

PAŘÍŽSKÉ SEŠITY

—
Petr Král

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Pařížské sešity
(1968–2006)

Petr Král

Znění tohoto textu vychází z díla [Pařížské sešity](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Pulchra v Praze v roce 2013. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Petr Král: Pařížské sešity), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 29. 5. 2020.

OBSAH

1968	9
1969	18
1970	29
1971	37
1972	44
1973	50
1974	53
1975	61
1976	70
1977	78
1978	92
1979	107
1980	120
1981	138
1982	145
1983	155
1984	160
1985	164
1986	169
1987	173
1988	178
1989	185
1990	189
1991	191
1992	193
1993	197
1994	204
1995	208
1996	210
1997	214

1998	218
1999	220
2000	223
2001	230
2002	234
2003	240
2004	241
2005	243
2006	245

Když jsem kdysi na léta opustil Prahu pro Paříž, psal se rok 1968, Prahu právě obsadila cizí armáda a já jsem se cítil jako ten, za nímž se svět, kde předtím pobýval, zhroutil do propasti se vším, oč se v něm až dosud mohl – jakž takž – opřít. I když mi zůstala potřeba psát, ani zápisky, v nichž jsem jí dával průchod, se napříště nemohly podobat deníku, jak jsem si jej vedl před katastrofou. Zostřené vědomí marnosti (či aspoň relativity) věcí, jež ve mně pohroma vyvolala, zpochybnilo i smysl jakéhokoli uchování; zbylo jen psaní jako vždy nový akt – a důkaz – vlastní přítomnosti, opakovaný z elementární potřeby se nezalknout. To, co jsem zaznamenal, je tak třeba chápat jako pouhé stopy zanechané tím, kdo se snažil jít dopředu, bez naděje na víc než na další cestu samu.

P. K.

1968

„*Jetez ici papillons et vieillards*“ na odpadkovém koši v metru: odhazujte použité motýly a starce. Budu se snažit...

*

Montmartre, place du Tertre. Jak se zdá, tuhle večer se to tu opravdu stalo: malíř dokončující ve spěchu obraz starého námořníka využil šera a co předlohou pro nezbytný plnovous si posloužil křtící zevlující cikánky.

*

Na rozdíl od nápisů a sdělení z mé první pařížské cesty, jak se mi tu nezadržitelně měnily před očima v temné hieroglyfy, teď v noční rue de la République znepokojivé tužkové čmáranice, nalepené na výklad neznámé agentury, skládají při mírném odstupu čitelný – třebaže poněkud hadí – nápis VENTES, prodává se. O kus dál je ostatně ohrada s otvorem, jímž lze projít *za zrcadlo* tak plynule, jako se dýchá.

*

Tajemství pochoutky, již jsou ústřice – stejně jako tajemství Chazalových nebo St-Audeových básní – spočívá v tom, že jsou skoro bez chuti, že je to málem nic. V tom *málu* je ovšem všechno...

*

„Prázdno
Nikdy
Nepřestane
Padat“

(Malcolm de Chazal)

*

Dvojitý zápor, který se sotva ruší: když ten, kdo ti v přeplněném metru dupne na nohu, je navíc kulhavý mrzák – a nástrojem agrese, *bien entendu*, právě ta hnáta, na niž dopadá. Hrozivá černá žehlička ortopedické boty, není tě ani nutné zvětšit do příslušných dimenzí, abys byla nejhřmotnějším z náhrobků!

*

Nad opuštěným nočním náměstím, nic než ti dva na balkoně Ústředního výboru.

*

Nad gigantický vak na obrok zavěšený na fasádě další honosné budovy – jako obvykle je noc – zbývá už jen připevnit vývěsní štít s nápisem PRŮČELÍ. Fantomas ovšem není nutně mrtvý jen proto, že jeho fiktivní stín na domovní zdi vystřídala silueta obrovské krávy.

*

Zároveň uhrančivý a odpudivý zápach odpadků v Halles: ještě bující bohatství hostiny a už jen pustota mrchoviště, mlaskavá a šumivá plnost fyzické existence vsakovaná její neznělou bídou.

*

Jako by se rozhrnovaly *průhledné závěsy*, to, co kdysi bezradně ztrnulo v půli gesta, náhle zas roztává, vplouvá do proudu života a nachází své přirozené pokračování. Stačí jedině trhnutí lopatkou a znehybnělá kýta dosedne na vrchol řezníkovra ramene – tu strategicky klíčovou kótu –, ukazovák ze staré fresky, svítící si v hloubi muzea na ženský pupek, ožívá v čerstvé vidině půlky telete zasažené vprostřed hrotem automobilové antény, jak ji odráží výklad řeznictví.

*

Na kraji vyhaslé noční arény poblíž Pigalle svítí dál z pohozené krabičky od sirek dvojice zápolících tlap, k obrazu nekonečného klání mezi dvěma velmocenskými monstry – Amerika versus Rusko –, jemuž slouží za tabuli výsledků málem celé hvězdné nebe.

*

Kámen čili kámen.

Anonymita jmen na náhrobních kamenech (viz Dali), matoucí pustota zlatě vyražených firem na mramorových tabulkách ve vchodech do lepších domů. Ať tu sídlí slavný krejčí nebo jen dávno zapomenutý generál v.v., ať tabulky patří mocné pojišťovně nebo operní agentuře, táhne z nich totéž mlčení cizích planet.

A u Zdi Komunardů ti přese všechno vyrazí po těle husí kůže, kdyby jen z potřeby se připodobnit jejímu drsnému povrchu.

Město čili město.

*

V nasycené zemi má i hromada odpadků místo ve stávajícím řádu – až to zbavuje špíny nejhorší sajrajt. Odtud dojem jisté umělosti a prázdnoty, tedy opak nasycení.

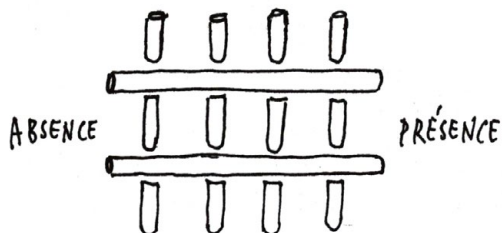
*

Plaisir 0,3 km.

*

Noc. Něco, co tu zbylo z někoho, krátce vypísklo. Noc.

*

*

- a) Sukně stoupá na stožár.
- b) Zbavit dárek panenství.
- c) Tu knihu, kterou čtu, jsem si snad zhola vymyslel.

*

V biografu na *Guns in the Afternoon*: bílé klikyháky vyschlé vegetace neúprosně vedou chtivost pohledu *mimo obraz*.

*

Po tom, co dno láhve nechalo na stole místo kruhu rudé znamení srdce, mi v ranním polospánku zbývá jen rovnat své plátky masa na loži pro tvůj dámský příbor.

*

Belle-mère – Bellmer, rêverie – verrerie, La Femme changée en renard – rue du Renard... Všechny kavárenské stolky jsou vratké.

*

Ten, který zvedá patlažán k nočnímu nebi, sotva zná klikaté cesty toho, kdo si později, už za dne, holí za pultem bistra krk hořící sirkou.

*

Na pohyblivých chodnicích večerních velkoměst, podél rozsvěcených a zhasějících slov v neonových reklamách, vzniklých chybou transkripce jiných slov...

*

Je stůl a na něm noční zátiší se šitím. Také se špulkou černých vlasů.

*

Masivní výtah nás po dlouhých minutách čekání vyváží z metra nad zem, sotva se rozjel, už brzdí; jenom náš opožděný dech ještě chvíli stoupá, kreslí dál začatou křivku závratí a přání. „A to je všechno“: ten, kdo se tak ptá, si zároveň už sám odpovídá.

*

Hleděl jsem té ráně vstříc. Hledím jí vstříc dál.
(Le Monde: „*Ces voitures qui tuent.*“)

*

Psi.

*

Nic než ty tři barvy, zelená, červená a průhledná; červené sklíčko brýlí z Blešího trhu a vedle, namísto zeleného, jen průhlednost prázdné obroučky, aby nic neskrývalo mé čerstvé zranění. Od výčepu v Halles (*Au diable vert*) k rudě vyčalouněné kavárně, od absintu námluv ke krvavé trhlíně těla jen zelená a červená, červená a zelená zas a zas oddělené, spojené dýchajícím koridorem prázdná. Také vy, všudypřítomné křižovatky, a vytrvalá zelenočervená hra vašich signálů; i vy jen potvrzujete, že „stoupající schodiště – přece jen ono! – je totožné s klesajícím“, že směrem tam i zpátky, od

života k smrti a obráceně, jde o stejné „c'est tout?“, o touž chvíli závratné neshody dechu s příliš rychlým nebo opožděným výtahem. O chvíli- průrvu, díky níž přítomnost vždy znovu uniká do věčnosti –

*

Pár metrů od „Venušiny procházky“, Matta nanovo změněný v siluetu bez jména míjí zvolna večerní stánky se zeleninou a mořskými škeblemi.

*

Tajné spojení mezi osobní zbraní číšníka za pultem – jen trochu větší tužka vprostřed těch, jichž má za sebou na polici plnou skleničku – a mezi úlisnými hady kovových držadel na skleněných dveřích lokálu.

Vyklouznout jimi, nebo prostě projít?

*

Prohlášení: až do odvolání jsou obrazy (plátna, akvarely...) založené na principu *optimální* sestavy tvarů nežádoucí, všechno volá po jejich nahrazení shluky forem už nebo dosud neuspokojivými, nenaplněnými a zvadlými. A to i tam, kde by optimum – plnost – znamenalo sestavu krizovou, přistiženou ve chvíli osudného zvratu: i ten je třeba umět propást.

*

(Z každodenní dialektiky:)

1. Zároveň s nechutí k procovství míst se stupňují vaše představy o honosnosti byra, k němuž stoupáte celým obchodním domem.

2. Na vrcholu může čekat jen zklamání.

3. Jediný vzácný objekt na nevalném psacím stole vám nicméně v poslední chvíli znovu rozšiřuje zorničky, natolik, abyste se přese všechno octli o *závit výš*.

*

Na kraji chodníku se chvíli před políbením už předem rozlévá po ženě, která na ně čeká, světlo „subjektivní“ nahoty. V nedalekém bistro, kde se zavírá, letí v tutéž chvíli poslední ubrousek za pult jako poslední odhozený kus striptérčina prádla: i mramor kavárenských stolků se vzdává noční tmě nahý.

*

Bílá, bledý úsvit věcí.

*

„*Nic není, nebo je vidět tak jasně, že všechno je spatřeno.*“
(Xavier Forneret)

*

Zvědavci okolo studny.

*

V nepředvídatelně vlahém dni z počátku září.

*

Podzemí metra, zrezavělé JE („Já“) se pokrývá prachem. Ne-
přehlédnutelný význam má ovšem i zamčená bedna s nápisem
V PROVOZU...

*

Noir et Blanc: „*Oui, les fantômes existent.*“

Vyobrazení: pomíjivá noční křižovatka vzniklá při nečekaném setkání zlodějů cedulí, každý v podpaží s tabulkou se jménem jiné ulice.

*

Bytostná *neospravedlnitlnost* Já, neodvratný luxus.

*

V noční tmě bílá tabule s neúčastným božstvem jména THINNET, o 50 metrů výš nad mořem.

*

Všechny chodby plně osvětlené – a *přesto* neztrácejí natrvalo cestu.

*

Pozorné stíny diváků vyvstávají na kraji plátna, aby stvrdily existenci promítaného filmu. Jen funění je ovšem nerozlučným stínem toho, kdo se tak ztotožnil s panákem z vlastního masa a kostí, že s ním navždycky srostl. Ani oběd nikdy stín nevrhá...

*

Poslední zprávy: auto může mít tělo, dokonce bílé tělo. Pokryté krovkami podzimu.

Jak si v tom větru nevzpomenout na dlouhé a klamné kaftany exhibicionistů, těch havranů bulváru?

*

Čtvrtek, den ticha.

*

Zavírací hodina, galerie a muzea vrhnou své hlídače.

*

Hudba: mokrý sníh velkoměstské nervozity vsakuje rozvojový stesk Sibíře.

A zksylé zlato Bixových klenotnických sól, hltavý lapač papírových bábrlat a jasného prachu impérií.

*

Pes sbíhající každou chvíli z cesty, mizící v mlze kamsi k obzoru a znovu, jakoby nic, sladující svůj běh s naší chůzí. Právě tak jako se čas, aspoň zas v těch vzácných hodinách na rozhraní letopočtů, rozlévá do prostoru zasněžených okolních polí, než nás tu sevře s novou silou.

*

Signály: barevné zuby větru na střeše, polední sprška duhových bublin, řeřavý znak pohlaví nad bistro-trafikou před prahem temné uličky, ostrov houstnoucí krve na lemu noci. Bledé znamení zítřejšího svítání.

1969

Ráno, obal z pobudy odhozený do kouta.

*

Mladičká cyklistka na dobovém plátně za výlohou ve větrné rue Bonaparte, kde na ní po celý slastně prodloužený okamžik mohu spočinout očima, mě na krátkou chvíli změní v místo vzácného setkání myšleného s pocitovaným, prchavého (uprchlého) s trvale přítomným. Rozžatý lampion, s nímž proti mně vyjíždí do jednoho z nenávratně ztracených letních soumraků z konce století, mi vniká do vědomí a do těla září daleké představy i svěžestí bezprostředního vjemu, prvotní nevinnost stínů nakladených do sněhu dívčiny blůzky vpíjí abstrakta kulturních a dobových souřadnic obrazu a překrývá je šumivou vlnou toho, co je neustále tady, trvale dýchajícího života. Cyklistka opouští rám, červenový večer z let secese přechází plynule do mrazivého únorového odpoledne 1969.

*

Dodnes se stane, že se zničehonic uvolní spona některého z mostů spínajících pravý břeh řeky s levým nebo že se z proudu vynoří některé z míjejících aut, aby se s lehkostí stínů vznesly nad ruch města a splynuly tam s nepohnutou tmou.

*

Náhlý vpád nekonečna mezi sklenici a její uražené, rázem neodvratně *daleké* dno.

*

Čas od času se pozorovatelé navzájem zpozorují.

*

V pootevřených dveřích výhružně rozkvetl trs nůžek.

*

Směšný jako pruderie slovníků.

*

Poslední v řadě na smrt bledých vidin, bílý pikolík stopující utěrkou prchává auta je už jen ozvěna.

*

Krátké váhání, než se sličná paže vynoří z kabelky se svým úlovkem. A prosím: místo vágního míhání kapesníčku jsou to hned jedny nepopíratelné brejle, co křehké stvoření táhne ven a s čím se mi tu před krámem předvádí. Víly a jejich vynalézavost jsou nadále nepředvídatelné.

*

„... nevěřím, že existuje okultní svět (...), nevěřím, že pod zjevnou realitou jsou zasuté nebo potlačené vrstvy významů, vjemů, skutečností nebo pravd. Věřím, že všechno, a hlavně to podstatné, bylo vždy zjevné a na povrchu...“ (Antonin Artaud)

*

Psát jen průzračné řádky; jít, nad sebou prapor z větru.

*

Tam, kde se město vytrácí, kde i poušť předměstí ustupuje jen světlu: neonové námraze Ellingtonova *Azuru*.

*

Neuvěřitelná úroda trpasličího rozsévače konfet.

*

Obraz ulice se mi štěpí na dva zasklené obdélníky oddělené metrem slepé zdi. Kdykoli některý z kolemjdoucích zmizí z prvního výřezu, zmocní se mě neklid: tak málo si mohu být jistý tím, v jaké podobě – pokud vůbec – se mi zjeví ve druhém. Je pravda, že většina chodců si identitu z výřezu 1 podrží i v dalším; to mi však ke klidu nestačí. Vzhledem k tomu, že se tak jako tak ve výřezu 2 zjeví s nenapravitelným zpožděním, se má podezíravost jen tím naléhavěji soustředit na prostor, kde mi je skrývá osudný metr zdiva.

*

Každé vyklouznutí z poklopce je už začátek vnikání do ženských krajin.

*

„Čerstvě natřeno“: a opravdu, mříže plotu třísní pár bílých skvrn.

*

Picasso, Chirico, Duchamp objevili jistě pro malířství celý nový svět, teprve Kandinský však dovršil proměnu v míře, v jaké jsou jeho raná, hluboce anarchistická díla rozhodující rehabilitací jedince a osobního rozmaru („neospravedlnitelnost Já“). Dřív, než se před nimi zeptáme na zdroje a obsahy lidské svobody, chtějí ty obrazy, abychom ji uznali samu o sobě: jejich prvním smyslem je svědectví o prosté přítomnosti anonymní, ale jedinečné bytosti před plátnem, na němž stačila nechat jen pár druhotných stop. Ruší-li něco akademické pojetí tvorby, jsou to tyto „improvizace“, co důkaz priority lidského gesta před jeho důsledkem.

Na jejich významu přítom nic nemění ani zpovrchnění gestické tvorby v projevech inflačního avantgardismu; svou snahou vrátit debatu na pole umění je každý polemický komentář této tvorby, kladoucí otázku po její *hodnotě*, odsouzen minout se s realitou

problému. Jediný adekvátní způsob, jak se s ní vypořádat – jak opravdu odpovědět na otázku, jež v ní dějiny kladou umění – je jít a tvořivě, mimo zkomercializovanou kulturu, realizovat sám sebe...

*

Nejvyšší čas smířit se se svým průměrným vzrůstem, tu a tam pronikáným skutečnou velikostí.

*

Skutečnost? Zná: díru, kterou vám vzteklá obluda nechala v koberci, mám na lokti svetru, vápencové útesy, jež jste obdivovali na dně jezera, mi zdobí interiér čajníku, záložku mých kalhot plní kamení, k němuž vás na chvíli přibilo nelítostné světlo odpoledne.

*

Lyon, pohled z města, nad nímž se zas a zas třou nehluchí andělé; ve stinném průchodu nasedaly na stěnu jak motýli čerstvě vyžehlené košile světla – a ta peřej roztaveného stříbra, to je věž.

*

Za pět minut šest večer, čili Chiricova hodina.

*

Na posledních lístcích trvale neposkvrněné kartotéky začíná lehce krápat, jistěže ne víc, než jak malují děšť děti.

*

V šatech ze zvlněného vzduchu můžeš být už jen vzácným místem setkání přítomné chvíle s tím, co je vždycky, vytrvale *jinde*. Mám jako kmen stromu, kam teď před mýma očima, pod chvějivou ochranu větví, dosedlo z dálky trochu rzi diskrétně chladnoucího slunce –

*

Bez konce táž nedílná touha-slast, stírající zas a zas hranice mezi dosaženým předmětem a jeho odrazem v dalekém zrcadle, mezi tónem a táhlým zemdlením, jímž odpovídá na vlastní výzvu – není-li už sám jen ozvěnou nepovědomé vlny. Šál zvuku vlající pro nic z Lesterova saxofonu, závrat' stmívání – nejtiššího náletu –, navždy nedotčené ostrovy tvých ramen.

„Amerika je buď právě tady, nebo není nikde.“ (Novalis)

*

Oslněné výlohy a okna této podivné neděle uprostřed týdne odrážejí už jen bílou, ještě víc bílé než obvykle; od papírového sousta, které nekonečně pomalu odpadává od ztrnulé cestující v metru, po skutečnou záplavu bílých šálků na stolcích italské kafeterie. A před poštou bez konce, s veselou bezmocností mává odulý anděl křídýlky svých miniaturních rukou: ano, poprchává.

*

Jelen & Roury.

*

Oh, play that Thing!

*

Hudba, čili zčeřené ticho.

*

Nic není jímavější než když dvě tváře, v nichž se schyluje k vzájemnému polibku, dosáhnou bodu, odkud už *není návratu*. (Nenařaditelná zóna světla mezi těly k sobě natočených milenců.)

*

Stěhovací vůz firmy *Paris-Côte d'azur* znehybněl v řadě aut před křižovatkou, jako na chvíli sražené vlákno dálky...

*

„*Je nutné reagovat na lenost kolejí mezi průjezdy dvou vlaků?*“
(Marcel Duchamp)

*

Z křídel nočních motýlů mizí tituly detektivek z Černé série, ze stropu se už snáší jen černé listí spánku.

*

O Paříž víc v zrcadlovém obložení bister.

*

(Nechal jsem tedy za sebou všechno haraburdí, abych napříště chtěl jen vybílenou celu s jedinou židlí, s umyvadlem a postelí. Ale „kdo žil jediný den, má do smrti o čem přemýšlet“: cela se zabydluje, kdyby jenom stíny, až je z ní znovu celý svět.

Ani má fragmentárnost není zcela osudová; sebenicotnější details, na něž jsem se domníval být roztráštěn, se postupně navzájem osvětlují a nevyhnutelně skládají jednotný obraz.

Také zlomky tvořící mou příští písemnou pozůstalost představují nutně koherentní celek. Nejen to: všechny ty porůznu roztroušené náčrty, deníkové záznamy a poznámky, články a úvody k článkům jsou jeden a týž, zas a zas začínáný text: jedna a táž věčně nedokončená předmluva, tvořící ovšem jen úvod k sobě samé. Všechna řeč je důkaz jednoho a téhož ticha.)

*

Otázka sdělitelnosti: nikdo se nikdy nedoví, s *jakou* slastí nasloučám francouzštině ruských emigrantů.

*

Chci svět se stromy, které při podtětí zjeví na řezu hvězdu (kříž) z jader, jako rozpůlené jabko.

*

Hrouda slizu, nikým neviděna, se tak dlouho valí okolními tajnými chodbami, až před nás ráno před domem pleskne na chodník jen o vteřinu dřív, než tam stačíme vkročit.

*

Už jen plno bílé drti.

*

Zase je v duchu všechny vidím, němé a ztrnulé v nespočetných gestech přípitků, za zaprášenými skly výčepů i hluboko v zářivých jeskyních krámů, v měděných odlescích na lehkých pancířích dam na sklonku, vidím je a mám pro ně další poslední zprávu: jen to, že na pustém dláždění pod okny se slavně tříští tvrdé bonbony na tisíce blýskavých střepů – a ty, řetězovou reakcí, ovšem na deseti- a statisíce dalších...

*

Větrný den, můj dopis se vrací zpátky oknem.

*

Chvíli před stisknutím vypínače, než se chodba osvětlí, si její pravá a levá stěna zas rychle postoupí zaměněná místa.

*

Pomalé přesuny bahna u nočního dna, hrozné – třebaže zlačené – tapety, že právě vy nás budete učit nezávislosti!

*

Krátce před smrští, jejíž chorál na chvíli vylidní polední scénu, vidím spát v khaki konstrukci mostu umně zamaskované svědky. Přesto si s nimi nevyměním roli –

*

Skutečné kameny, své vlastní masivní stíny.

*

Šaty s pohyblivými „clonami“ naproti bradavkám, jak střídavě odkrývají a skrývají předválečné prsy Jarmily Loskotové.

*

Pusa zavřená na celé léto, spolu s vchody krámů. Jazyk se dál zmítá za dveřmi.

*

Okamžik pravdy, tváře blednoucí úměrně sílícímu kvílení zběsile brzdícího vozu.

*

Steak haché Charlotte Corday.

*

Vždycky existuje naděje – kdyby jen ta, již je tvé tělo pro mé.

*

Ještě jsem nestačil zaplatit a to, co se na mne řítí zpoza nálevního pultu, je už dávno – spíš než desetacentim nazpátek – celý hrozivý létající talíř.

*

Vycházíme, ale naše klaustrofobie – ta stísněnost z uvěznění v zrcadle – na volném prostranství jen vzrůstá. Už aby tu bylo tak čekané rozhodné boogie, cupkání sametových tlapek po klávesách, jejichž běh postačí dát ránu z milosti celému zvetšelému paláci!

*

Bledý odlesk oranžové stříšky nad krámem v protějším okně, jako napůl zapomenutý refrén.

*

Zákon odrazu: ruka protijdoucí odkrývá tvář rozmrzelého Budhy, kterou tvoje skryla. Sleduj ten pohled bez uhnutí očima až k stmívání... a k hvězdě spásného blues, jejíž ostří jím proniká až z hlubin původního seníku.

*

Zas a zas osudné Jinde, daleká hlavní scéna... Nejsi spjat těsněji než s jinými – a právě proto, že nejasnějšími pouty – s některými z těch, které jen občas potkáváš na trhu, v nepředvídatelném, ale skrytě zákonitým rytmu? Promeškaná výzva pohledu, jenž se k tobě stočil za sklem kavárny, stejně fatální jako letmá.

*

Také můj penis je někdo jiný.

*

(Všechno závisí na tom, jaký smysl má ta „radost žít“, to tiché, ale nepotlačitelné nadšení, jímž se k slávě světa dvakrát denně rozsvěcí – co otevřená křižovatka jazyků, pletí, tradic – jídelna Alliance française na bulváru Raspail. Je tu náš společný jmenovatel, to, co všechny zdejší stolovnický spojuje? Nebo je naopak každá radost jen privátní, separátní záležitost a individuální kořist dobytá jedněmi na druhých, která tak uchovává jednotu jen za cenu rozdělení?)

*

„Život, nežádoucí život úchvatně mívá.“ (André Breton)

*

A co spočívá-li (tvé) řešení v otálení na kraji vlastního života? Dost blízko na to, abys s ním udržoval spojení, dost daleko, abys ho nechal jen minout?

*

Vedou-li všechny ty umné zákruty, jimiž procházím, jen k náhodnému mordu ve tmě páchnoucí uličky – bude tu jednou zase místo pro Velký Smích.

*

Já vím, snažit se být silný – ale jak při tom nezívat?

*

Ze skleněné střechy malířské Akademie i z vrcholků zasněžených hor... vysílá měsíční světlo sama observatoř.

*

„Substance, kterou hledáme, je shodná s tou, z níž je ji třeba dobýt.“
(Hugiens)

*

Při návratu do čísla 5, rue St-Benoit, skutečná nosítka připravená na chodbě pro hypotetickou mouchu, hned před skříní, kde ji sveřepě pronásleduje baterka starého mládence.

*

„Crevé.“

*

Sotva postřehnutelné odmítavé gesto dřevěné nymfy před krámem v ruchu nedělního tržiště (rue Mouffetard) – a skutečná na prahu bistra, z ještě větší dálky, nám hází odřezek citronu jak psům. Ach, pánové...

*

Stmívání na St-Germain: zářivé vitríny operačních sálů, slavnostní nedostupnost Holičství v předvečer korunovace.

1970

Tajemství snu, skryté významy? V každém případě stojí za pozornost, že ejakuluješ ve chvíli, kdy tě navždy odloučí od objednaného jídla.

*

To by tedy mohlo stačit; napříště konec s činností řízenou záměry jakéhokoli druhu. Snad jen s výjimkou těch nejprostších, jako „záměru“ žít co nejsvobodněji: zároveň co nejnadšeněji a co nejnezaujatěji. Je na mé smrti dát si se mnou schůzku.

*

Nepíšu realitu, necítím se ani schopen, ani povolán k celkové inventuře té velkolepé a nestvůrné skládky trosek, která nám tak uhrančivě ožívá před očima v Zolových, Proustových nebo – to hlavně – v Chandlerových románech. Vpisovat jednoduše své záznamy co značky na okraj bezbřehé a nepřeborné knihy jsoucího, v elementární snaze hlásit její existenci – a trvalou přítomnost-nepřítomnost všeho – jako kapky, které dopadají na břeh, podávají zprávu o moři.

*

Tak jako tak řekneme nakonec *všechno*.

*

Chlapík, jenž vpadne jako nálet do dopolední galerie, má jedinou utkvělou představu: shromáždit pro svou sbírku co nejvíc obrazů... co nejmenšího formátu. Nic mu není dost malé – a přece, i on zřejmě padne občas na kořist, jež ho je hodná. Posledně, říká s pýchou, získal dokonce celou sérii děl významného malíře nepřesahujících rozměry čtvereční centimetr (1×1 cm). „Jenže tím ještě muzeum

nenaplním,“ dodává s povzdechem. Skutečně, myslím si, při tomhle formátu... Chlapíkovo nadšení – i kusá znalost jazyka – ostatně působí, že mluví francouzsky jen s krajním vypětím, jako když mu při každé nové hlásce hrozí smrt zadušením. Mám tak bohužel vážné pochybnosti, že svému ušlechtilému poslání bude moci dostát.

*

Skutečný černý pták ve vývěsním štítu zimního odpoledne (neděle, to se ví) – a paličky, které při každém zavření na bubínek rozsvítí noční průčelí zsinálými blesky.

*

Když už ne deštník s barokně pomalovanou klenbou, alespoň koloběžku z pravých vajec –

*

Masa koule už jako by zářila skutečně živým stříbrem... ale ještě mě v nejisté modři soumraku o stín mívá. O třpyt stříbrného vlasu.

*

Mezi hebkými šály v oknech zapadlého zámečku a prostěradly vlajícími z domů v dokumentu o válce ve Španělsku, výhružka je tentokrát jen závrať nehlučně padající židle, bicyklu nezahladitelně trčícího ze vrat v popelu černobílé ulice.

*

A viděl jsem oba národy ukazovat si s pýchou přes vodu vztyčené palce, slavnostně rozzářené jarním sluncem.

*

Tak jsem zas nechal trochu krve v jednom biografu, aniž se o tom kdy někdo co doví, aniž zítra ráno, na nástupišti metra nebo na

chodníku před křižovatkou, někoho něco v mé tváři osvítil víc, než kdy jindy. To zneuznání je ostatně stejně trvalou součástí našich životů jako všechny ty nespočetné zázraky, které nám ho vynahrazují v jejich neverejném zákulisí. Po letech jsem zas musel myslet na Chaplina, už proto, že ta krev, co všude nechávám, nejenom v příšeří a na plátně kinosálů, ale i na předmětech, na sklech výkladů a na spáncích míjejících víl, je ovšem sama dokonale čirá a nenechává stopy, čímž je bezesporu osudově spřízněna se stínovými obrazy na plátně: s tím *transparentním* písmem, co jen do nekonečna podává a hned zas i samo smazává zprávu o míjejícím času, jak to kdysi v jakémsi článku vystihl právě Chaplin. Musel jsem na něj myslet, a snad právě proto, že pestrobarevná, nablýskaná, růžolící a pitomě rozesmátá Amerika na plátně měla na první pohled tak málo společného s tíživou šedí jeho periferií, těch městských smetišť, nad nimiž je věčně zataženo a při pohledu na něž nám co chvíli mezi zuby zaskřípe skutečný popel –

*

Jako nelze „skutečný život“ vtěsnat do událostí dne, ani mne nelze ztotožnit jen s ubohým repertoárem těch pár navyklých gest, postojů, myšlenek, jimiž se zapisuji do času a prostoru. Jsem víc, než co každý den žiju, jen tu a tam se spojím s realitou toho, co jsem skutečně. Každou kresbu lze přece chápat i tak, že masa objektu, ježž představuje, zabírá bílé plochy, zatímco černé stopy tuše nebo tužky značí jen prázdno trhlin, které je od masy třeba „odečíst“. Proč by tomu tak nebylo i s příběhem tohoto života?

*

A co když jsem jednoduše Lester bez saxofonu?

*

„*Sám živý, prázdný a už spasený.*“ (Jack Kerouac)

*

A dívky si pilně dělají poznámky.

*

10 franků, 10 centimů.

*

1. máj: spát spánkem pracujících. (V prázdném metru dočasně nahradily reklamy zvětšené stránky švédských pornografických revuí.)

*

Ztroskotaný deštník přistál na chodníku vedle svého dávného vynálezce. Usvědčovat lidi pomocí sousedních předmětů – a naopak –, nestačí to jako posláním?

*

Bůh Otec s obličejem polského Žida. (A Jezule za nálevním pultem se tlemí do pitoma zatímco vytírá, vytírá a vytírá dávno čistou sklenici.)

*

Na planetu se snáší z hledišť dešť' shnilých vajec a rajčat.

*

Vibrafon, lehká mdloba, hvizd vlaku – a jodová šmouha dávno zapomenutých prázdnin u Hlinska, města zrady.

*

Psaní, vedle společného pití, co optimální nástroj přátelského sdílení.

*

„Oklahomanotopoe“.

*

Zhlíží se třpyt v drahém kamení, nebo kamení ve svém třpytu?
A komu patří nůž, zavražděnému nebo vrahovi?
(Strčit všechny krabice světa do té nejmenší.)

*

Tahle nesnesitelná země bez párátek, plná roztlemených děr
tureckých záchodů.

*

Výsledkem psaní je ovšem jen papír potřísněný shlukem zbytečných klikyháků. A nově očištěná tvář.

*

Nic nikdy nad ničím nepřeváží – neboli, jak lze číst na nádražích,
„za každým vlakem se může skrývat další“.

*

Važte si svých čistých košil nabitých jazzem.

*

A moře ujišťující náhle, že život nepřestal být nablízku... Je to
ovšem prosté: *dokud tu jsem* já sám, všechny mé útržky a zlomky
drží pohromadě a tvoří jedinou jasnou vlnu vztyčenou proti obzoru.

*

„*Nicméně píšeme, moře ale stoupá, píšeme pořád, není však jiné
písmo k objevení než poutníkovy kroky na tom kraji, kde – jako pta-
čí pero hlásí vlnu – křik kolihy ohlásí křehký a nezničitelný zázrak
chvíle.*“ (Charles Estienne)

*

Odjezd, čili závan z kulis věčnosti. Prázdný vlak na vedlejší koleji, sousoší ze siluet nahodilých svědků na mostě nad tratí.

*

Bytosti, které by splňovaly naděje, jež ve mně budí jisté předměty. Něžný kávovar s krytem z porcelánu plným růžově svítících hvězdiček, do nedohledna diskrétnost mírných Amerik, bleděmodrých šálků.

*

K podílu vnitřní představy na vnímání: tolik let jsem byl přesvědčen, že mám úzkou a podlouhlou tvář, protože jsem se tak cítil – a *chtěl* vidět – zevnitř. Mám ovšem obličej čtverhranný jako dlažební kostka.

*

Slepota návyků: marně hledám na hospodském stole pepřenku jen proto, že veselá společnost, která tu byla předtím, ji před odchodem dala na obrácenou sklenici na víno, kde pepřenka náhle trčí v nezvyklé výšce. V tom ohledu neznamená pouhý žert podívat se k veselí přátel pod postel, shání-li se někdo po někom, kdo *na první pohled* v místnosti není...

*

Po máločem se mi tak stýská jako po „divadelním umění bez velikosti bez ctnosti jež ubíjelo dlouhé předválečné večery“, které je pro Apollinaira (v prologu k *Prsům Tiresiovým*) jen předmětem bezstarostného posměchu.

*

A den vernisáže, kdy na slavnostně umrzlém večerním bulváru zastavila krátce před galerií klec se lvem.

*

Nic se mi nezdá tak *přesné*, jako když si v mraveništi cizí metropole, mezi záplavami domorodců, vybere náhoda právě mne, abych se s jedním z nich srazil – a překvapivě *nedostál* očekávané banalitě díky přízvuku, s nímž na něj vyhrknu své „pardon“.

*

Divadelní hra:

Dva muži sedí u téhož kavárenského stolku, ale nemluví spolu. Během celého představení zkoušejí jen mlčky bojovat s nudou – němé hry se zápalkami a s ubrusem, okusování nehtů, oči dlouze zvedané ke stropu. Až docela nakonec na sebe muži pohlédnou a poprvé i naposled spolu promluví: řeknou si nashledanou a projeví předem radost z příští schůzky, než vstanou a jdou zas každý po svém.

*

Uprostřed podzimu se mezi auty vynoří cyklista a ukáže překvapeným chodcům na chodníku svalnatá, skvěle opálená lýtka. Jde jistě jen o trochu čerstvého nátěru...

*

Jak krátce skláním svou těžce zkoušenou hlavu a přikládám spánek k chladivému kameni Baudelairova hrobu, nebe se zemí si skutečně začnou měnit místo –

*

Bleskový soulad se světem ve chvíli kýchnutí.

*

Svět, denně týž tuniský sendvič za 2 franky.

*

Oblečen jen do své holé kůže, až na třpytivou kravatu své nicotnosti.

*

Jazz, čili vnitřní rychlost.

*

Denně znovu začínáný život. Někdy aspoň ob den...

*

Docela rád bych se zase s někým vyspal, třeba i prostřednictvím třetí osoby.

*

Být nebo nebýt intelektuál, falešný problém. Jsou, jsme bytosti ve stavu pokročilé hniloby, z nichž táhne pravda.

*

Šedá, nejvášnivější barva. Múza se rty nalíčenými tuhou.

*

Večerní ulice jsou plné balíčků z předčasné vánoční nadílky, mezi rukama zuboženého Lestera bez nástroje padají na St-Germain neviditelné nebeské konfety. Když k ránu znovu potkáváme holku z půlnočního náměstí Contrescarpe, netečně fosforeskující červotoč postoupil v její tváři o dalších pár let. Prodírat se k metru proti proudu ranních cestujících, nad hlavou ještě ušmudlaný transparent prostěradla –

1971

Mělké nekonečno: závěs ze skleněných korálků za tichými třásněmi sněhu.

*

Táhlá lahodnost ruky sahající ti po krku napříč staletími, skrz nespočetné barikády šatníků přecpaných hedvábím premiér, tu a tam lehce přistříbřeným ledkem zapomnění.

*

Nakonec už jen sněhové vločky řítící se v sebevražedné závratí ke dnu zrcadla.

*

„Nové umění se jednou zrodí z roztržitosti. Nebude podobné ničemu, co jsme znali předtím: bude to umění bez díla, milované pro stopy, které nezanechá.“ (Jean-Claude Silbermann)

*

Démonický Werther horlí v metru na housle a holka, která před ním chodí a cinká měšcem – ve skutečnosti jde o pytlík na cvičky – bude už zřejmě do smrti krabatit pusou k breku. Vtom ji osvítlí nečekaný blesk a krátce jí koutky zvrátí nahoru: před ní, v zatáčce prázdné chodby, leží teď upuštěný balík.

*

To, jak stárnoucí úča vlekl z lyží svou zkoušenost co neviditelný ruksak, břemeno navíc k dvěma skutečným kufrům plným soužení,

jak jsem před dveřmi kumbálu našel ráno diplom za svůj tří-
denní tah,

jak jsem vniknul do *American Center* jen proto, abych tu uviděl
křeslo newyorských shoe-shine-boyů
zdvižené černými myči oken na stůl jako opravdový trůn –

*

A jak po dalším tahu listuju ráno Expresem, náhle to vidím:
i fotografie všech posledních „událostí“ jsou prokazatelně nahrané.

*

Táborité okolo kádě se durdí, kuň září z portmonky.

*

Tvá bosá perka a sousedka propiska.

*

Čajník zkamenělý v pasti odpoledního šera.

*

Paruka o půlnoci.

*

Je-li (jako v mém případě) něčím živlem vzduch, může na jedi-
nou chvíli vzít vážně běžné směšování lehkosti s povrchností?

*

Večerním chodcům: „Vratte se domů! To není *dnešní* večer!“

*

Výklad s šestákovou hrůzou státých manekýnů, bezostyšných
růží vyhřezlých z kráterů mezi vycpanými rameny.

*

Neděle: čerstvé slunce, čerstvá kapka krve na upírově pysku
vprostřed sváteční tlačence, nekonečně blízko u tvého ramene.

*

„Co je procházka? Beznaděj proměněná v průvan.“ (Pablo Picasso)

*

Ten, co neochvějně vleče dál svůj zvon po odpoledním bulváru.

*

A zčistajasna, v jediném mžiknutí oka, všechna auta před kři-
žovatkou svorně ucouvnou – než se zas podvolí a poslušně jí projedou.

*

Na poesii je osvobozující už to, že nám čas od času umožní složit
na papír mrtvou váhu našich „zkušeností“ (zážitků) a nadlehčit tak
kufr, který sebou vlečeme k hrobu. Když už mé básně, ty obnošené
a vychladlé svršky, nikdy nic nezměnily na nevalnosti mého (ani
jiného) života, připraví aspoň tu nestoudnou jámu o kus kořisti.

*

*„Nic se neděje, přinejmenším se nikdy nic nestalo; nemoc paměti.
Smál jsem se vždycky jen když jsem se smál.“* (Jacques Rigaut)

*

Nokturno smuteční výlohy holičství, kde nesčetné prázdné kra-
bičky svorně hlasují pro jedinou barvu: havraní stříbro.

*

Nesplnitelné sliby červnových večerů ve městě: zahlédnout z vi-
suté „nadzemky“ vykládaný vlys, který s ní chvíli uhání po domě

u trati, je samo to jediné, co lze čekat od života. Je pravda, že pro to *skutečně* mělo smysl žít ho až sem...

*

Málo platné, *pozorovatel* je pořád ještě nejpřesnější označení pro to, co jsem. Ve škole do nás ovšem nepřestávali hustit, že básník, intelektuál, umělec se rolí pouhého – nestranného – pozorovatele nemůže spokojit, že s ní ostatně nemůže vystačit, i kdyby chtěl – natolik zaujímá nutně stanovisko, i když o tom neví. Měli pravdu, jak jinak. Až na malý detail: ať jsou ve skutečnosti má pozorování sebezaujatější, nic neumožňuje předvídat, *pro koho* – nebo proti komu – budou nakonec svědčit. Jakmile se člověk přihlásí ke slovu, nemůže se divit, když ulici sbíhající neznámý vytáhne bouchačku a našije to do něj: zjevně bude mít své důvody.

*

Styk s druhými: pořád jen konkursy a zkoušky, laskavé – a snad jen bezděčné –, ale trvalé vybízení, abych předvedl, co umím a co mohu nabídnout na všudypřítomném trhu na lidi, jak kvalitní kůži sem jsem schopen přinést. Stačí to v člověku vyvolat naléhavou, hrozivě bezednou chuť se ztrapnit.

*

Nemožnost života. Jsem jen trvalý náčrt a projekt jedinečné existence, „měli jsme život příliš rádi, než abychom ho uměli žít“.

*

Utekl jsem do exilu před Stellou Májovou.

*

Na zádech hrb zatvrdlého prachu, zúctuje dědek jednou ráznou táfku s celým zašlým svazkem Nietzscheho *Gai savoir*.

*

Krajina bez poskvrny, jen v trávě se skrývá záludně maskované lejno.

*

„Zelí se oplachuje pouze na jaře,“ přísloví.

*

Nepotlačitelná úzkost z každého životního řešení, s nímž se setkávám u druhých, ať zvolili kariéru nebo marginalitu a ústraní: jak mohou takhle žít... jak mohou žít? Mou trvalou neschopnost najít vlastní řešení ovšem nevyjímaje. – Ne, tady se neděje nic, i když jsou tu všichni: Monk, Spoerri, a dokonce i ty.

*

Mozek na tři facky.

*

Sníh ve vzduchu neboli živá, málem svěží vůně nepřítomnosti. Všechna metafysika ve vůni chladna na spáncích a na kožichu dámy, která se v zimě vrací z pochůzek.

*

Falus Vendômského sloupu ulepený z rušného mouru čtvrtěčného poledne, duha z polštářů co bezstarostná okrasa loutky ve výloze. To už ale lhostejná ruka všechno rozmazává v nonšalantně omluvný povzdech, šálek z kavárenské terásky, pardon, už jen bílá porcelánová krůpěj, odstříkujee od kola startujícího auta –

*

„*Poesie, čili dosud neustavený řád věcí.*“ (Pierre Peuchmaurd)

*

Nedopatřením odhalené tajemství na rubu kulis v pootevřené schránce – ještě se omlouvám –, kelímky od jogurtu zpola naplněné obyčejným pátkem.

*

Podzim je tu, ohlašován velkým spadlým listem strčeným co leták pod stěrač parkujícího auta. Večerní ulice pro jediného chodce, jen vnitřně rozpolceného mezi své nákupní tašky (v jedné karfiol, ve druhé uleželý policajtský pendrek). Na závěr, za odměnu, se znovu shledáme s tichem: papírová vlaštovka hoří za nočního letu ulicí krámů s nábytkem.

*

Place de Clichy: prosím, a jedno z létajících aut vpadne z mé důvěrné vize rovnou doprostřed večera a náměstí, jen metr od nás; sotva máme čas uskočit.

*

Přiloží ruku k obličejí a má rázem na dlani celý sýr, chci říci: celý svůj nos.

*

Sinavý potok marných přání protéká papírovou kulisou předměstí. A žíly potu, neviditelného zlata, šířící se s téměř slibnou diskrétností našimi prostěradly.

*

Jak je na tom literatura? Víím jen to, že když jsem posledně byl u Gallimarda, nakladatelství bylo cítit octem.

*

*„Cesta
Jediná
Neztrácí
Čas“*

(Malcolm de Chazal)

1972

Životní úspěch v roli korunního svědka, který zmizí z místa činu.

*

Kostel St-Germain a vedle jen skica domu na zahleněném průčelí nebe.

*

„*Je znamenité naslinit si prst a cítit, odkud vane vítr.*“ (Francis Picabia)

*

Mít v pořádku účetní knihu svých omylů.

*

(Jestliže bytostně nesnáším psaní na stroji, tu sportovní fušku chlápků od novin, není to, co nejpřesněji odpovídá mé představě o psaní, ani sličný brk devatenáctého století, jak ještě zromantičtuje noc svým kroužením nad rukopisem Maldororových *Zpěvů*. Přece jen potřebuju jistou suchost, jistou dávku moderního byrokratismu, již dodává psaní až plnicí pero; jen to odpovídá přísné a *mrazivé* výzvě prázdné stránky.)

*

Cestákův bourák (k proclení: jen zpuchřelé prapory) ztroskotaný na kraji chodníku pod přívalem kůží, nekonečný nákladák dávený do sychravého dne ranním kostelem, zatímco kolem ze všech sil plavem dál oceánem sajrajtu z vočí.

*

První tápavé kroky kdesi za městem, na území, kde se chystáme prožít exil nastávajícího weekendu. Všechno, co je zapotřebí ke štěstí, je zčistajasna tady, v ohradě za polorozpadlou vodárnou, před jednou z hromad „vystaveného“ tu uhlí, v němž nízké odpolední slunce rozsvěcí matné odlesky; ke všemu i slastné sykání cirkulárky. Když už jsme se ze světa, kam nás vyvrhli, nemohli stáhnout zpátky, nic nás tak nevzrušovalo jako nečekané protržení hranic mezi civilizací a její přírodní paměť: stejně srážka polena s ostřím pily jako náhlý návrat kovů zhroucené továrny k vegetativnímu zmatku pralesa.

*

„Byl by dal sto tisíc gumových razítek za to, aby mohl v poledne chodit po bulváru.“ (Gaston Leroux)

*

Prohlubující se pesimismus našich milostných nocí.
(Stalo se, jazz znovu vháněl pot na pusté podlahy tělocvičen. Stěny klarinetistovy mansardy vysílaly dál slabý pach zelí –)

*

Těla jsou tělové barvy...
... a předmět se drží stranou.

*

L'organiste est vite organisé.

*

Při močení, jak se na chvíli měním v proudící fanfáru, slavný návrat odtažitě přízně jarní trávy.

*

Život strávený nervozním hlazením vlasů, okusováním nehtů, podupáváním a štouráním v nose.

*

Bílá guma – i se slonem – se tryskem vrací z obzoru ohlásit bouřku, řinčící nádobí Fletcherova orchestru.

*

Venutiho ohnivý smyčec, do měděna vykovaný paprsek, proniká chatrnou pneumatikou bouráku z roku 1927... zářícího novotou.

*

Slova číhají na každém rohu.

*

Ponožka, rádlo, veselohra.

*

Kniha *Co chce Češka*, růže Maršál Neil, elegantní Tobolková z keramické školy. (Růžena Trnková: *Můj syn*.)

*

Od narození jsem se párkrát rozesmál.

*

„*Neexistují překážky, jedinou překážkou je cíl.*“ (Francis Picabia)

*

Bude možné říct, že jsme nic neudělali, ale všechno pochopili. (Svět, kde ti, co myslí, na nic nesáhnou, a kde jednají jen pitomci.)

*

Zestárlý Švanda Dudák škemrá u vrat tiskárny.

*

Příkladně žít, i to ještě zní nesnesitelně zpupně. Jsem jenom ten, *skrz* koho zázrak přichází.

*

... a pak, mám strach: strach, že se sesypu, že se sesype barák, že se na mne sesypou. To vůbec nejvíc: že se na mne sesypou; zničehonic, uprostřed ulice, dospělí i děti (poloviční vstupné). Strach, že jednou otevřu dveře bytu a ulice se začne hrnout dovnitř. Ve skutečnosti se na mne ovšem snese jen hejno nejlehčích andělů, tiše susťících uschlými ratolestmi vavříňů a dávno neplatnými diplomy.

*

Grandir, c'est Nestlé –

*

Klackovitý náměsíčník s rukama v kapsách.

*

„Postel je pořád bledší než nebožtík.“ (Francis Picabia)

*

Nikde nikdo; jen ve vymáčklé tabulce se řítí na plakátku závodníci za velkou cenou Vypleněného Krámu.

*

Zatímco křišťál fotoaparátů se tříští o kůru bulváru, v dálce stydne ve večerní modři čerstvě opylená Opera.

*

Černý kufřík s jedinou skleněnou slzou, basa plná prázdna.

*

V rozněcujícím přišerí dámských krámků.

*

„Svět by měl skončit krásnou kavárenskou terasou.“ (Louis Aragon, André Breton)

*

Ve snu mám pro sebe až do rána celý odstavený motorák, za okny občas někdo šarmantě projede na drezině, kouřím si – a přece se necítím šťastný...

*

Noční metro: dělníci rybaří v kolejišti, na plakátu žlutý, ztuhlý dráp plnicího pera.

*

Každý s touž něhou drcený tíhou jasného nedělního nebe.

*

Nejpovedenějšími travestidy jsou samy dámy.

*

Na most (Pont-Neuf) se snáší krátký déšť vidliček a nožů.

*

Do biografu a zpátky; koketně cvakající střevíčky příručích, do-
ličné předměty krabiček od cigaret.

*

*„Ve chvíli, kdy se rozplétá písmo... trvá jen čára obzoru spěchající
přejít z černé do šedé, z šedé do bílé, z bílé do prázdna.“ (René Crevel)*

*

Všechna slova jsou si podobná.

*

Jednou večer se blížím k Buttes-Chaumont a mumlám si: Bavette,
Hampe, Araigneeé; Cinták, Žerd', Pavouk.

*

V mých žilách krouží sluneční víry dávných Nedělí, každý kolem
své jahody z masa.

*

I život je jen průměr pro věc, která tu sama trapně chybí.

*

*„Je nutné jít až na konec světa
Ale konec světa vybledl na slunci“
(Francis Picabia)*

*

Když řeknu Belgie, myslím jistě tu, kde nad každou porcí zvěřiny
vlaje co vůně vzlyk Hodgesovy altky.

*

(Přečkávat v závorkách.)

*

Holka s tvrdou tváří, ale s přívětivým zadkem.

1973

Zbývá vyplňovat dotazníky vlastní krví.

*

Je ne suis pas bien placé.

*

14. července: *Cyclone*, elegance deštivých dní.

*

V Chile zavládlo ticho stanného práva, moc je v rukou uniformovaných banditů a plakáty na vyklizených ulicích, ujišťující Allendeho o podpoře národa, mají už jen krutě výsměšný smysl. Tady bouchly dveře, stín na chodbě se zhnuseně otřásl sám nad sebou, jeden z kařkavských mrzáčků z kuchyně hospody v přízemí se tiše vykradl do průjezdu, aby si nějakého haranta – než se setmí – poslal naproti pro cigarety... a o ulici dál někdo někoho pozdravil tak horlivě, že se mu propad klobouk až někam do podpalubí –

*

Jak za potáčení poledními ulicemi zvedám k puse svůj krajíc, zvedám k ní celý svět; potom z něj postupně ukusuju, už zbývá sotva jeden neúplný světadíl, pak jediný zapomenutý okres – a ten, kdo si stírá z pysků poslední drobkou, je už zas jenom zplihlý moula v rozptýlené armádě stejně zplihlých bližních.

*

Básníci a malíři: samosebou je hloupost, že bychom my byli ti důvtipnější. Na druhé straně, ať malujem nebo ne, zas jistě nemalujem o moc hůř než malíři.

*

Život prožitý inkognito. (Ten život tady, který si přese všechno žvanění nechám celý pro sebe.)

*

Zpod přibarvených kšticí vychází už jen vrkání.

*

Sobotní únos: pár dětských botiček uvízl na výčnělku dveří papírny, prázdná láhev od piva na sychravém schodu před nimi.

*

Pes vleče ulicemi rozložitého turistu, jenž dosud, s nosem v příručním *atlasu*, nepřestal hledat město.

*

„*Frenetická potřeba chodníků a překvapení.*“ (Louis Aragon)

*

Noc, česnek úporně světélkuje.

*

Hospodský úvod ke šťastnému životu nové společnosti:

– Nechceš si ty cigarety ještě solit?

– Ne, ale máte-li chuť, dejte si jednu na stůl místo slánky.

*

Z nauky o zrcadlech:

Ze zvyku chápu hodiny za pultem bistra jako odraz ve skle a čtu tak „za pět minut dvanáct“ jako „dvanáct a pět minut“. Jsem to ale jen já, kdo se sem dívá z *druhé strany* –

*

Jediný nástroj, na nějž lze ještě hrát: hluché piáno beze strun,
plné zahradní hlíny.

*

Jak správně říkal Pablo Neruda, když bude každý z nás z vemene,
je celý národ k zrádлу.

*

Hrdinkami roku jsou dámy, nám zbývá jen držet jim palce, šumící
do nedohledna půlnočními lesy.

*

Krejčí stojí se zákazníkem před krámem a za přátelského hovoru
mu čmárá nenápadně křídou po saku.

*

Co mne se týká, nevěřil bych si.

*

„Kdosi se včera odpoledne cítil nějak divně, třeba jste to byl vy.“
(Robert Benchley)

*

Transparent napnutý mezi dvěma letopočty: VELKÝ VÝBĚR KUFRŮ.

1974

A já pořád ještě jsem na straně chaosu.

*

(Tehle svět, který silní tak zfušovali – a který slabí nikdy nepozvednou.)

*

Stařec se žene ulicí za pohřebním vozem.

*

Vonné návrší.

*

Růst a přitom se zmenšovat. Celý svět postupně poznamenaný špatnými vzpomínkami.

*

Žiju-li dál, je to z čistě osobních důvodů.

*

Otázka módních doplňků: brejle ukládané na noc do skleničky, černocho si vyšel s fešnou dýmkou. Ztopořená bouchačka Clinta Eastwooda a konkurenční uši princezny Anny, Španělův zimník podšitý ucouranou muletou.

*

Přichází jaro, ohlašováno tisícem a jednou vlaštovkou objektivní náhody.

*

Možná jsem se ztratil cestou.

*

Potrhlý prorok v metru křtí kolemjdoucí krví svých přehryzaných tepen, kočky řvou ze stereofonních ošatek mužné nešťastnice a na druhé straně bulváru, před terasou *Dvou Magotů*, chřestí Hári-Krišny v chladu světa svými extatickými kostrami. Stejně jako před půlhodinou je pořád za deset minut osm, ale každý se s tím zdá smířený.

*

„Když město, kde žijete, se zmítá, aniž se kdy hne z místa.“
(Bernard Delvaille)

*

Sejít ze schodů: postavit se nad ně a usnout.

*

Návrat proti proudu nočních ulic: dokonalý kříženec Dámy s Fraje-rem vyvstalý z potrhaných plakátů ohrady, kyprý Prisunic 1900 odrážený zrcadlovkami Fnacu, dělnicky hranaté stíny svádějí zevnitř obchodního domu, přes výkladní sklo, přízraky roznašeček letáků dobíhající měkce na konec dávného filmového žurnálu. Chladný šíp láhve od kyselky v ciferníku sněhového mrakodrapu z filmu *O patro výš*, jak zvolna roztává i s Haroldem na asfaltu chodníku.

*

Stačí být jen místem setkání.

*

Starce tentokrát odnese bez cavyků vítr.

*

Jen v galerii dohvízdal kostkovaný hňup, začne patron ve svém kumbálu stříhat naprázdno nůžkami – a když na chvíli přestane, zadrnčí telefon.

*

Večerní výhled na dosud neposkvrněné nebe mezi nafialovělými bonbony prvních zářivek (vlevo v popředí) a balkony rezavými pozdním sluncem (vzadu vpravo), proti směru přehlídky pobru-
kujících šílenců.

*

Dort k narozeninám: slunce zježžené okurčičkami.

*

„Svádím, povoluji sevření, mluvím jazyky světlého tabáku ve skladu...“ (Pierre Peuchmaurd)

*

Starý černochoz zasedl lavičku a na jarním slunci v sobě ohřívá chřestivou vzpomínku na poválečnou explozi be-bopu.

*

Noční kostel, zoufalá snaha zjistit, kdy a kým budu napaden, z které strany a jak. Čím víc ale zaklínám tmou okolo, aby mi odpověděla, tím víc je prázdná; tím víc tu nikdo není. Jen já a úzkost, která nepřestává vzrůstat –

*

Ježíš, tatínkův mazánek.

*

„Mezinárodní společnost pro námořní signály, servis majáků a bójí.“

*

Poledne: prst řízený na dálku mým pohledem dorazí až k prsu – a zasáhne střed.

*

Zdá se, že aby mohl vynalézt spinet, zřídili Koperníkovi observatoř rovnou v účesu Marie-Antoinetty.

*

Je to pouze náhoda, že varhany hrají a tkalcovský stav ne, náhoda a svévole, jež volá po nápravě jako každá jiná. Všechny přístroje a nástroje, všechny druhy prací bez výjimky se stanou zdrojem jedinečné hudby. Už teď lze snít: jak asi bude znít šití kalhot? Pěstění nehtů? Úporné páčení pokladen a trpělivé luštění křížovek?

*

Jeden černochoch v šeru garáže koulí očima, druhý ukázněně čeká, až se mu nad výhňí rozhoří ruka.

*

Volný budu zítra.

*

Polední neštěstí: poprsí vzkypělé zeleným nadšením uprostřed křižovatky, matka z výpravny zkoprněla s poblitým srdcem v houfu seběhlých účetních.

Mrtvá zóna parčíku před poledním Hiltonem, s temnými bójemi portýrů předem nasáklými vodou příštího deště. A dovětek, labutí zpěv stopky ticha vztyčené krátce na bílé kapotě.

*

Lepkavost rána, táhlé pokožky vyděděných.

*

Deprese z hloupě propáslého nákupu vzácné desky a ta, co na mne doléhá při vstupu k policajtům, už připraveným vyzvídat; bezedná a nezacelitelná propast, která oba případy od sebe dělí.

*

Věta, která se tu rozmáchne jak větrem uchvácený kus masa, se vzápětí snese na stůl s hrstkou cigaretových papírků –

*

Přesný čas, chvíle stvrzená nečekaným splynutím dvou bílých obručí na ztichlém nástupišti.

*

Větev neslyšně opouští své nebe a uléhá ti k nohám, pouhý stín.

*

Podletí, váhavý seskok asfaltového saka do pusté ulice.

*

Couleur tabac...

... a Stanice Laos, sličnější než kdy jindy.

*

„Jednou v neděli, ke čtvrté odpoledne, jsem se viděl scházet po avenue Kléber, aniž by sebemenší hluk narušil mou chuť být si v patách.“ (Alain Joubert)

*

(Krátká závrať první cigarety:) Všechna má jedinečnost je v tom, že jsem tu přes počet.

*

Studem scvrklá stařenka-moucha se nezná k nakousnutým melounům.

*

Holka si hladí kluka, ten zase svůj daleký saxofon.

*

Ušchlý pomeranč, o celou věčnost napřed, dřepí na lavičce v metru vedle povadlých dam.

*

Utrpení nedělá nikoho lepším – jen o něco obezřetnějším.

*

Navzdory Heraklitovi se tu zjevně zas a zas zmítáme ve vlnách téže řeky.

*

„Noc, v níž jsme tonuli, věšela na naše kosti tajemství, která průvan našeho spěchu stačil rozluštit.“ (Bernard Noël)

*

I to, co omezuje rozvoj tvého „génia“, je zas jen touha.

*

Hippie uložený ve svém přenosném hrobě, v ruce Kerouaca, který přestál potopu. „Plivni mi do dlaně, říkám!“ – Skupinky pánů

a dam v tichu rozzářených krámků hrají sveřepě dál svá ztrnulá dramata.

*

Talíř v číšnickově ruce rozráží hradbu dvou vyjevených těl – starce se stenotypistkou – a proniká dopředu, až ke mně.

*

With my délicatesse polyglotte.

*

Při první nehodě vytéká z chladiče pravé chianti.

*

Dvojí výčitka snu, v obou případech stejně podstatná: že ve dne neumíme myslet – ani jednat – s touž svobodou jako ve spaní, že jen v noci dokážeme svázat svou samotu s ostatními tak přirozeným, zároveň volným a hlubokým poutem. Nebýt snu, mohli bychom klidně spát...

*

Seina dirigovaná palcátem Celníkovy věštkyňě vaří zlověstně svůj zelený petrolej, z obzoru probělavá mramor Nového světa a vpravo, v kulise „lepšího“ břehu, otevřel neznámý svářeč krátce trhlinu přismahlé svěžesti lesa.

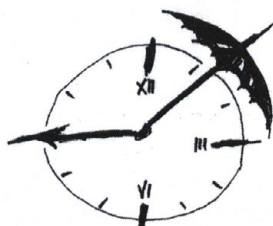
*

Henry Miller na obálce paperbacku odhaluje svou totožnost příručního-trapera.

*

Lidi po sobě šlapou a dupou, krátce se zarazí, dupou po sobě dál, s novou silou. Zploštělé plastické láhve a rohy vypnutých pláten, poslední předměty, se tu a tam přízračně zalesknou v soumraku století.

*

*

Přestárlý trouba a nedozrálý Asiat se k sobě naklánějí s tíhou dvou marných plodů.

*

Vetchá mstitelka unesených batolat, sama s mikrofonem konvičky proti náporu spolčených sbíječek

- a na druhém konci dne tlusté dítě před rozsvíceným výkladem, bez hnutí lyžující na sešlápnuté botě, zvedá k prázdným očím krvavě podrobnou miniaturu lazaretního vlaku.

*

A napříč přes cestu další spící lev, už jen zmuchlaný obal.

*

Pořád, čím dál víc *jinde* ve vztažené dlani ruky tak japonské, že je dočista bílá, nevýslovně zářící trumf neviditelné láhve „viňa“.

1975

Smát se, až ti málem praskne libido.

*

Na nočním dvoře zpustošeném kýchnutím pokrývá kapotu zaschlý strup, otvírám dveře bytu a slepě, se skloněnou hlavou se vrhám do mračna pachů; to kvůli zvracení...

*

„... Kde jsem? Stojím tu, vidím, jak z tebe kloužu ven jako lejno, a směju se – sám se směju tomu, že se vidím padat z tak nepatrné výšky.“ (Bernard Noël)

*

Krámký na ochozu Věže se probouzejí v tichu vzdálené neděle.

*

Přehánět: být slepý a navíc páchnout.

*

Prší, v rue Sébastien-Bottin ožívá hromada vlhkých hadrů, na večerním nároží rozdává blázen celé pytle brambor a za ohradou COLOMBO brání bagru jen trochu žhavého popele u nohou, aby se rozehnal vstříc prázdnou uvnitř vyzývavě zdvižené obruče obří pneumatiky.

*

Je ráno, černý sluha nese diskrétně do města nevyplivnutý hlen, svou bledou hvězdu.

*

Na záda spadlé velké C před šedou fasádou, čili kolébka ticha.

*

Mechanismy světa se činí za nás.

*

Trpaslice stopuje autobus, černoši cení zuby na zbraně za výkladem.

*

Dionys Mascolo a jeho „tudíž“.

*

Přistižený hvízdal se změnil v culila.

*

Konec ulice odsouvaný do nedohledna něžnými „žabkami“ světla na střechách parkujících taxíků-přízraků, seřazených k poslednímu průvodu Chicagem z let prohibice.

*

V jedné ruce deštník a ve druhé hůl, pán ztrnulý na lavičce co příkladné vtělení „nehybně výbušné“ krásy.

*

Chodec spěchá, aby se dal jaksepatří přejet až mezi cvočky dovoleného přechodu.

*

„Kolem světa v bačkorách.“

*

Nechat pracovat dřevo.

*

Krátká vzdušná honička dvou rukavic, do ruda rozpálené Colorado v ohništi krbu.

*

Vždycky to trochu udiví, přijít ráno první do studeného lokálu a najít sedátko záchodu vlažné.

*

Jediný vítěz nedělního zápasu je Neděle sama.

*

„Umět rozvonět své ztráty.“ (Henri Michaux)

*

Podle některých spočívala Hitlerova moc nad davy v jeho schopnosti setřít si při projevu z tváře obličej, jediným gestem ruky, a vzápětí jej tam týmž, jen obráceným pohybem znovu vrátit.

*

Sen za chůze: uprostřed nekonečných eskader různobarevných nehtů, jak vzlétají po obou stranách chodby z reklamních panelů na stěnách, zaseklá čárka jediné temné rukavice.

*

Pohozené papíry, poslední strašidla.

*

Událost: pokaždé, když si pustím Younga nebo Rollinse, je to událost.

*

Umlkající planeta, kde zbytky myšlení probleskují jen z trhlin několika prchavých louží.

*

Pravé jeviště je tady, z druhé strany kulis.

*

Návrat jara, toho z dvacátých let.

*

... ale rázuju tu pozorně.

*

Jsme jen trochu lechtiví, nic víc.

*

Počínající hniloba dělá tělo mlsnějším.

*

Vrhám vás jako své tajné střely proti přívalu neznámých chodců.

*

„Pravý smysl setkání je v tom, že odsuzují k radostnému prokletí svět, v němž jsme už přestávali věřit v moc samoty.“ (Georges Henein)

*

Fantomas jsem já, jako každý z nás.

*

Na počátku byly Uši.

*

Jistě, pořád dávám přednost jednotlivostem před konfrontací se Vším; jak ale zašlapuju nedopalek, mám pod podrážkou celý poddajný svět.

*

Jsme nejspíš jen navždy frustrovaní bonviváni.

*

Již vzhůru, zkrachovanci země!

*

Svítá, ztvrdlá patka chleba zvoní budíček.

*

Okno naproti: Goodmanův spadlý kabel se vybíjí do chumlu zelených opeřenců, rodina běhá kolem pochroumaného stojanu na vnady.

*

Polední vedro a chlápek s brunátnou nafukovací hlavou.

*

V pohledu šoféra za sklem kabiny nákladáku, neslyšný altkař na chodníku pije z prázdné čutory.

*

Kouřím tu jen sám za sebe.

*

Bůh je zadarmo.

*

„*Le binaire a bon dos.*“ (Jazz Magazine)

*

Po kafi s ukáplým semenem a mohyle na dvoře co (obětním) podstavcem pro poslední strom, pár milých překvapení při prohlídce nočních sklepení světa. Dělníci v metru přehazují z peronu na peron klošářových pět švestek, z dneška už je zítřek.

*

Jít vyvenčit své libido.

*

U rozžvatlané kavárenské terásky stojí velká cívka s kabelem a tajně naslouchá, pytel daný na hanbu do dvora se matně zardívá pýchou.

*

V každodenním davu ranních cestujících v metru nechybí dnes naštěstí ani číšník s tácem plných skleniček.

*

1. říjen: spouštění hadrového saxofonu jeřábem do útrob zříceniny.

*

To bych se divil.

*

Je-li Pámbů, těch peněz, co u něj mám!

*

A teď mi ke všemu nesou z dálky vlastní enóno.

*

Američtí vojáci hlídkující ve sluncem zalitých troskách Berlína tvoří zároveň nehybné alegorické skupiny na téma Boj s rudým nebezpečím.

*

Poesie jako živý *slang* myšlení.

*

Pořád ještě jsem neviděl kulový blesk.

*

Ať z nás vyjde verš nebo celá kniha, pomůžeme jen formulovat myšlení samotné skutečnosti.

*

Décalages, déplacements, „trous du temps“: pouzdro váhá přejít z ruky do ruky (a od pána k pánovi), blikání policejní „záchranky“ přetrvává na kalné sítnici dopoledního nábřeží, zimomřivá krev poutových žárovek vypuzená jako na hanbu do odpolední mlhy. Hamletův sluha: „Pán nechá vzkazovat, že být nebo nebýt.“

*

A kříž na věži Svatého Augustina, kostelní korouhvička, se točí dál v jasném vzduchu.

*

Během prací jen bledá, nedokrevná květina vemene v prachu protějščího obchodu půvaby.

*

„K nebi vzlétli racci nebo tkaniny, snad jenom trochu omítky.“
(André Thirion)

*

Budeme mít nehlučné ruce.

*

Šed' pošmourného dne s výčítkou zeleného jablka uprostřed.

*

Byt míjený v nadzemce ukáže proti světlu, co vodotisk, barevnou vitráž rodinné hrobky...

... a orlíčci jsou jen ztuhlou krví zapouzdrěná závaží visící z opuštěných jeřábů podél zinkového nebe. Ve vykuchaném křoví zamrzlé zvonění jediné celuloidové hlavičky –

*

Třetí okruh jílového velodromu – už za jeho obvodem – tvořený jen krůpějemi krve.

*

„Encore le français dans sa charrette de Thermidor.“

*

Nožířova zářící výloha pod čarou zčernalé stránky Města – a v noci hrůza spálených koček + ojněných pavučin hřbitova, jak tě naráz bez odmluv přibije k dávnému panství bodláků.

*

Rue Joubert, bradavky ztuhlé mrazem a spár slova karabáč.

*

(Délka závorky:) V den našeho skonu život nic neztratí ze svých půvabů.

*

Vědomí a úzkost: inspirovanost našich kocovin co obrana proti výčitkám.

*

Folie furieuse, connerie curieuse.

*

Silvestr, brzy půlnoc. Obývám dál svou hlavu.

1976

Podtrhnout třaslavou linkou slovo *triumf*.

*

A teď mi v protějším okně dokonce dirigují desky – je pravda, že zatím nesměle –, které si přehrávám.

*

Zdravení na nároží společenských obřadů a národních zvyků:
„Slušňák, slušňák!“

*

Snad jsem živý, na něhož se zapomnělo.

*

Myšlení nikam *neústí*, právě tak jako čin.

*

„*Proč nehledat naději na schodištích?*“ (André Thirion)

*

Přes svou všudypřítomnost a schopnost nekonečného bujení nepokryje nikdy tkáň slov všechnu skutečnost.

*

Při nejmenším budu pravý nebožtík.

*

Walasse Ting dokončuje poslední arabesku mimo plátno, tvé gesto uniká oknem a dlouze dohasíná na chodníku.

*

Ce monde dont on a vite fait le tour.

*

Závrat, již cítíme i při vzpomínkách na ty chvíle dětství, kdy jsme byli nejméně svobodní. Vězení, jistě – ale s průhlednými stěnami, a ze všech stran obklopené rozlohou bez hranic –

*

Žádný strach, všechna svá slova jsem si od vás jen vypůjčil.

*

Proč psát? Abych štvál národ a smál se matkám a dětem.

*

Skutečnost: to, co hrnem ze všech stran čely k náměstí.

*

Dosáhl jsem věku, kdy ze mne každé slovo je nutné vypáčit.

*

Jumping at the Woodside, nepoznáno, protéká víle pod rukama a rozpouští se v oceánu Neděle.

*

Reklamní návštěví odkrylo neonová střeva, dopravní značka je ve smutku.

*

Předjaří: ideální jíní na troskách gramofonového pikniku u lesa, v ložnici ranního nádraží drnčí skutečný budík.

*

... zatímco zas a zas padáme do bezedného ticha kolem, kde – aniž si to troufáme přiznat – jsme spolu předem daleko odtud.

*

„*Vždycky jako v předvečer katastrofy nebo den po slavnosti.*“
(Alain Jouffroy)

*

Sláva okolní Scéně, no ano.

*

Neděle, přízraky si vyšly na procházku.

*

Charleroi, kdesi mezi Sibiří a Paříží: místní onanista trůní před skladištěm, na protějším sedadle teskně zahrává Turek – a průvodčí, než se zas rozjedeme, volá „Mexicain!“

*

Zeppelin: než slunce naposled zaplane v horních patrech Samaritanu, nebe za mostem se chvíli beze zbytku kryje s diapositivem ve staříkově kukátku.

*

Neděle, triumfálně vztyčené hradby prázdna na konci vylidněných tříd. Bronzový lev na křižovatce Denfert-Rochereau se pomalu otáčí za sluncem.

*

Večer, klid až na ostražitě chvění magnetofonových pásků
skřípnutých pod koly zaparkovaných aut –

*

Zatímco metro jede přes most, šikmooký Budha na protějším
sedadle klidně spí.

*

Konec odpoledne v rue de Bièvre: mongoloidní vědma vleče
psací stroj, kočka uhranutá mrtvým papírem vprostřed vozovky
strnula s hlavou pod gilotinou vrat.

*

Tak to má být: inženýr nejdřív pěkně otře svůj pokaděný kufřík,
a teprv pak z něj vyndá nového Junáka.

*

Prázdný taneční parket slavnostně vplouvá pod most, další
horký den je šťastně tady.

*

Ten zlomek vteřiny při zhášení nebo při rozsvěcení světla, kdy
noc za okny prudce probledne až na kost.

*

Sám můžu sát krev leda z vodnatelných.

*

Stružka krve vzlíná stromem-gilotinou.

*

Je jen krása existujícího na pozadí neexistence a nicoty, vyvstala s větší nebo menší silou proti nim. Nejochableji ovšem právě z *estetických* objektů, založených na předem zúžené představě o jsoucím: ty k nám donesou svou ladnost jen s jazykem na vestě, pokud ji už cestou nerozpustí vzduch.

*

Arts et Métiers: kluk vycházející z metra vyvstane nad schody jak bílá květina, mému stínu pak zbývá jen lízat žlutou ránu lístku hozeného do prachu na schodech.

*

Z fasády se udrolilo hejno holubů.

*

Po setmění zůstává břeh Marny, skrz naskrz prožraný loužemi.

*

Slova co jména pro nostalgii po věcech, z nichž každá je sama jen stesk po vlastní přítomnosti.

*

Společná tíha chvíle, černé Tlapy, v hodinách rozptýlených po městských nárožích.

*

Případ k sledování: vypáčená skleněná schránka lampy na mostě Alexandra III., jak teď bez konce vypouští své prázdno do vzduchu kolem.

*

„*Dames, quittez Paris!*“

*

(Psal jsem, abych se zbavil úzkosti z toho, že s nikým nesdílím své zvláštní vnímání skutečnosti. Dnes, kdy už jsem sám pro sebe beznadějně průzračný a banální, píšu naopak ze snahy stát se trochu divnějším ve vlastních očích.)

*

Konec sezóny, hořkost stoupající ze zlámaných větviček mi zužuje cestu.

*

Nákladňák černých kokotů čeří hladinu města.

*

Má Béatrice v šeru uvnitř břicha jen chátrající plátna z protektorátu?

*

Fantomasova poslední proměna: cyklista ztrácí v soumraku svůj kopírák.

*

Vyzáblá vojanda se zubí v drápech větru, na počmáraném prahu večera.

*

Pořád jen více méně nepřítomné dámy: uspěchané bojovnice všedního života, „oproštěné“ holky na jedinou noc s procitnutím do prázdna kocoviny a zcuchané postele, každodenní družky oddělené od nás pustinou zvyku.

*

Červeň světa: minimaxy, zdrobněliny papriček.

*

Viditelnost voyeurů. Všichni už na mostě nad tratí na svém místě v odpolední šedi.

*

Černý pasažér bere svou tmu do zubů, převozník svítí Indce smrkancem na cestu do pohádky.

*

Stromy před bouřkou neklidně projíždějí krajinou.

*

Každý z nich zvlášť – mokřenci, křivani, rezatí – i masa Štěrku jako celek.

*

Městské boogie: hračka metra se sune po mostu, stupnice stínů pod ním jí jde vstříc.

*

Kožešiny v kleci výkladu.

*

Byznysmen triumfálně vchází do podniku s cirosoou v podpaží.

*

Hoblík a Strach, jeho stín; zimnice nervozně zapíná kůži na stovky perleťových knoflíčků. Město dál předvádí svůj městský tyjatr, jen trochu míň nadšeně než včera a předvčerejšky.

*

Pondělní vynálezy: lůžko z rukaviček, zvuk domovního zvonku zesílený v bučení, *infenestrace*.

*

Podzim pomalu táhne znehybnělým Mercedesem.

*

Jasně jak svítání: klíčem k erekci je vítr.

*

Pánové vyměnili klobouky za ochranné helmy, vylezli na tribunu a svorně tam naslouchají němému aplausu okolního staveniště-zbořeniště.

*

M. vztyčená nad mršinou motoriky, jejíž poslední střep jí dosud pulsuje v dlani,

Filantropická společnost v bledém poledním slunci.

*

Poslední přání: držet při popravě v ruce pádlo.

*

Bleší trh za deště: anonymní jazz zní z dutých maket světa a z jejich kosmických tykadel, vlhký antracit posledního telefonu; prší na sutanu a hromotluk si zkouší propisku na kůži dlaně. Od zažloutlé pleše před vchodem až k pohřebišti pneumatik ve dvorku za krámem, napříč šerem letmo rozsvíceným jedinou papírovou bankovkou.

1977

(Život strávený litováním,
svět plný nepřítomností.)

*

„Bílé okruhy. Nikdy nepřestaneme cestovat.“ (Maurice Fourré)

*

Sedmasedmdesát, nebo jednodušeji celého půl století od roku
1927.

*

Vítr strhne z projíždějícího auta špinavý svatební cancour a ob-
rátí ho naruby: normální holub.

*

(Ve snu salon-skladiště, kde mezi zaprášeným haraburdím –
notami, stolky, pianiny – z dávných „krámků s blues“ z mytické Tin
Pan Alley hraje pár gramofonů i raného, napříště stejně památného
Elvise.)

„Třetí oko patří naší nesmrtelnosti.“

*

Zelená střeva umělé Přírody.

*

France-Soir: *„Vlaky, které zítra zrezaví.“*

*

Krásný den; stačí, když můj neznámý pozorovatel změní úhel pohledu – a kukátka –, abych cítil, jak se vlní vzduch.

*

A velký dlaždič mydlí malým o chodník.

*

Slepci a jejich přátelé.

*

Zmizelé Portugalsko, básník Michel Bulteau co průvodce na cestě přes ulici. Jen na vás záleží, zda se obyvatelstvo planety octne uvnitř ohrady – a ohrada uvnitř románu.

*

Pravda: směle vyklenuté chodidlo neznámé za neúčastnou podrážkou střevíčku.

*

Šepot stepujících podpatků – a celého swingujícího bandu – vystalý z švelícího potůčku starého filmu, příboj vln-mrakodrapů a nekonečná lehkost jejich pěny, neklidná parafa *vrkoče* na hladině.

*

Trvalá hra na slepou bábu mezi skutečností a myšlením.

*

Černá vůně čerstvé trávy.

*

Kam až dosahuje Jih? K bledosti prvního pórku.

*

Co dnes už není k mání je sám svět.

*

Chlapík v metru odhazuje bombu s kouřícím doutnákem; než mám ale čas odhadnout, zda a kam se mám schovat, leží to krotce na zemi: obyčejný vajgl.

*

Nazítří je podium fuč.

*

Naproti nedobytnému krámu, všem na očích, plandavý poklad plátěné stříšky –

*

I jednota světa existuje v každém z nás jen chvílemi... a v útržcích.

*

Poesie *rozšiřuje* skutečnost, jako prostor i jako problém.

*

Objekt se svou loužičkou.

*

Hlouček dělníků v okně novostavby tvoří předem zaprášený pomník padlých z příští války, vzápětí lze spatřit i remorkér stoupající kanálem se sochou služebné oživenou větrem – a malou odvážnou paní, jež napraví reputaci ostatních rázným kopancem do plastické láhve od mléka. Nezapomenout ani na cívku z kartonu valící se tiše vstříc se-

kretářkám na cestě za poledním sendvičem, ani na šedou a vlhkou kůru našich mozků hnijící podél chodníků na haldách nesklizených odpadků.

*

Pohled klouže znehybnělou zónou rue Hallé: od prkýnek s kolečky složených stěhováky před domovní vchod, podél slona, jímž je jejich kamion, až k vozovce zdobené jen bójemi oranžových beden a zplacatělou plastikovou láhví od mléka... Někde uprostřed zachytí oko i křehké hrozny světlefialových bezů, jak neslyšně vybuchují za plotem proti sluncem zalitým průčelím.

*

Tichá apoteoza na závěr sobotního dopoledne: čekání bílých stolků před kavárničkou, ztuhlé vlnobití pruhovaných plachet před vchodem obchodního domu, idylický smír věcí postavených společně ke zdi (zleva doprava: motokolo, kašna na písek, pouliční šatník a zelená benzinová pumpa). Pokud jde o bytosti, je tu černý ďábel s dýmajícím kotlem v hubě a s rohem plnicího pera v kudrnách, pětistovkař a jeho zlostná táfka (za jízdy) přes čumák nedisciplinovaného auta, účetní míjející Baťu s retrospektivním „Guten Morgen!“, dvě vyrajcované hromady chlupů co živá výčitka babkám přibitým k chodníku nekonečným hovorem. A v aleji marné vnucování saka bližnímu.

*

(Metropole a kolonie:) Před vyhaslým pohledem fíkusu v okně, bojácně vysunutého do jara ze stoleté tmy salonu, vleče stařena přes ulici čerstvý vak z rohoží.

*

Noční přeprava klepů, ciferník v úplňku svítí i za deště dál z fasády radnice.

*

Středeční mlčení, bělmo očí bez zornic, jimiž bez hlesu koulí slepý žebrák v příboji neúnavně šustících podrážek.

*

Zánik impérií: oškubaní lvi z kamene za mříží plotu, tu a tam potřísněnou sněhem plakátů.

*

Jak se říká, prší.

*

„Každé myšlení je neklidné.“ (Jean-Christophe Bailly)

*

Dopolední matení: člověk beze slov skloněný vprostřed shonu nad tělo omdlelé... kytary, cizinci na plošině metra se chystají zapět podle svých automap.

*

Ztuhlý oheň rudého hlásiče požárů,
stín střechy složený z černých tašek a navždy vestavěný do střechy naproti.

*

I zloději jsou jen další stěhováci.

*

8. června: držím se jak můžu toho zlomku věčnosti, který jsme spolu prožili.

*

Ponuré kolokvium Arabů nad vnitřnostmi černého auta.

*

Podzim projetých lístků na nástupištích metra.

*

... a figuríny cestujících se dávají do pohybu.

*

Z vlny zeleného plátna čouhají mužská záda s kravatou, hned vedle cedule s křídou načmáraným 69. Tajemství světa je suché; jen krejčovský manekýn, karton a prach.

*

Přece jen konec léta. Zatímco na večerní třídě generála Leclerca, nad náhle netrpělivými stromy, rozsvěcí vítr třpytivé šupiny průčelí, ve stoupání uličky na Pigalle se s hračkami zamřížovaných dětí vylilo na chodník celé jejich odpoledne.

*

Podletní požár návěstí biografu u Champs-Elysées.

*

„Někdy tak nepatrný vánek dějin...“ (Jean-Christophe Bailly)

*

Den plný chladu a světla, jako velká, sluncem zalitá lednička. Kdesi v jeho středu, při návratu z trhu, malá ústřice plná kolomazi pod zadkem parkujícího auta.

*

Jak přátelé odcházejí pozdravit k vedlejšímu stolu, vidím se tam s nejistým úsměvem zvedat prozloutlého Ionesca, čím dál víc podobného své příští voskové figuríně v blízkém Musée Grévin.

*

Jednou zas stoupám z podzemí metra ke světlu v těžkém zeleném výtahu, který mi neomylně připadá jak pohyblivá hrobka nebo hromadná zinková rakev. Nehybnost stěsnaných mrtvol nicméně ruší drobný, ale potměšilý vetřelec: zbloudilá noční můra. Jak se neúnavně otírá tu pánovi o kravatu, tu zas dámě o účes, dá rázem v kabině vypučet celému lesu tiků –

*

V nepříliš přívětivém úterý se nicméně v poledne vynoří na St-Germain holka pokřikující při loučení za pánem, s nímž zjevně právě pojedla: „Tak mě zas někdy pozvi na oběd! *Mám hlad!*“ Ten přítomný čas se mi zalíbil.

Navíc je tu i luxusní a nevtíravý třpyt obchodu s kávou a čajem, v jehož příšeří se už svítí, ale jenž dosud neotevřel – a kam je vidět přes mříž konejšivě pokrytou vším navrstveným prachem světa. Před květinářským stánkem pak poprvé v životě vidím divné, zelným hlávkám podobné květiny, v jejichž středu vytvořil zvláštní druh plísně žlutavé nebo světlefialové ostrůvky dost zdařile dekadentních odstínů. Byly snad čerstvě vypěstovány pro novou sezónu a proto, aby spolu s ní ohlásily novou kapitolu v dějinách – kdyby jen mých a tvých?

*

Znovu je chladno, rozbil jsem hrnek na kafe a dostal nemilou zprávu, ty mi chybíš dvakrát víc než včera – a přesto je mi dnes mnohem líp. Proč? Nikdy dost nepronikneme do tajemství svých stavů...

*

„*Člověk je vůl až do smrti.*“ (Alexej Pludek)

*

Slepý albín s tahací harmonikou, který se mi vždycky zdál být nesnesitelný, se po několikátýdenní pauze vrátil na své místo v metru. Není už jen slepý, navíc teď nosí na krku minervu (jako Stroheim ve *Velké iluzi*), aby udržel krk ve vztyčené poloze... Pokud jde o mne, je mi dál nesnesitelný.

*

Ve snu převléknete přítele Patricka Süskinda za sluhu a necháte ho přinést mi do postele (jsem v rekonvalescenci) nejenom snídani, ale také balík obálek, které – říkal jsem – nutně potřebuji. Přesto nejsem moc spokojen: to všechno je milé, radši bych však byl, kdyby mi někdo vyndal z postele babičku, která ji k mé zlosti se mnou sdílí.

*

Závrať být: projíždět ráno v časném září na mopedu tím špalírem omšelých skříní a stromů, jímž je bulvár St-Martin – ještě prochladlý, ale už teď jitržený sluneční slávou dne –, ruku dosud přitisknutou k nejdražšímu břichu hřejícímu pod flanelem šatů jak právě uvařené vejce –

*

„*Entre, erre.*“ Vstup, abys tu bloudil.

*

Procházet chvíli před svítáním rue Trousseau, podél sinavých fasád pomyslného města –

*

Konečně hodinky pro mne: průhledná plexisklová cívka od navi-
jáku, která se každou celou hodinu rozběhne po nálevním pultu,
kdežto papírový ciferník uvnitř – ovšemže bez ručiček – setrvá
v původní („správné“) pozici. Je pravda, že majitel musí ze všech
sil pumpovat samospouští napojenou na střed kolečka...

*

Celé dějiny vmáčklé mezi skupinový portrét na zdi a zaprášené
sousoší štamgastů před barpultem, mechanické obludy motorek
pod plátěnými puchýři stříšek před hotelem – a nakonec i papírový
vějíř strčený pod dveře, namísto zítřejšího svítání.

*

„Čekat na svítání znamená spolu žít.“ (Maurice Blanchard)

*

Konkrétno: ledový a dutý kostel St-Ambroise trčíci po ránu nad
rozházenými víky popelnic, pod počmáraným nebem.

*

A dnes v noci mi tedy vlezl do postele celý židovský národ.

*

Mrtvola z masa a kostí s plastickou růží v ruce.

*

Ještě nevidíme konec cesty, ale už jdeme ke dnu.

*

Nápady na květinové dary, ticho malých filmových výroben
a jejich štábních stanů; sevřené rty minulých událostí.

*

Hraju svou novou roli – jednu ze svých nových rolí – teprve dva dny, už ale dnes ráno se jediný muž, jehož jsem si všiml ve svém publiku, odhodlal vystoupit z houfu a zajít za mnou. Protože mne zaujal právě co možná „tlumeným“, do sebe staženým zevnějškem, jsem zároveň spokojen a nepříliš překvapen, když slyším, že je z Dublinu (města, jehož jméno vysloví francouzsky); jeho diskrétnost a málem úřednická anonymita, jíž jen nezvykle bledá plet' dává trochu vražedný přízvuk, nasakuje zároveň směsí mlhy, rzi mostů, uhelného prachu a whisky z vydehtovaných soudků...

Jinak, to se ví, patří muž k bezkrevné, lehce parazitní a šarmantní rase z knihoven a fakult osudně stísněné mezi stále přebujelejším vzděláním a čím dál křehčí, vyhaslejší sensibilitou, rase, v níž jsem se naučil rozeznávat vzdálené příbuzné a jejíž existence sama se mi zdá podivuhodná. Kdyby to šlo, chtěl bych ostatně znát Dubliňanův život do nejmenších detailů, vědět všechno o jeho nevinných neřestech a jeho drobných zvycích, mít přehled o jeho pantoflích a jeho šekových knížkách, o jeho korespondenci se starou matkou, o smutku barů ve čtvrti, kde bydlí, i o účesech pokladní z biografu, kam chodí v sobotu večer... A ať by si o tom sám myslel cokoliv, to všechno by pro mne bylo plné tajemství.

*

„Kov nebe nad Geology Street se ze zinku změnil v cín.“
(Michel Butor)

*

Když ráno vycházím z domu, míjí kolem auto vlekoucí na kabelu jiné. Pak se podívám znovu: žádný kabel mezi auty není. A to den teprve začíná...

*

Stejně ale: celej tenhle zparchantělej svět proti jednomu tělu!

*

Spadl jsem do bláta, nezapírám; ale zvednul jsem se tak rychle, že užaslé bláto nemělo čas přilnout mi na šaty.

*

Strážci s bouchačkami odjeli obrněným bankovním vozem, policajti jen projíždějí. Na dešti zůstal pouze keř vprostřed parčíku, vycpaný vztekle vším jeho uschlým listím –

*

Stínidlo stropní lampy rozzářené bílým sluncem za okny, třaslavý plamen svíčky před mlhovinou na nehotovém plátně. Mezi oběma vizemi se vytratil povzdech dalšího dne.

*

Chci jednoduše uklidit nametený prach, jak ale hledám své místo mezi oranžovou lopatkou, oranžovým pytlek na smetí a oranžovými kachlíky, kde smetí spočívá, táhne mě to náhle kamsi pod hladinu.

*

Už teď čte mladík v metru kapesní vydání „románu“, který tu ze sebe soukám. Stejně jako můj rukopis je rozděleno na delší a kratší záznamy, jednotlivé pasáže od sebe místo obvyklé hvězdičky dělí miniaturní Fantomasova maska.

Reklamy na protějších nástupištích metra spolu zůstaly samy, vzdálená předměstská nádraží utichla v měsíčním světle.

*

Démanty s 15ti procentní slevou.

*

Celý román zakletý do slov „v zimních Benátkách“.

*

Za pohořím z kartonu mjííme vprostřed pláně i skleněný palác zhaslých svítidel a lamp. V kterém ale vlaku, tomhle anebo v tom, co se týmž směrem sune po obzoru?

*

„Jsou parfémy, které lze cítit jen v halách minutových hotelů.“
(Louis Aragon)

*

Polední restaurace: zatímco ostatní se sotva dotýkají talířů, mladý dělník naproti využije chvíle, kdy se dívám jinam, a shltne svůj stejk na dvě polknutí – načež ke mně vysílá neúčastné pohledy jen přes hradbu pomfritů. Vida: teď přede mnou ke všemu proletáři potouchle skrývají svůj apetit.

*

Myslíme, že jsme navždy vězni neměnné a úzce vymezené banality, když nás obyčejná díra v kapse otevře závratí beze dna.

*

Bacardi blue-night, které nám servírují v pubu u baru, je celý podezřelý vynález (ve stylu mých snových Hodinek), jenž zjevně skrývá časovanou bombu; zbývá nám co nejrychleji utéct, o půlhodinu později jsme však pořád tady a hrajeme si se slámkou tvořící nejistý most mezi našimi prázdnými sklenicemi. Mátový list z ní sice nepřestává padat, netroufám si jím ale slámkou prostrčit, abych nebyl vulgární. Nestačí, že jsem vám nabídl vyndávat si pro vás stuyvesantky z čela?

*

Zářící interiér benátského paláce se krátce otvírá jako trhlina v masivu noci, v ústí chodby, která vyvádí ven ze tmy činžáku, čeká u chodníku zářící halda písku, nehybně překypělá na slunci přes okraj červenobílé ohrádky.

*

Nejdelikátnější z lidí, žiju tu bez sebemenšího hluku.

*

Aby dokázal, že není žádný ztracenec, ale že si naopak užívá, překoná plavec ve svrchníku rekord v nonšalanci: nechá se s takovou grácií vynést vlnou zpátky na terásku kavárny – postavené na dřevěných pilířích – kterou před chvílí opustil, že drží v ruce sklenici ještě dřív, než ho vlna složí na židli –

*

Letos v zimě je v módě pozlacené nic – pouhé zrníčko prachu – v bílé poušti pleti na pravém spánku.

*

Noc na předměstí: pustá třída lemovaná až k obzoru girlandami žárovek, kanistr narvaný do díry záchodu s rozbitými dveřmi jako kůl vražený do srdce upíří hodiny. A při návratu z hráčského doupěte utkví šlem bílé barvy v noční ulici chvíli ve vzduchu nad dosud neposkvrněnou kapotou – než na ni s plesknutím dopadne, svět vydechne, a koloběh pokračuje dál.

*

Mejdlo čili magnet na chlupy.

*

Ježíš se vrací, tentokrát jako zakázkový krejčí.

1978

Nový rok: v klobouku a se psem na šňůře postávám před řeznictvím. O pár hodin později diskrétně močíme v příšeří a tichu garáže, kam vniká trochu světla jenom skleněným stropem, přes vrstvu rezavého listí.

A když večer vycházíme od A., na obzoru, v posledním patře paneláku, vysílá blikání barevných žárovek do ticha S.O.S. ztroskotaného bytu.

*

Na oblém nároží obchodního domu svítí dvě bílé planety – mužská a ženská – a ozařují velkou roletu z plechu, blyštivou poušť.

*

Nesen neutuchajícím příbojem italské opery, načrtnout horečně život rentiéra na pozadí zimních zahrad a jejich přesných zelení.

*

Jak procházím kolem domovníkova bytu, zahlédnu v jeho televizi bělovlasého padesátníka tisknouceho žoviálně rudé sluchátko k dobře živené tváři.

*

Lupiči vtrhli do galerie, sebrali patronovi peníze a zmizeli; jen suché, mírně rozechvělé zbytky mých smrkanců dál visí pod sedadlem křesílka.

*

V metru můj deštník mezi černoščinýma nohama.

*

Ráno v rue Sedaine, temná planeta smrkové šišky podržená proti kalnému nebi.

*

Letmý, ale osudný průjezd reklamy na *Kocovinu z lásky* v ulici pode mnou, za zaprášeným oknem.

*

Vnímám, inkasuju.

*

Manuella B., celá bílá, skloněná před hořícím krbem nad tvým pohlavím, zatímco tvá chmatácká tlapa do ní vjíždí až k zápěstí.

*

Nešťastníkova ruka na nálevním pultu, sevřená kolem prázdné sklenice s nápisem EVA.

*

Nevyčerpatelné půvaby krajiny, kde realita subtilně přechází v operní kulisu. Jak jí procházíme, míváme skupinu chlápků právě ve chvíli, kdy jakémusi chudákovi nůžkami odstřihují jazyk delikátně obalený kapesníkem.

*

Šatstvo, botstvo, lidstvo.

*

Dámská pohlaví jako úzké průsmyky tepla v nehostinné šedi dne.

*

Pravda je navíc.

*

Dole ve ztemnělé ulici, pod vývěsním štítem se jménem ALBERT lehce přiříznutým ohrádkou před oknem, zajíždí tichý odraz auta do výlohy zavřeného krámu.

*

S kloboukem jsem aspoň sličná silueta v krajině.

*

Výtah stoupá dál díky oddechování jediného starce.

*

Odpoledne se plouží ulicemi, v chodcích se zatáhlo před příštím deštěm.

*

Ať je na tom svět jakkoli, ten, kdo v jarním večeru vyjde na ulici a zapálí si cigaretu, dává signál úlevy a naděje.

*

Rue St-Maur: vernisáž košilí v podvečerní výloze.

*

Nevím nic o tom, jakou roli tu hraju, jen se ptám, za co stojím, co představuju, co mě očekává a kam se mám obrátit, abych o kus postoupil. Mám nicméně svůj zimník a svůj klobouk, stmívá se, blíží se jaro a zatímco začíná lehce mžít, jdu zrychleným krokem dál vzhůru po Champs-Élysées –

*

Miles Davis dohrál, konečně se chystáme usnout. Náhle se na sousedním bulváru rozhučí motor: kdosi, kdo jel celou noc, dorazil teď za svítání do Paříže a projíždí pustým městem s doprovodem téže Davisovy hudby, hebce vytékající z palubního rádia do ranní mlhy.

*

Dělník přitlouká na zeď u domovního vchodu tabulku se zákonem (je jaro), nevšimnul si jen, že pod ní zapomněl ruku.

*

Tu a tam skrývá dosud Paříž v postranní ulici scénu z minula, i s pěnou oblak nad ní.

*

Servírka, která nás obsluhuje, si večer vleze do čistých a chladivých prostěradel v dosud panenské komůrce, kdežto já, než usnu, si u přátel ve slabé záři svíčky důkladně prohlédnu strop pokoje. Daleko od skleněné přesličky mezi servírčinými stehny, budu mít na dosah jen neprostupné mlčení svých hostitelů v sousední ložnici –

*

Tajemná zóna stropu, již označujeme, jak zvedáme prudce ruku při navlékání kabátu.

*

Lehce ochmýřená růžová lidských zad a začátku hýždí vprostřed šedého dvora, jak tu koketně čouhá z kalhot pod pootevřenými dvířky auta.

*

Náhlé znovuzrození myšlení z trhliny, která se v něm bezedně otevřela.

*

Ještě zaživa se rozptýlit v hlubinách paměti svých bližních.

*

Pitomce nikdo nespočítá.

*

V ohbí průjezdu, na rozhraní světla a stínu, se bronzový Laokoon vzepjal v sevření měděnkou pokrytých hadů z pneumatik, před domem září na slunci průhledná kukaň utopického *ovocipedu* z roku 1942. O kus dál na rohu vchod do bistra *Le réel* (Skutečnost).

*

Jak netrpělivě čekám odpověď na dopis, který jsem dosud nevstrčil do obálky, vidím, že čas znovu začíná trčet.

*

Cigarety A 3, omšelý zrakový klam Louvru jen tak tak vystupující na pozadí šedého nebe.

*

Křížová cesta libida podél noční rue St-Denis a její přehlídky vnaď, se zvukovým doprovodem jakési politické diskuse.

*

Nic naplat: když při nočním návratu odmykám dveře bytu, ptám se vždy znovu, kdo mě za nimi čeká.

*

Dobrodružství: projít nepoznán pod vlastními okny. (K cestě stačí pronajmout si pokoj v protějším hotelu.)

*

„Ve stínu toho, kdo se prochází na slunci, je víc tajemství než ve všech minulých, přítomných a budoucích náboženstvích.“ (Giorgio De Chirico)

*

Ve tmě na konci schodiště dál chybí poslední schod.

*

Pobledlý arabský hokynář přenechal ruku péči, leukoplastem a gázám svých strážných andělů, pohled plný výčitek stočený stranou k zrádnému ostří kráječe na šunku.

*

Vprostřed poloprázdného vagonu první třídy, rozevřený rozkrok zející z dvoustránky Playboye.

*

Ze shluku kufrů, které zaplavily dvůr, trčí vítězně imbecil s taškou v ruce a zdraví do všech stran trhaným *zvedáním* hlavy, v hubě se mu otvírá hnusná růže černého tabáku.

*

Poledne, trochu zvířeného prachu kolem dvou opuštěných židlí v koutě Lucemburské zahrady.

*

Přes sklo je vidět až na protější roh, k prostitutkám pod ochranou reklamy na McDonald's a mateřsky zdvižených brv jejího M.

*

Značka „zakázaný vjezd“ osaměla na pusté fasádě, tiše políčkována rudým blikátkem protější garáže.

*

Harmonikář přestane hrát, aby nechal projet ječící ambulanci; teprv pak na nás znovu vybalí svou polku, jásavější než jindy.

*

A zničehonic koruna stromu nebo sukně neznámé, zčeřená větrem –

*

Pořád ještě nám zbývá rám jeviště se spuštěnou oponou, jak září do tmy před začátkem představení; a po celý zbytek večera i ticho prázdného vestibulu.

*

Neděle, prs z porcelánu vnikající každou prasklinou do obklíčení okolních Dějin.

*

Vyřizování dávných účtů v nenávistné výměně pohledů s neznámou kolemjdoucí.

*

Dodávám zvukový doprovod k němému představení svých komnat, co soukromý disc-jockey.

*

Vyzvání: prázdné pohyblivé schody stoupají bez naléhaní z podzemí, ke světlu vylidněného bulváru.

*

Nad námi, v aréně vykrojené z nebe zaoblenými vrcholky domů, velkolepá opera bouřkových mraků; vzápětí se šerí, všechno mizí ve tmě až na osvětlenou sochu vprostřed náměstí, proti níž – jako oslnivá jizva – zaplane chvílemi jas vyplašeného holuba. U blízkého stolku jinak pusté terasy pokračuje neúprosně neznámá v konečné obžalobě svého partnera.

*

Už proti sobě nekladu – jako dřív – oslavy, kterých se účastním, a ty, které mi unikly: tady i tam zní život stejným tichem.

*

Prší před paravanem utonulým naproti v šeru hotelového pokoje, za dokořán otevřenými okny.

*

„Nenese nás žádný lid.“ (Paul Klee)

*

(Reklamní antislogan:) Dík Philipsovi mi vstal u Champs-Elysées.

*

Vracím se k svému Lesterovi.

*

Slunce tak sálá, že světelné skvrny na střechách jsou oslnivý *sníh*.

*

Zatímco si povídáme v salonku, bušení okolních dveří v průvanu mi otevírá vstříc neznámý prostor bytu.

*

Znovu jsem byl vzhůru do rána a překotně hltal, co se dalo – časopisy i knihy –, vypisoval, zatrhával, srovnával... Jediné, co se za celou noc *stalo*, bylo nicméně to, že svíčka hořící v nohách postele (navíc k rozsvícené lampičce u mé hlavy) se k ránu rozrostla v malý požár, než zhasla navždycky.

*

„*Chodil jsem celou noc, každou ze svých nocí.*“ (Maurice Blanchard)

*

Trhliny dní:

V davu na nástupišti se mihne pár nahých prsů v široce otevřeném výstřihu, když ale jejich majitelka nastoupí, je z ní jen pobledlý výrostek v nedopnuté košili. O chvíli později si v rue St-André-des-Arts vjedou rukou do vlasů, když vidím, že totéž udělal fešák na chodníku. Hned proto rukou od vlasů zas ucuknu, nic tím ale nezměním: stejně ji oddálí i fešák.

*

15. srpen: všude kolem je už jen nehybné město, kde všechno, včetně původce těchto řádků, ztrnulo v solný sloup a kde jen ruka píšící tato slova se ještě jakž takž hýbe. Slunce na nebi nad ní už nepřestane žhnout...

*

Zatímco na boku autobusů bez lidí jezdí po pustých ulicích vidiny velkých rozkrojených melounů, z jejich černých zrníček už vystupují siluety těch, kdo se za pár dní začnou vracet z prázdnin.

*

Z každé mezery mezi protijedoucími vagony vyšlehne nebe, třebaže už noční, jak oslnivý blesk –

*

Podivně *zvrhlá* radost z toho, když dodržíš pravidla a máš na chvíli v pořádku všechny doklady.

*

Nepíšeme, abychom vytvářeli neexistující; jen abychom dovedli do konce myšlenku, která v nás začala bzučet.

*

Erekce, gotický květ.

*

V jasném a suchém žáru z konce léta procházet pustými ulicemi – jako pouhý dech – a s každým krokem se o něco víc rozpouštět na pozadí fasád, vyvstalých ostře a barvitě jak nikdy z průzračné masy vzduchu.

*

Jak ale vyslovit závrať toho, kdo koncem horkého odpoledne stoupá nad město (léto samo už končí), kdo zvedá pohled od dlažby a od zlomené větve, která z ní snaživě pije slunce té pozdní hodiny – a vniká jím do trochu pobledlého nebe nad vilou z počátku století? Ta chvíle přitom obsahuje všechny ostatní, je dokonce sama vším, co kdy bylo –

*

Už ze sebe na ranním záchodě tlačit ven, co soused, nejasná silueta za oknem protějšší kuchyňky, do sebe teprv cpe.

*

Hlavně vajglů na mě míří z popelníku,
fešácká stavba se proti nedělnímu nebi vlní v rytmu mého ob-
divného dechu.

*

Jediná neomluvitelná lenost: ta, již si povolujeme ve vztahu
k vlastním radostem.

*

Nechat římsy sluncem zalitých průčelí jejich vlastnímu snění.

*

Usmrtit všechny své otce... a pak se jen o to snáz opustit sám?

*

Závrať chvíle, kdy s hrnkem kafe v ruce tápeš skrz temný kout
vlastního bytu.

*

A ještě pořád jsem neviděl kulový blesk.

*

Pod plátěnou stříškou rybí restaurace, znovuotevření ledových
jeskyní na bulváru St-Martin.

*

Pravý *luxus*: dívka v bílém vyřizuje poštu na kavárenské terás-
ce v nejtajnějším koutě letního dopoledne a bulváru St-Germain,
majitel po odchodu posledních poledních hostí počítá stržené
šky za skleněnými dveřmi lokálu znovu ponořeného do ticha.
Privilegovaná životní situace obou je tu jen druhotná, není víc než

způsob, jak dosáhnout určité intenzity chvíle – její závratí – a lépe ji oslavit.

*

V noblesním tichu staré výlohy na protějším chodníku, různě nachýlené boty a střevíčky hřadují na podstavcích jako němí ptáci bulváru.

*

„Uvidíte sami, v téhle ulici má vývěsní štít jen obchod s motocykly,“ sdělují nám skepticky dotázané dámy. A opravdu, až o sto metrů dál mjíme krám, kde četní motocyklisté v kombinézách tvoří touž neurčitou masu s obřími plakáty a stejně předimenzovanými a křiklavými mechanickými monstry. Než sem dojdeme, potkáme jen osamělého pouličního prodavače, jenž zjevně prochází tou tichou ulicí pouze proto, aby se lépe slyšel mumlat „... hračky, hezounké hračky...“ Kolem zápěstí se mu vine lesklý, lehce rozvlněný had.

*

Foto Sophie Landowské před knihovnou, v ruce výtisk *Erotu a civilizace*.

*

Pokročím, abych stiskl ruku Madame B., když mi ztuhne tvář: není to ona, jen jakási náhradní dáma toho jména. Navíc vidím, že při pohledu na mne tuhne sama. Nejsem to tedy ani já?

*

Vzbudí mě úzkost z toho, že se mám ve snu vrátit sám domů: jsem ve svém bytě, zcela sám.

*

Vyzvání II: temně zelený příboj stromů za mříží (otevřeného) vchodu do parku, v návalech suchého odpoledního větru.

*

Proč, na důkaz čeho ten srozuměný pohled ženy, která se naklání z okna nad vchod do pasáže? Proč se ironický pobuda přidává náhle k turistům, kteří tu spořádaně stojí, aby si vyslechli průvodce? A hlavně: proč ti dva pánové blížící se ke mně jakoby nic pasáží z druhého konce?

*

Zatímco v pozadí, na balkonu známé kulturní továrny, rozvíjejí stávkující dlouhý transparent, bezzubý bastard tlačенý davem k bubnu kovové cisterny vyřvává za doprovodu kytary své rockové s.o.s.; hlomoz zástupu mu ale předem vypnul zvuk.

*

Rue du Faubourg-Montmartre: zpoza pouličního pultu čouhá čupřina vlasů, bledý Maur do ní neúnavně hučí v huhňavé španělštině.

*

Ať chceme nebo ne, ledová voda v našich kostech se občas prozradí krátkým šplouchnutím.

*

Jistěže: číst, psát, poslouchat hudbu, tančit, jít dopředu, milovat; čas od času se však taky přitisknout ke koberci a dlouze vdechovat jeho prach. (Jak se ale přitisknout ke stropu?)

*

Kdoví, snad až to tu všechno podstoupím, přijdu přece jen do ráje. Ledaže by ráj byl celý už v tom všem okolo, což by nebylo moc k popukání.

*

Na sklonku neděle chodit váhavě mezi malým kinem pro pár citlivých duší a „pořádným“ biografem lijícím technicolorovou nudu do publika poctivých rodin a mileneckých párů, ulicí plnou čerstvých výkopů a osvětlenou prašným úplňkem. To všechno ve skutečnosti jen proto, aby sis vykouřil jedinou dnešní cigaretu a obřadně ji pak zahodil do černé, laťkami ohrazené jámy. Až gesto skutečníš, bude to už jistě jenom zesláblé echo představy, kterou sis o něm dělal...

*

Uvítali bychom, to se ví, kdyby nám pánům stačily co antikoncepce falešné fousy.

*

Můžu si vnutit sebetvrdší pracovní řeholi, byt okolo ukrývá ve svých spárách – kouty, záhyby na záclonách, stíny – všechnu zakázanou slast.

*

Navečer mě krátce zadrží výhled na prázdné, jen lehce zastřené nebe, otvírající se za nízkou a strohou zídkou nad dlouhým hangárem nádraží. Tváří v tvář tomu šedému tichu, jak se do něj vpíjím očima, se přidržuji seč jsem teplých a kořenitých výparů linoucích se mi za zády z jeskyňky osvětlené, ale už prázdné hospody. Hned vedle, v nevábne lidové kantýně, se kuchtíkova paže dosud odhodlaně zmítá za výdejním okýnkem v hloubi sálu –

*

Dobře, nejsem postelový přeborník; kýchám ale jak Pámbů.

*

Mé vařené jazyky se navzájem podobají.

*

Vyndat knihu z knihovny, otevřít ji a postoupit s ní až k oknu; křehkost a skryté napětí té náhlé konfrontace mezi ulicí a pracovním, denním světlem a příšeřím uvnitř hlavy, kdy hranici tvoří pouze tenké sklo. Tím líp, když se ulice venku – jako teď – hemží poldy a kniha v mé ruce je právě *Fantomas*.

1979

Zvednout pak v metru oči k hodinám přelepeným páskou s nápisem *Zimní čas*. Jako by tu přece jenom byl jakýsi svět, a my k němu patřili –

*

Po ranním koncertu popelářů, doprovázejících stále bližším řinčením blednoucí nehybnost mauzolea za oknem, je náhle den – a náš taxík stojí na křižovatce hned vedle rozkývaného auta, v němž se divoce „brabčí“ chumel poldů. A v řeznictví, přes siluety matných současníků, civíš rovnou na krvavé droby příští Apokalypsy.

*

Viděl jsem tě mizet v těch zelených dveřích a zůstal sám na prahu odpoledne; než jsem se ale pustil napříč jeho rozlohou, zašel jsem ještě na kafe a chutnal u pultu bistra váhavou chvíli, jak vybízela k uchopení svým sluncem i svým chladem a jak jsem v ní rázem poznal jeden z těch okamžiků, kdy se i šálek kafe mění v oslavu; těch jediných, pro které – ať to víme nebo ne – tu vlastně jsme.

Když jsem pak sešel do metra, octl jsem se ve falešné chodbě: v opravdové pasti na chodce, které po chvíli chůze zas vyvádí na povrch, jen kus od schodů, po nichž sestoupili pod zem. Naštěstí jsem rychle pochopil, že chodbou je třeba projít klidně, beze spěchu a s jasným pohledem – krátce jako by se nic nedělo; a sám, myslím si, jsem to celkem zvládnul, i když pouhý fakt, že jsem se v chodbě octl, mě jistě všem stačil označit za oběť klamu. Je pravda, že většina ostatních musela být ve stejné situaci; nebyli ale mezi nimi rovněž tajní fanoušci, falešní oklamání, kteří zrádnou chodbou procházeli vědomě a z čistého potěšení? Zvlášť podezřelí se mi v tom smyslu

zdáli dva muži, kteří za polohlasného hovoru jen postávali na začátku chodby a budili dojem, že než jí projdou sami, chtějí se pokochat průchodem několika noviců. Ten z nich, který si k zarudlé tváři vzal tmavý svrchník, jako by se dokonce bez zábran rozesmál, sotva jsem ho minul. Ještě, že jsem se ovládl a neohlédl se po něm...

*

Uprostřed Mnichova a pustého dopoledne – té hebké pasti –, zatímco snivě trčím na prostorném záchodě vetknutém v patře činžáku mezi prázdné úřady a velkou, ale domácí kuchyň omývanou tiše starými šlágry z rádia, se chvíli zas všechno teprv může (a chystá) udát.

*

Vchod do Ráje: před očima vyhládlého davu, dosud zadržovaného turnikety, odstavuje skupina dělníků žebřík od vysokého sloupku, na němž teď trčí vstříc zvědavcům jen osamělá televize. Na obrazovce je vidět bílý telefon, který do nekonečna zvoní.

*

Nakonec se čas přece jen pohne, já otevřu okenice našeho hotelového pokoje s výhledem na šedé panorama pláže. Uprostřed, hned před chladičem parkujícího auta, hoří v přímořském vánku nenápadná skládka starých praporů.

*

Brzy jaro, v ulicích se tu a tam pár chirurgů se skalpely znovu sklonilo nad rozkuchaný bourák.

*

Ještě zpitoměly spánkem si neurčitě otírám čelo v sešeřelé koupelně; pak na sebe opatrně pohlédnu do zrcadla, zároveň se slyším,

jak říkám: „Salisbury steak...“ Abych si odpověděl, nebo jen abych se pozdravil?

*

Ozbrojení strážci před bankou, ve chvíli vynášení peněz do obrněného vozu, jako náhlé zjevení každodenního násilí.

*

Stane se, a hluky světa venku – jen mírně ztlumené – se ráno zdají stoupat přímo z prašných záhonů tvého doupěte.

*

Čím dál jsme od budovy, tím víc ztrácí mladý kolega z Centra šarm a inteligenci, jimiž vyniká v jeho kontextu – a to přesto, že se držíme uvnitř oblasti, v níž máme společnou zálibu. Trochu jako se číšník, který je králem v sále kavárny, změní v anonymního chodce bez slávy, když ho potkáme na ulici.

*

Na regálech vztyčených k obloze z modrých rour, nesčetné exempláře téhož v plátně vázaného svazku už předem zaplňují prázdno po našem zmizení –

*

Slaný, chladivý dech noční rybárny za oky kovové rolety – a v zrcadle probleskujícím mámivě z hloubi obchodu.

*

Kulatá značka s bílou šipkou, opřená v prachu o strom, ukazuje k oslněné korouhvičce na střeše poutového „sudu“ z hadrů – té oblé pouště – a já můžu jen vybuchnout smíchy v měsíčním chladu.

*

Chvíli jsem jen mlčenlivý anděl s karotkou v ruce.

*

Je krásně, prolézám pohledem zavřené krámy a bistra, které lemuji chodník a v nichž slunce občas nedopatřením rozzáří bledou voskovou kytku, jak tu osaměla na pultě.

*

Vyřazené autobusy natahují ucho z polí za městem.

*

Zánovní smoking na prodej v průhledném igelitovém pytli za výkladem čistírny, na zadním sedadle malé citroenky se staženou střechou noviny promáčené deštěm a v nich, na první stránce, starosta San Francisca zamordovaný ve své radnici.

*

Když *uvízne* v čase a jsme nevyhnutelně dochvilní, ať chceme nebo ne.

*

Spiknutí šered proti grácii života.

*

Prskající tuk probouzí v pánvi echa tovární haly.

*

To se ví, *málem* jsi byl geniální. Jenom nebýt tak roztržitý...

*

Vprostřed bludiště, na poslední chvíli, ještě krátká výměna pohledů s pěknou S. A venku prázdný obdélník zející v dlažbě chodníku, mezi čtyřmi kovovými hůlkami spjatými provázkem.

*

Po dlouhé době zas krásné ráno. Naproti vynesli před dům stolek prostřený rozštípnutým zrcadlem.

*

„Rozesmála se v krásném počasí.“ (Michel Butor)

*

Při nočním návratu se v protisvětle z ulice zjeví konečně anděl, na celou dlouhou chvíli, již vrata potřebují k dovření.

*

Jaro je ve vzduchu, léto předem hřeje v čerstvých, dosud teplých stránkách novin, jak je po vydání otvírám vprostřed bulváru.

*

Než si vzala život, svěřila N. několika z nás, že Brežněv měl při návštěvě Prahy přejít od Hybernů k Obecnímu domu po rudém plyšovém koberci. Ještě dnes ta šaškárna, k níž nikdy nedošlo, patří ke *skutečnostem* nejtrvaleji uvízlým v naší paměti.

*

Na dvoře pod smutečným návěštím TEXTILE chodí černý dlouhán a nervozně kouří, v průjezdu zvedla bronzová bohyně nad hlavu těžkou svítilnu: přece jen není tenhle svět nejhůř obýván.

*

Na obzoru se vynoří zámeček, vyběhne nám vstříc a opět se od nás vzdálí, s celým okolím neznámých možností, které nabízí.

*

Všichni ptáci světa dole pod okny, na sluncem prosvíceném plakátu zdobícím zadní dvířka dokořán otevřené dodávky –

*

Zahlédnout z nadzemky jak se v průčelí starého domu, mezi dvěma drnčícími okny, neslyšně chvěje velký nápis PIANO-CHANT.

*

Na rozhraní města a periferie, kde se horký den rozlévá v bílou poušť, zvedá někdo nenápadně ruku a zvolna ji nechává klesnout podél těla, nad svůj pobledlý stín.

*

„Šli jsme podle řeky, ale nedívali se na ni.“ (Michel Butor)

*

Co hledáme? Ty druhé a jiný prostor za hranicí našeho, co odbočku na cestě k nám samým nutnou k docenění vlastní přítomnosti.

*

Při nedělní vyjíždce, hned za městem, zarážející *přibližnost* krajiny i detailů, které ji vyplňují. Reklamní návěstí by například mohlo nastavit pár rudých, jaksepatří nalitých rtů, pomrkává z něj však jen jejich nedokrevný, schematický nákres; střechu o kus dál pokrývají podobně jen vágní skvrny tam, kde by v ní mohly zet skutečné díry. A nejde tu, jak by se snad zdálo z druhého příkladu, jen o završenost, již dává věcem zchátrání; ať jsou staré nebo nové,

ať se jedná o strom nebo o plot, jejich nedokončenost je od počátku definitivní, jako osudná nemožnost. Místo původní, rodné plnosti jen parodie stvoření.

*

Po celou závratnou chvíli nejsem schopen nic rozhodnout: znám ženu, která vešla do sálu, nebo neznám? Poznala mě sama a jde ke mně, nebo se mi to zdá? Je svět blízký nebo cizí?

*

Ulice a okolí: slepá skvrna bílého čokla, cizí podrážka pohozená za rohem na chodník. Na bulváru, před jedním z mála otevřených bister, se lidé vprostřed vytlidněné Paříže staví mlčky do fronty na aperitiv.

*

V sousední opuštěné kanceláři zní dál naléhavě telefon, jak u nepřítomného Pánaboha.

*

Návrat do letního města: bílá halena visí na háku ve výloze řeznictví, vprostřed masa, zámečník vystrkuje hlavu z boudičky a pozorně naslouchá zákaznickově zpovědi, aniž se přestane věnovat jeho zámku s vážností, s níž se zneškodňuje mina.

*

Přesto, že metro je v tuto pozdní hodinu téměř prázdné, obsadí malá společnost lavičky hned vedle nás. Všichni bez zábran hlaholí a hlučně se smějí, po chvíli se rovněž rozhodnou obrátit se k nám; jeden podá Marie-Claire stonek s dvěma karafiáty, zároveň připojí komentář, který se mu zdá vtipný a který adresuje mně. A protože stále zdůrazňuje výjimečnost dnešního večera, ptám se ho dost

přirozeně, zda je dána tím, co mu předcházelo, nebo spíš tím, co bude následovat. Všichni se napřed rozesmějí a začnou halasit, že pravda je „jedno i druhé“, potom však náhle utichnou, trochu zděšeně, jako by má replika – na cizího člověka příliš zasvěcená – svědčila o bůhvíjak znepokojivých schopnostech. „Je dobrej, opravdu dobrej,“ mumlá chlapík v béžových kalhotách a v saku se širokými klopami, vystupující trochu jako mluvčí ostatních. Když vzhlednem k sousednímu „kupé“ chvíli nato, sedí tam osamělý, nesnadno zařaditelný pasažér v pulovru a teniskách, snad klošář, snad jen trochu toulavý roznašeč večerníku; veselá skupinka zmizela beze stopy.

*

Film nestál za řeč, já si však po vyjití z kina sehrál na nočním bulváru ještě jeden. Cestou k metru jsem zahlédl u stromu zlatý plastický pytlík, vražený tak hluboko do ochranné mříže kolem kmenu, že v sobě v tu chvíli soustředil všechnu „hutnost“ místa. Dojem, že je z pomačkaného plechu, kontrast mezi zlatem a černí mříže, příbuznost lesklého pytlíku s blyštivým asfaltem vozovky zvlhlé deštěm (a pokryté do nedohledna spadáním listů), ke všemu kus lepicí pásky přisátý na chodník poblíž stromu (a pytlíku), v mezeře mezi dvěma zmáčenými listy – těžko by se v tu chvíli v Paříži našlo víc tak *konkrétních* scénérií. Žádný div, že tu kolem těch věcí trochu kroužím; když se pak konečně chystám dojít k metru, zjistím, že chlapík, který ještě před chvílí seděl na blízké lavičce, se teď sám zvedl a jde pryč. Prochází přitom kolem „mého“ stromu a protože zřejmě sledoval mé počínání, nedá mu to, aby pohledem pod strom nezjistil, co mě tak zaujalo. Nic zvláštního tam ovšem nevidí; obrátí se proto s rostoucím podezřením ke mně a vyše za mnou poslední zkoumavý pohled. Stačí mě tak spatřit jak beru do náručí velkou lepenkovou krabici, trůnící u vchodu do metra na vrchu celé hromady, a otáčím se s ní tanečně kolem své osy, než ji

na hromadu zas vrátím; teprve pak mu zmizím z dohledu v městském podzemí.

*

Jak odcházím od starého brašnáře z Budapešti, válečného emigranta pana Charlese, zastavuji se krátce v mezipatře a ještě jednou si prohlížím antikvární aktovku, kterou mi opravil. V tutéž chvíli se na mne zpoza dveří, u nichž bezděčně stojím, vyhrne hluk hádky v němčině, jako prodloužené říhnutí dějin –

*

Na bulváru troubí rozběsnění motocyklisté, v souběžné ulici se stará paní tiskne nehybně k oknu hotelové recepce, oči upřené na pustou vozovku venku.

*

Uprostřed zazobané, ale poněkud fádni čtvrti – zvláště teď v sobotu, kdy je téměř prázdná – se náhle na rohu vynoří školačka v červených teplákách, s velkým bílým číslem na zádech, doběhne slušně oblečeného mladíka a odevzdá mu malý soudek vína, který mladík promptně ukryje v černé limuzině. Sobotní předání štafety...

*

Během jediné noci jsem řídil lanovku, viděl ve večerní zahradě šíleného sluhu měnit lidi v draky, poznal jsem celý gang mladých lidí s nemožně monumentálními tlamami – a navíc jsem si potřel zadek hořčicí, pomocí vidličky.

*

Lucemburská zahrada v prudkém slunci krásného dne. Řádka veřejných, zeleně natřených židlí – zelenějších než příroda –, napůl zabořená do uschlého listí, které třísní i sedadla, s ním tvoří

podivuhodně „hutný“ spečenec hmot a tvarů, nabitý takřkajíc konkrétnem až k prasknutí. Když na jednu ze židlí navíc přihodím tlustý brožovaný svazek, který mám sebou, zvýší ještě hustotu viděného a zároveň v něm vytvoří trhlinu, tichý vír, kam se hmotnost listí, židlí, okolního písku rychle vytrácí, vpíjena minulým časem předválečné Prahy, kde kniha vyšla. A svazek sám škvíří jako na pánvi v rozpáleném tuku té závratí, přítomnosti protáté minulostí, která jej spolu se slunečným dnem dopéká v sousto pro věčnost.

*

CAPITAL, už jen sametový oblek.

*

V každém případě je tu dál místo pro život, v němž budu mluvit čistou američtinou – a obývat Nový svět vši *bílou*, jíž dál disponuju.

*

Nechápu; rozumím stejně málo štítku s jménem pana Morrisse nebo Perryho provázeným slovy „anonymní společnost“ jako jsem jelen z velkých žlutých plachet na fasádě Galerií Lafayette, potištěných bůhvíproč slovem NEGRO.

Pokud jde o siluety bezlistých stromů, pouhé kostry přísně a temně vyvstávající proti ostře modrému nebi, s léty jsem si na ně zvyknul.

*

Zatímco na druhé straně ulice splývá družka slavného starce – kromě hlavy uložené v límci z kožešiny – se tmou domovních vrat, tady vnořil antikvář ruku do zdi až po drobný staromistrovský obraz, který mu lne k zápěstí místo hodinek.

*

Holubi hřadují na Barbès.

*

Když přicházíme na hřbitov, za dráty protějšiho hřiště pobíhají hráči v modrých, vybledlých dresech. Pak se dá průvod do pohybu, vnikáme mezi hroby zatímco kdesi v jejich středu hraje klarinetista nad čerstvě vykopanou jámou; dlouhé zalkání, po němž zpoza zdi přejeđe náhle přes hudbu hluk metra, jako houba přes popsanou tabuli. Zřízenec v sousední aleji suše rytmickým bušením dál pracuje na nové hrobce –

*

Papírový kapesník, bílý výbuch, se nehybně valí ven z krabičky za zadním sklem auta.

*

A nikdo nezastaví jediný zsinalý list chvějící se snaživě do tmy venku před cirkusem, v koruně velkého stromu.

*

Panovník jen tak tak stihnul svůj zvláštní vlak do Havru.

*

Dělníci vytírající křižovatku velkými kamennými hadry.

*

U reklamního sloupu s plakátem hlásajícím úspěch Havlovy hry říkám Marie-Claire, že jde o českého „disidenta“, a přitom nahlížím oknem do blízkeho přízemí. Zelená je tu den co den barvou tristní věčnosti: vidíme konferenční sál, velký stůl trvale pokrytý zeleným sukmem, na zdi za stolem se skví zažloutlý papír a na něm... tiskací písmena osudné zkratky SNB. Neklidně se rozhlídnu, jsme ale naštěstí dál v Paříži.

*

Na večerním bulváru Rochechouart, pouťový autodrom obehnaný plachtou z holého plátna, která nechává volný jenom nevelký pruh nad zemí; v kalném osvětlení je tam vidět cosi jako dno prašného akvaria bez vody. Uprostřed pustiny trčí přetátý trup jediného utopence.

*

Až právě to, co v setkání s přírodou ustupuje předem jejímu trvání, náš pomíjivý pohled, dává krajině pravou velikost.

*

Stejně jako louže pije mycí houbu, i madlenka chroupe svého jedlíka.

*

Být tu dál jakoby náhodou; tížit, ale jen svou nepřítomností. Pokud jde o Brucknera, létá s olověným závažím mezi křídly. Chci říct: vznáší se právě *díky* němu.

*

Náhle sám v železném a rudém koutě pro harampádí uprostřed honosné konstrukce – pořád ale vně –, spolu s šedou masou nena-pravitelně zavřené Knihy.

*

I New York jsem já, to se ví.

*

V šedém odpoledni, stařec opřený o zasklené dveře prádelny pobledlým husím pařátem, který je možná jeho vlastní prst.

*

Domovnice se štítivě podezíravým výrazem vyhlédla ze vrat, v ruce velký pilník. Před ní, na chodníku zvlhlém deštěm, se krčí ubohá hromádka rozsypaných pomfritů.

1980

SUZE,

kanistry.

*

V poštovní hale se vznese k čelu ruka s patentním klíčem a „vy-
ladí“ jím křivku zvednutého obočí.

*

Než opustí hospodu, omlouvá se pantáta osobně u všech stolů:
musí se teď jít holit.

*

Aspoň jeden z chodců mě spatří, když stočí hlavu od šíleného
rabína k druhému chodníku, směrem, jímž haleká: stojím tam
s papírovou krabičkou od vajec a s očima upřenýma na šílence ji
rozvírám a zavírám jako dychtivou, ale němou tlamu.

*

Na zastávce Paříž-Bercy, tišina mezi dvěma vagony.

*

Dělám si v duchu pilně poznámky i v metru, naštěstí s tak ne-
účastným výrazem, že nikdo ze spolucestujících nic netuší.

*

Venkov: domorodci vycházejí před práh a vylévají do trávy
prázdné škopky, konve na mléko, jedna v pozoru a druhá vleže,

čekají u kraje cesty. Veky zářící do stmívání z výlohy pekárny: i na-
dále okna, teplý med bližních v modrém louhu večera.

*

Erreur de gabardine chez Garibaldi.

*

Pořád ještě bílá: stařena na chodbě metra kouří seč je papí-
rovou účtenku, slepec si místo s holí vyšel rovnou s tyčí neonové
zářivky.

*

I slonice mají cecky.

*

Krvavý cár mé flákoty na společném prkýnku s křehkou přesnos-
tí tvých brejliček.

*

Masmédia: noviny a televizor v průhledném pytlí na odpadky,
vedle klošára tábořícího na nástupišti metra.

*

Přejíždím úspěšně hranice, své vejce v ruce.

*

Dav na nádražích složený rovným dílem ze živých a mrtvých,
kteří se navzájem loučí. Teprve po odjezdu vlaku lze rozlišit jedny
od druhých: mrtví jsou ti, co tu zůstali.

*

Nic už nefunguje, jak má. Včera jsem dokonce prošel k nádraží hejnem holubů, kteří dál dřepěli jak přiletovaní, bez jediného zahudrání.

*

Vztah tajemství a nevědomosti: jsou věci tajemné, protože se neznají? Nesmí *vědět*, že jsou tajemné?

*

Údiv nad skutečností: stačí mi k němu tak málo, dali se naopak ostatní tak brzy odradit?

*

Člověk, úpadek anděla i zvířete.

*

Pro začátek dlouze laskat zámek svým klíčem.

*

Neděle, tlumené mručení šelem uvnitř zavřených bankovních paláců.

*

Závrať chvíle, kdy se náhle otvírají dveře kinosálu, před nímž čekáme, a vypouštějí do světa zamklý hlouček diváků z předchozího promítání, dosud plaše a pomačkaně uhranutých proudem obrazů, který přestal být. Neoctli se „mimo“ sami; bledá a zimomřivá záře, která jim zamžila pohled, se šíří prostorem haly jako by skutečnost sama krátce tápala, než se vrátí do vlastních stop.

*

Zezadu je v podvečerním šeru vidět jediné tělo s průhledným kanistrem v ruce, provléknuté dvířky dovnitř plátěného vozítka jako by ho celé mělo na hlavě místo klobouku. Až čelní pohled zjeví tři vousaté rabíny, jak za volantem ve světle baterky svorně zkoumají neznámý tajný plán.

*

Prezentace nové Handkeho knihy v rakouském Institutu. Příliš se mi to nehodí, z jakýchsi společenských důvodů se ale odhodlám tam zajet. Je pravda, že nijak nespěchám; vyřídím napřed s Marie-Claire nutné nákupy, před odjezdem se dokonce vrátím domů a vezmu si tu na cestu něco ke čtení. V metru pak špatně přestoupím – částečně právě kvůli četbě, do níž jsem ponořen –, abych dohnal zpoždění, musím dost dlouho jít po svých. Když konečně dorazím do správné stanice, jsou nástupiště plná lidí; podaří se mi sice nastoupit, mám ale drobný problém: nevím, kde vystoupit. Která ze tří stanic ústících na bulvár, kam směřuji, je Institutu nejbližší? Vjíždíme do první z nich, rozhodnu se zůstat ve vagonu. V davu, který mě obklopuje, si navíc k obvyklé nechuti k tlačení všimnu detailu, z něhož se mi málem udělá zle: sevřené pěsti, v níž vězí velký palec s nehem olemovaným špínou a kde mladík v montérkách, jemuž pěst patří, svírá papírový kapesník zvolna nasakující krví. V následující stanici se vozem rozlehne hlášení, řidič metra vyzývá „postiženou osobu“, aby vystoupila: dostane se jí ošetření. Nehýbu se, jen po očku pozoruju mladíka; nehne se však ani on. Vystupuju na třetí stanici, samosebou pozdě: správná byla ta předešlá, znovu je nutné běžet.

Konečně jsem u Institutu. Diskutující hloučky před vchodem ve mně napřed vzbudí dojem, že ceremonie skončila, kupodivu ale dosud probíhá. Vycházím do patra, kde se odehrává; je tu tolik lidí, že se ze sálu s ucpanými vchody rozlili po celé hale a odtud dál na

schodiště. Proplétám se mezi „diváky“, kteří se spokojeně usadili, kde se dá, a jimž zjevně stačí, že jsou tady, bez snahy naslouchat řečníkovi v sále (někteří radši pročítají Handkeho interview v novinách) – až se k jednomu z vchodů přece jen přiblížím. Řečníka je však sotva slyšet, jak pro vzdálenost tak pro hluk v hale za mými zády. Jak napínám uši, zachytím aspoň slovo – několikrát opakované – na něž se řečník zdá klást zvláštní důraz. Jde o slovo „ticho“...

*

Všichni vrtošiví holubi mého žaludku, rozvrkaní hladem.

*

Propady: opasek sevřený před chvílí mezi židlí a jejím zadkem teď zničehonic visí na okenní klice. A vteřina, kdy přivřu líně oči, mě stačí připravit o pohled na její kýchající tvář a na její slastný výraz –

*

Papírové stuhy bez adresáta rozptýlené po lese. Obyvatelé městečka, pokud jen roztržitě nejezdí prstem po nápisech na výkladních sklech, ťukají rybářskými pruty na okna nad nimi.

*

Stačím se zachvěním přečíst velký titulek, kde je řeč o „rozlité krvi v dětské zahradě“. Vtom mi už ale noviny mizí z dosahu, jak jimi neznámý čtenář v metru nedbale obtáčí svou bagetu.

*

Tady jsem, v jedné ruce oranžový průkaz a ve druhé pomeranč: podezřele horlivý pasažér transportů světa.

*

Nenávist, již někdy v člověku budí vlastní pocitování.

*

Jít odpolednem kolem budovy velkého obchodního domu, těsně podél zdi a podél klobouků-vzpomínek zamrzlých za sklem zašlých výloh.

*

... a dosud cukající ruka vyjmutá z keře živoucího světla.

*

Musel jsi tedy hřmotně šlápnout na kanál, aby sis připomněl, že sám patříš k divadlu, na něž do všech stran třeštíš oči.

*

„Máme křídla, vždyť s jejich pomocí chodíme.“ (Jean-Christophe Bailly)

*

(Píšu, abych nabídl druhým pár důvodů k životu. Ne tak v tom, co jim sám předkládám ke čtení, jako v jejich vlastním myšlení – toulání –, jemuž je otvírám.)

*

Než zhasne, zapadající slunce tiše rozzáří skleněnou kupoli Burzy.

*

Tikání v plechové bedně, u níž ho to složilo vprostřed sluneční výhně, měří dál čas i za zpitého klošára, starý pán se sklání k mase parkujícího auta a přes její nehybnost jí smířlivě domlouvá: „Pomalou, jen pomalu –“

*

Od hádka mé modré vlněné kravaty na lesklém hedvábí divanu ke smutečným svitkům trůnícím mezi fíky v hloubi toho podletního mauzolea: za výlohou zavřeného krejčovství rezavou pozdním sluncem.

*

Znovu noc, hrůza světa stoupá na povrch v úzkostných snech spáčů –

*

Ve čtvrtek 22. května o půlnoci konečně vím: na rozdíl od jiných, prozaičtějších svršků jsou tu pánské klobouky od toho, aby nám dělaly společnost.

*

„V předvečer věčného neodjíždění...“ (Fernando Pessoa)

*

Po skončeném promítání zas jen podstatná podívaná, jíž je pohled na prázdná křesla sálu.

*

Náhlý návrat klidné a lahodné, vstříc otevřené svěžesti na dvorku, jakou jsem cítil v prvních dnech prázdnin, by ještě nejspíš odpovídal tomu, co je pro mne *hodnotou*. Neznamená to pouhou nostalgií: je-li pro mne ta svěžest tak povzbuzující, pak i proto, že ji vnímám celým svým dnešním tělem, které přese všechno jde dál dopředu.

*

„Pravou odvahu znamená oddat se životu a trvat, klouzat zdánlivě bezstarostně ode dne ke dni.“ (Franz Kafka)

*

Když se přes pozdní hodinu vprostřed telefonické konverzace rozhodneme náhle rozjet za tou, s níž mluvíme, skočíme do prvního taxíku, který se nedopatřením objeví v pustině před domem, a vydáme se s ním napříč pohaslým městem, jež jsme před chvílí byli odhodláni do rána nespátřit – začneme vnímat svět zvláštním způsobem. Vzrušení z vlastního rozhodnutí i z blízkého setkání zvýší naši pozornost a zároveň ji nahlodá netrpělivostí, všímáme si ostře sebemenších detailů v sobě i v okolí, ale jen proto, abychom je vzápětí odvrhli jako zbytečnou přítěž – tak se všechno prudce vyprazdňuje a ztrácí smysl pod tlakem našeho přání být už u cíle. Svět je v tu chvíli jen lehké tepání v našich spáncích, sami nevážíme víc než jeho míjející zlomky, jak hluše padají kamsi ke dnu břicha, jen jsme je zaznamenali. Jako by hříšné tělo muselo napřed zmizet, aby se nám tím slavněji vrátilo při příjezdu na místo určení.

Prázdnost, v němž tak rozpouštíme skutečnost, ji přítomně nově a podstatně odhaluje; zároveň přítomné a nepřítomné, podstatné a bezvýznamné, naléhající a hned zas zapomínané věci zjevují díky naší netrpělivosti všechnu svou relativitu. Včetně relativity samotné naší touhy...

*

Projít zpátky pustou chodbičkou vagonu až ke kupé, jedním pohledem si ověřit, že náš kufr je na místě, zdržet se však ještě u okna pohledem na němž míjející krajinu, konečně znovu usednout a otevřít si knihu; zatím ji ale nečíst, jen se zaposlouchat do mnohohlasého dunění vlaku... Není pravý smysl cesty v tom, že se octneme sami s oddechováním světa?

*

„K místu, kam skutečně mířím, nemá vlak přístup. Jede přímo k cíli, a přesto jen přibližně.“ (Alain Roussel)

*

Když vydrážděn opilcovým povykáním otevřu okno do ulice a fascinovaně na něj čučím, aniž mu co řeknu, je to jen ze slabosti? Necítím v hloubi duše vděk za jeho agresí, nepřišel na mne svět skrz pobudu dotírat na mé vlastní přání?

*

Při návratu kolem starého výkladu, krátká spekulace ohledně možnosti zbohatnout ze šupin tmavomodrého laku na jeho oprýskaném obložení, jejich důmyslným převodem na nové franky –

*

Má záliba v určitých odrůdách kaktusů, jakoby spoutaných symbolickou, ale osudnou „pavučinou“, kdysi zřejmě vyjadřovala mou potřebu sebetřýznivých slastí, plných odstupu a odpírání. Dnes, kdy jsem se potřeby v podstatě zbavil, nemám přesto ty kaktusy méně rád.

*

Na konci naší společné honby za slastí, nehybnost temné uličky bez lidí poseté rozházenými polštáři.

*

A vprostřed koncertu se Art podívá z podia mým směrem – a rázem mě *pozná*.

*

Děti: „Doopravdy se bavíme!“

*

Příboj nepřestával naléhat.

*

Trvale soustředěn k pozorování světa, jako by se měl zhroutit, kdybych polevil.

*

Čím dál méně pocítovaná potřeba soustředit podstatu obrazu v jeho středu, jak to ještě připadalo nutné i prvním fotografům a filmařům. Až se zdá, že k tomu, abychom viděli svět, je napříště třeba pozorovat ho *úkosem*, jako plátno, které se při čelním pohledu příliš leskne.

*

Dokonce ani obyčejný blesk ne: jen vágní bílá šmouha přetrvávající v pobledlém azuru.

*

Myslíme, že se vrháme do vody v sálajícím slunci, uprostřed krásného dne – ale když se po pár tempech otočíme ke břehu, vidíme, že jsme podlehlí iluzi: nebe nad ozářenou pláží je podivně temné, málem bouřkové (přes svou modrou barvu), pláž sama je zároveň světlá a vyhaslá. Je Země mrtvá planeta?

*

Nebe nad vodou definitivně zešedlo, přes obzor za náhle vyliďněnými plážemi se valí tlumený rachot, v němž se domníváš rozeznávat hluk hromu. Jenže nejde o bouřku, ale o válku; a nevalí se k nám z obzoru, ale odzadu, z hlubin minulosti.

*

Jako by tu náhle, na sluncem zalité zahradě, byl přítomný celý život. Od hračky opuštěné na hromadě písku po psa, který usnul ve stínu pod židlí, od zděšení motýla v pasti křoví ke stéblu ztuhlé-

mu vedrem na obrubě zídky jako by pohled kroužil uvnitř času a přitom z něj zas a zas unikal do bezčasí. Méně než kdy jindy se ti ostatně daří vidět v přítomnosti tvůj nejaktuálnější stav; co chvíli se odněkud vynoří zlomek toho, co bylo, přehrne se přes tebe, a doslova tě tak odsune k vlastnímu okraji –

*

Všechna sláva léta mezi těmi dvěma póly: kamennou lhostejností dřímajících krokodýlů v kleci, navrstvených do povlovných vln, a zvonicí vztyčenou k vibrujícímu nebi jako do nedohledna zadržovaný vzlyk.

*

Poddat se: sám za stmívání na můstku nad tratí v pusté venkovské pláni, upouštím na koleje svou jedinou vidličku.

*

Malý Loič se vzdaluje chodbou a vítězně haleká: „Nekonečno! Nekonečno!“

*

Znechucený výraz holky ze stánku s drůbeží, zatímco nám vyvrhne kuře –
a náhlý vpád větru do idyly trhu jako zívnutí příští apokalypsy.

*

Zároveň uklidňující a výmluvné vlnění listů v okně, při nedávném úplňku, jako nejpamátnější událost večera: příznak doby, kdy se vyčerpané lidstvo stahuje na kraj přírody, tam, odkud se ještě nedávno tak hrdě vzdalovalo.

*

Bicykly ulehle do stínu, jako psi.

*

Prší na kladívko, které zůstalo venku, na vlhnoucí kamenné rampě schodů do zahrady.

*

Léto, ve výkladech se předvádějí jen nahé figuriny.

*

Jak kouřím doutník nebo mhouřím oči do letního slunce, překládám svou radost z pobytu ve světě do málem bolestné grimasy, kterou až v poslední chvíli proniká jakýsi triumfálnější záblesk. Jako bych, ze snahy co nejlépe ji vychutnat, měl zapotřebí hladit skutečnost proti srsti a co nejúžeji spojovat slast s trápením, které k ní patří. Jednou tak snad dospěju až k pohledu starého Garyho Coopera, s vědoucím úsměvem zrozeným vprostřed vrásek co heroickým znamením radosti vzdor všemu – a co důkazem, že jsme přece jen něco prožili.

*

Pes za mámi zády rdousí holoubě, naproti přijíždí na vozíčku slalomem chromý prodavač šátků.

*

Zatímco auto tankuje u noční pumpy, otevřenými dvířky se do všech stran šíří zvuky – stále naléhavější – ladícího orchestru.

*

Tu a tam v tichu letního města, uzavřený kamion s krvavě rudým nápisem NEJLEPŠÍ MASO PAŘÍŽE.

*

Jak večer stoupám z podzemí metra k východu, z ulice jde chlácholivě vstříc vůně sena.

*

Srpen, z květináčů ve výloze krejčovství trčí dnem vzhůru prázdné láhve od vybraných vín.

*

Tupý úder, a náraz holeně o nízké zábradlí mnou projede bolestně až do hlavy. Dvě saka – jedno zlaté, jedno napůl zuhelnatělé – vsazená vysoko nade mnou do rozbitého okna byla samosebou jen návnada.

*

Ještě dlouho po tom, co jsem se zvedl, na to proutěná židle s drobným praskáním vzpomíná.

*

Spíš než pálit svíčky na dortech nechat zvolna rezavět staré žehličky, a brzdit tak tok času.

*

Nenadálá krása neznámé holky v zástupu šedých, fádnicích chodců. Jistě, je zářením z vnitřku a odrazem „duše“. Nebyla ale sama duše nejdřív utvářena tváří, světlem, které kolem sebe šířila, a vědomím vlastní osoby, jež díky ní majitelka nabývala? A co pak utvářelo tvář? *Odkud přichází krása?*

*

Křehká zelená rostlina se chvěje nad ulicí v rohu dokořán rozevřeného okna, za ní vniká do záběru půlka tmavomodrého saka –

rameno a rukáv – téměř pohlcená tmou v pokoji. A ta drobná dohásínající planeta, Země, se dál zimomřivě sune chladným vesmírem.

*

Vpravo, za sklem výčepu, nechat napřed extatika u pultu poulit z šera bělmo vyvrácených očí, vzápětí minout pár zavřených, ale dosud osvětlených krámů, včetně bytové agentury, kde stoupají po schůdcích pánské kalhoty s náručí plnou krabic; teprv pak se střetnout s prázdnou sklenicí na stolku před dalším bistroem, smáčenou deštěm a leptanou nenasytným jasem bílého neonu.

*

Úplně opilý velebníček s půlitrem v ruce se zvedá ze země, o niž si roztříštil lebku; na místě, kam dopadnul, pokryla jeho krev dlaň malé celuloidové ručičky.

*

Vzadu za hroby (včetně mého), naproti hřbitovní zdi, splývají předem pařížské činžáky s pražskými v touž všední – a podvečerní – věčnost.

*

V ulici před komisařstvím, kde stojíme ve frontě, zbývá jen čekat a zívat: omšelé fasády jako jiné, chladné dopoledne, monotonní příjezdy a odjezdy dodávek... Nic než běžná, dávno zajetá každodennost. Její nedílnou součástí je nicméně i podivné nedopatření na jednom z parkujících aut, nesoucím bůhvíproč nápis ROTEL (a nikoli HOTEL). Nedopatření ke všemu opakované – naruby – i odrazem auta ve skle blízkého výkladu –

*

Na plošině metra, když se zas rozjedem, mi složené noviny v ruce jednoho z pasažérů rozkvetou náhle před očima jak velká papírová kytka – tak prudce škubne muž rukou směrem ke mně, aby neztratil rovnováhu.

*

Sobota večer, plynový balonek přichycený k jedné z nesčetných okenic se nepřestal zmítat na rohu velkého, vyhaslého skladiště.

*

Poslední bílý trojúhelník zbylý v křoví: hle, pohlaví sněhu.

*

Prázdné, dokořán otevřené auto vprostřed polí větrá slunečný den.

*

Všude podél noční silnice, od osvětlených výloh posledních krámů města po rodinný domek na konci neznámé vsi, kolem něž vzrušené siluety rekonstruují scénu Povodně, značí svět cestu souvislou řadou temných, ale zřejmých znamení.

*

Vychází měsíc, je to ale týž útlý srpek jako včera, jen tak tak vstalý z prázdna a noční tmy: čas nepostoupil. Vzbudíme se ráno v šeru a tichu venkovského stavení, uklidněně znovu usneme; když důkladně odpočati otevřeme oči, ticho a šero jsou tu dál, čas nepostoupil. Uháníme za bouřky krajinou v rychlíku, všechno ale dál setrvává na místě, krajina, bouřka i rychlík: čas nepostupuje.

Jindy přitom stačí náhlé kýchnutí a čas se vrhne vpřed prudkým skokem.

*

Zmrzlé krevety se sypou před krámem do vaničky s rachotem oblázků dopadajících na rakev, na bulváru se holka zimomřivě tiskne k rudé skřínce hlásiče požárů.

*

Plnost
aniž se jí chytáš,
prázdnost
aniž do něj padáš –

*

Před pár dny jsem měl aftu. Chvíli mě zlobila, pak zmizela. Úleva? Včera jsem spíš cítil nejasný stesk po aftě...

*

Spojit v sobě básníka s milencem a revolucionářem, jak to chtěli surrealisté? Revolucionář jistě nejsem; a pokud jde o básníka a milence, jsou jen zaměstnanci soukromé agentury, která má – obávám se – jediný cíl: zůstat soukromá.

*

Zdánlivě si muž na protějším chodníku myje auto; až bližší pohled odhalí, že ruku s houbou drží centimetr od auta a otírá pouhý vzduch. I tenhle jen předstírá, jako každý z nás.

*

Opakované tiché sténání kdesi v hloubi neohrožitelného davu.

*

Deštivý den. Ze starší dámy, která vedle mne sedí v autobusu, táhne suchá vůně elektrických baterek.

*

Když se – ještě za tmy – vracíme z večírku, dojdeme tichou čtvrtí k člověku, který právě vytáhl roletu krámu. Mlčky, beze změny v chování se k nám připojí i s železnou tyčkou, kterou drží v ruce, sestupuje s námi ulicí pod lampami a stříškami obchodů, kladoucími na nás pruhy světél a stínů, jako by náhle všechno zapomněl: časnou hodinu, místo, kde bydlí, i účel, za kterým původně vyšel... Dál na bulváru Strasbourg pak leží na chodníku utržené zpětné zrcátko, lesk skla a chromu na chladném mramoru rána.

*

Půlnoc, z láhve vytéká pozdní čůrek octa.

*

Přes zasněženou silnici se nám nehybně sune mezi koly malý bílý parník.

*

Neděle vybílené úzkostí.

*

Po milování, tys už usnula, jsem vstal a šel se do kuchyně napít. Jak jsem pouštěl vodu z kohoutku, ptal jsem se sám sebe, zda vzhledem k tomu, že všechno se tak jako tak děje jinde, na jiné scéně, si život přece jenom nežádá spíš mystické řešení. Potom jsem pár hlty vyprázdnil sklenici, zhasnul, a vrátil se tiše na lože ztemnělou jídelnou.

*

„Dokud se holím, jsem tady.“

*

Včera, vprostřed milostného klání, mi náhlé zjevení tvého stehna zalehlo celý mozek, jako masiv světla.

*

Každodenní zázračno, tajemství? Jen holý provaz, jak tu visí na šedém pozadí a chladně se leskne; provaz, jenž je sám svým vlastním oběšencem.

1981

Práh nového letopočtu: dlaždičky podlahy se tiše třesou v přítmí koupelny.

*

Kdo na konci svátků neviděl po ránu bulvár se stříbrným třpytem velkých vánočních koulí, jak visí a kývají se pro nikoho nad pustou vozovkou, neviděl nic –

*

(Propadnout orgasmem, velbloud uchem jehly – a znovu přistát, prázdný, na chladné planetě.)

*

Všechna brutalita města náhle šedne a vybledá před tím nelí-
stným střetnutím dvou těl, na matně osvětlené scéně ložnice.

*

Kolik je hodin? ... *čtyřicet vteřin*, odpovídá hlas v telefonu, když zavolám na přesný čas. Chvíli tak mohu věřit, že se svět vrátil k svě-
žesti prvních chvil po svém stvoření. To už ale hlas mluví jinak: šestnáct hodin, dvanáct minut, padesát vteřin. Jsme znovu zpátky ve věku rozumu.

*

Vprostřed labyrintu prkenných ohrad šlápl neznámý pán do enóna. Ještě dlouho po tom, co jsem přešel kolem, zní za mnou do šedého dne chichotání pánovy dámy, jako pištění polapené myši.

*

Na můstku nad kolejemi metra se jakýsi mužský hádá s jiným, jehož téměř zakrývá zády. Vzrušeně poskakující hlava druhého se nicméně co chvíli objeví za tím nebo oním z chlápkových ramen, právě tak, jako kdyby se vášnivě objímali.

*

Deštivé dopoledne, drobné kapky neúnavně vlhčí okna staré a luxusní, dosud zavřené restaurace na nábřeží. Jedním z oken, trochu pod úrovní ulice, je za stolem vidět trčet z šera neurčitou mužskou siluetu. Před ní škrtá úhlopříčně ubrus polínko čerstvé bagety, vedle zkameněla ruka i s faldy na rukávu bílé košile.

*

„Prší, a já myslím na chudáky, pro které neprší.“ (Francis Picabia)

*

Část a celek: nájezd na detail sendviče vypadlého na dlažbu z rukou chodce, jehož srazilo auto; tvé oko těkající z rozhraní světla a stínu, ještě za tebe celou a už plné vlastního, samostatného života, až z něj jde strach.

*

Pod nízkým deštivým nebem nám těsně nad úvozem – z křoví do křoví – přeletí přes cestu tři černé rány. Chci říct: tři černé vrány, to se ví.

*

Skutečnost: jen řeč vyslovující bez konce sama sebe.

*

Art Pepper je zpátky z očištěnce a hraje teď jako poloviční bůh, s nejsmutnějšíma očima světa. Jiní odešli do války, do lágrů, do kolonií, vrátili se pozdě, pro nic, v nevhodný den; někteří ani to ne. Navíc ti, co nás opustili vprostřed věty: ještě jim stála sklenice na pultu a už po nich nebylo ani stopy po celé planetě. Celý dav nepřítomných za průvodem míjejících chodců.

*

Kráter zeleně jako neodolatelná past na konci krátké a úzké rue Récamier: tiché pády hvězd v listí stromů, odměnou za zacházku pohled na pokojové rostliny přísáté zevnitř k oknům. Zasklená dáma vyhlédne ven právě ve chvíli, kdy kreslí do vzduchu – pro koho? – obrys neviditelné amfory. A když se vracím, za výlohou v uličce dva kaširovaní bratři Marxové – dosud mladí, ale už s mocným knírem – zvednou krátce hlavu, než se znovu ponoří do šití.

*

Velké vylodění kufrů na bulvár Sébastopol.

*

Když ses mi včera v noci svěřila se svou obavou, viděl jsem v tom hrůzné stvrzení vlastních předtuch: nepřijatelná představa, že by se ti něco mohlo stát, vyvstala náhle s evidentností faktu a nebylo k ničemu zkoušet ji zaklínat slovy. Přes bezmocnost, kterou jsem cítil, jsem se nicméně jako nikdy soustředil na to, co říkám, s úmyslem mluvit jen pravdu a přitom před hrozbou tvé nemoci nekapitulovat; hledal jsem slova útěchy aniž bych podváděl tvrzením, že se nemůže nic stát. Před kterým neviditelným, ve tmě číhajícím okem (uchem) bylo ale nutné takhle obstat, a zachovat rovnováhu?

*

Hřmění rozdráždilo v blízkém sousedství smečku poplašených signálů.

*

Zavřený krejčovský krámek na obvodu náměstí, naproti těžké a impozantní mase Burzy, dýchá tichem uplynulého času. Na sklo dveří pokryté vrstvou prachu, v němž slunce příčinlivě rozsvěcí každé jednotlivé zrníčko, kreslí diskrétně svůj stín – sedě na šedou – železná mříž, která dělí krám od chodníku a od níž si dveře udržují lehký odstup. Až bližší pohled rozezná pod vrstvou prachu i tmavou, proužkovanou látku saka na trupu manekýna bez hlavy trčícího v šeru hned za dveřmi, jako přízračný, ale věrný strážce.

*

Kdysi jsem viděl proměnu cáru látky v živého holuba. Orel s pyšně rozpjatými křídly, jak se dnes sunul kamsi ulicí na anténě projíždějícího auta, byl zato jen kus špinavého hadru.

*

Když nic jiného, jsem expert na městské úplňky.

*

Vzhlédl jsem potom k oknu naproti a znovu, jako už tolikrát, jsem ho poznal.

*

Neprostopné tajemství bistra zpevněného časem v prašný krysal: odraz ocelového zubu zahryzlý do střepu zrcátka, hvězdy na rukavicích z nití pro jodové ruce.

*

Sám pro sebe jsem nejznámější osobnost po Elvisovi Presleym.

*

V imaginární Paříži klošáři usazení co prodavači v řadách pod dřevěným přístřeškem, před pulty se vzorně srovnanými vajgly, prázdnými láhvemi a širokým sortimentem odpadků.

*

Od jisté doby už nepromítám svůj tajný život do flámů dvacátých let, ale na střízlivější scénu let třicátých, doby baloňáků a sociální tísně. Jsem dospělejší.

*

Vpravo vyšla na pusté nástupiště prázdninově postrojená rodinka, sročená kolem rozesmátého a zarudlého starce s plátěnou kšiltovkou a v šortkách, jistě i patřičně senilního. Vlevo, na druhou stranu od vlaku, se v poledním slunci táhnou do nedohledna jenom pobledlé hromady dřevěných a plastických lísek. Dva paralelní světy, které o sobě neví, spojené na chvíli tvým pohledem.

*

15. srpen, klid staré pneumatiky ztrnulé uprostřed řeky.

*

Co že to viděl Serge v průhledné aktovce? Così mezi jablkem a zouvákem, zdá se mi. A skutečně, bylo to yo-yo –

*

Léto končí; zbývá se ptát, kde definitivně odbočit z cesty.

*

Pár kroků před námi rozsvěcí slunce tajný útulek vprostřed nedostupného houští.

*

Žádný signál; jen ticho, v němž jsem přešel cestu, obešel kamennou zídku na kraji rozcestí a dál u meze si stoupl na špičky, abych nahlédl za hrazení pole. Byla tam, dvě záda z bleděmodrého emailu, vypjatá a jasná, pevně vsazená do hebkého granitu nebe. Dvě sběračky klasů... Odkdy asi, od které zapomenuté potopy tu tak oškrabují dno kraje? Díval jsem se na tu dávnou stránku, tu průzračnost nehybně žíhanou na lemu blesky mimo provoz, a lnul k ní celou rozlohou své neznámé paměti.

*

V hasnoucím slunci přecházím bez konce vybledlou a pustou vozovku za tiše prchajícím pingpongovým míčkem.

*

Mrtvoly dne (po Sadateho likvidaci) vyložené v novinách do stmívání hned vedle kiosku, na stůl z holého dřeva.

*

Živí si vyšli, někteří přizdobeni bělmem vypáčeným ven z oka otvírákem na pivo, jiní s překrveným polštářkem, který jim spíš nejapně vycpal půjčené líčko. Hořkost syrově bílého světla, všechno svazují v celek jen modravě světélkující nervy. Hloubka prázdných kapes, náš jediný oceán. A těžký mořský racek tlukoucí zas a zas křídly zprostřed těl v přečpaném vagonu metra, aniž kdy vzletí.

*

„Chlorure n'est pas français.“

*

Při půlnočním příjezdu na nádraží St-Lazare, jak tu skrz předměstský vlak se sníženým spodkem vidím nástupiště lesklé nedávným deštěm, věřím chvíli, že přistáváme u sousední lodi na kraji kanálu –

*

Polské události: husté krupobití útočí na pár osamělých aut jak chvílemi, vprostřed ztichlých zahrad, míjejí po avenue Mandel.

1982

V čerstvě vymalovaném pokoji protějščího hotelu se svítí ve dne v noci, aby lépe schnul. A na nástupiště metra dnes někdo vyzvracel celou kytici růží.

*

Tenké kovové ticho zimomřivých hvězd nad továrním dvorkem vprostřed města a v přilehlé ulici za sklem, ve tmě strojovny, výhružně mlčenlivé blikání rudé bludičky.

*

Tiché „promiňte“ pianisty v jazzovém sklípku, když ho po krátkém dialogu nechávám samotného na záchodcích; ranním knihkupectvím se nevtíravě rozlévá *In the mood* spolu s hovorem starého knihomola a jeho známé. Na Lorrainově plátně v muzeu strnuli poděšení jeleni vprostřed temné mýtiny jen pár kroků od lovce, vedle obrazu tiká varovně z podlahy mašinka seismografu.

*

A v dálce jiné město, tesané do bledé masy našich kostí.

*

„Vítez bez pachů a vůní rozhýbal na stromech a keřích Central parku – z nedostatku listí – cedulky z hliníku a z rohoviny... Bylo jaro.“ (Jean Giraudoux)

*

Uprostřed městské šedi, před bankou, jejíž fasáda je v renovaci, se nonšalantně opírá o zeď masivní velké A, o kus dál už čekané svým B.

*

Šedá tramvaj za zdí před námi vyrazí tiše z konečné do šedé mlhavého dne... a navrstvené suti let.

*

Hlídač s kšiltovkou a v kožené bundě vejde s hafanem do pasáže tajnými bočními dveřmi, přejde ji a s týmž přísným mlčením zmizí ve dveřích naproti.

*

V mlze na drahém břehu neurčité obrysy umělých trosek, v nedělním podvečeru hluboký mír berlínských Vinohrad se Štědrým večerem za každým rozsvíceným oknem.

*

Na konci temné chodby jsem náhle sám mezi dvěma řadami klecí, jen s tygry, kteří v nich chlemtavě žerou kusy masa.

*

Všude v prohlubních skály zbělalé zaschlým trusem tuhnoucí, majestátní šed' odsouzené rasy kondorů.

*

... a za stmívání jen holý beton hřiště mezi dvěma slepými fasádami z cihel, jako prázdná a zakřiklá pasáž po psovodově průchodu.

*

Vplout do obchodního domu, před sebou, co pochodeň, rudou kšticí „pankáčské“ krásky.

*

A zčistajasna vidím, že se sám kutálím po tvrdém a zledovatěném chodníku.

*

Hned vedle nás, tvář natočenou k rozsvícenému stánku, žvýká svůj noční párek maharadža v turbanu. Nebo aspoň jeho živá napodobenina...

*

Zatímco jeho kumpán Savanarola dál haleká od výstupních dveří svá výhružná poselství, idiot v autobusu na mne chlácholivě mrká zpoza tlustých brejlí.

*

Pouhé siluety v zářivé poušti kurtu, hráči tenisu nevědí nic o tom, co – jaký obrazec – kreslí do podletního vzduchu jejich přesuny, jejich prudce rozkvétající a zas vadnoucí gesta a barevné kapky míčků rozstříkované po hrací ploše, než jako udýchané komety zapadnou do trávy v pozadí. Netuší dokonce ani přítomnost pátého hráče, stromu, který mi právě uprostřed přetíná výhled na hřiště a skrývá mi co chvíli to či ono z pobíhajících těl –

*

(Nic k uchování; i básník nebo malíř, tak jako příroda, tvoří jen svým postupováním k výsledku, který nutně uniká všem – počínaje autorem samým.)

*

„Kde je vůle, je i rychlost.“ (Herbert Achternbusch)

*

Na prstech olizovaných s patřičnou chtivostí se vždycky najde trochu omáčky.

*

Nové jaro: v každém případě budu ten, kdo se se sebou jaksepatří pomazlil.

*

Chodit zpříma, abys lépe svedl své přízraky.

*

Svět pouhých nehod, kde hrdiny posledních dramát jsou jen mrtvoly pytlů pohozených na rohu.

*

Mezi nábřežím zaplaveným sluncem a auty, která se rovnoběžnou alejí sunou zvolna k stmívání, ticho nikomu nepatří.

*

Než zapadne slunce, vrátit se jako k prameni k čerstvé bílé ubrusů, jak už pokryly stolky vynesené z hospůdek na chodník.

*

A zčistajasna mi vniká do života Boby Lapointe se svými songy.

*

Dávat přednost *úterý*, dni schoulenému v ramenním důlku týdne.

*

Velká igelitová plachta se v noci vlní na protější fasádě s roztržitým šploucháním vertikálního jezera.

*

Všechny myšlenky jsou v lidské přirozenosti.

*

Virginie, bílá jako nikdy.

*

Sluncem zalité pěšiny podél nízkých trávníků ve francouzských parcích, čili tajemství stlačené k zemi, na nutné minimum: *le mystère au ras du sol*.

*

Uprostřed muzea se vyčouhlá, nakrátko přistřižená bruneta v rudém tričku náhle i s druhem prudce vymrští z dosahu té časované bomby: tiše bzučícího fotoaparátu, který zůstal sám v nablýskané pustině parket. Venku, když se tu znovu šťastně ocitnu, je Louvre sám jen křehká uhlová kresba, zlehka, bez naléhání opřená za šrafovaním stromů o bledé nebe. A v parčíku na bulváru Sébastopol, přes pozdní odpoledne dosud plném strážců, se nakloní jeden stařík k druhému a zašeptá mu do ucha tajné heslo; ten vzápětí oddělí od svých – krémově bílých – novin pár žlutých stránek a obřadně mu je předá.

*

Bílé loutce na protějším sedadle zkříví ústa pošklebek: zpod letmo nadzvednutého přebalu mé knihy na ni nevzrušeně zívlo jen trochu tmy.

*

Horší než představa knih, které nestačím přečíst: pomýšlení na to, co nikdy *neuslyším* ani na deskách, které jsem vyslechl.

*

Na těkavém rozhraní světla a stínu vprostřed omšelého asfaltu, oslnivá a slepá, nehlučně rozmývaná skvrna bílého psa.

*

Hloučky pánů ponořených uprostřed ulice do tichých expertiz, stařecci bloudící zmateně v prudkém slunci na krok od svého hotelu, nesčetná sousoší Čekání na nárožích ulic s prostitutkami i ti, co v celých řadách, s nehybnou chtivostí, tisknou sluncem zalité břicho k zeleným truhlám, v nichž bukinisté vystavují pod stromy na nábřeží své zboží... Samí svědkové, nic víc než svědkové.

*

V pozadí rozkvetlé dekorace náměstíčka zběsilé zmítání ptáků na konci neviditelných nití, v rytmu řízného šramlu.

*

Ženy, jak se zas a zas nastavují světlu výstřihem se zátokou pleťi.

*

Uprostřed horké a pusté neděle, průčelí Velké lóže z drobně cinkajícího kovu.

*

V Lisabonu jsem před časem prožil šťastnou chvíli na pustém, sluncem vyběleném hřbitově.

*

„Smrt neexistuje, je pouze rozpouštění.“ (Francis Picabia)

*

Brilantní kolokvium v zemi nikoho, teorie předem zhroucených systémů.

*

Deset nula nula, vlak se dal do pohybu; první nárazy kol o koleje – kov proti kovu –, první, dosud jakoby váhavé smyky vagonů labyrintem tratí, za ostrého cvakání výhybek. Pak náhle vyrážíme dopředu po volné dráze, pod neúčastným dohledem velkých kontrolních hodin: už zas deset a pět minut.

*

Ticho, jen kotouč růžové zmrzliny beze spěchu klouže po horkém chodníku.

*

Úly na kraji lesa.

*

Jak obrácíme prázdnou stránku vesnice, na náhle odhalené scéně plácku se zjeví podsaditý chlapík uvízlý ve vatované kombinéze a v neotesané hutnosti svých dosud selských gest.

*

Rozhrnout houští a vidět vlastní ženu jak u lesa obrací seno, křik bílé blůzky a temná svěžest stínů.

*

Za bloudění pustou Paříží, na zádech svůj věčný ranec prádla.

*

„*Mé tělo táhne září Evropy spolu s předměstskými vlaky, křikem brusičů a hebkou vůní vlny.*“ (Louis Aragon)

*

Živý pohyb úst na terásce kavárny, na okraji a ve středu Všeho.

*

Po celé jedno odpoledne jsem obýval lesní mýtinu.

*

Když louky před bouřkou náhle ztlumí své šeptání a stáhnou se do sebe, jako do tajné šifry –

*

Houba stírá se stolu poslední stopy jídla, jako nakonec smaže i tenhle pohled.

*

Zpátky v Paříži; z korun stromů podél bulvárů se diskrétně snášejí na chodník zežloutlé konfety.

*

At' přijde co přijde, stařeny nepřestanou cítit, leštit a pucovat svá nehynoucí okna.

*

Z temných nočních stromů, jako prchavá opona, se před nás náhle snáší drobný déšť, sotva se však otře o kavárenský stůl, který i s námi dál ledabyle trčí kdesi na rozhraní, napůl venku a napůl uvnitř. Naši situaci tak vyjasní až číšník, když za námi hlučně zavře skládací stěnu a oddělí nás tím od sálu: také dnes tedy zůstaneme venku.

*

Chodit tu aspoň jako živý stojan na klobouk.

*

Na závěr noci se náhle všechna má trápení vyřeší nečekaným návratem do Prahy, kde je doslova vsákně průzračné, nedělní prázdno aleje u nábřeží a vylidněná zatáčka s dlažbou, která tu mezi kolejemi tramvaje prohledla důvěrně až k závratí. To místo jistě neexistuje ani v Praze...

*

(Návrat z Colmaru:) Vědomí bídy světa a skeptický odstup, k němuž vede, stačí svět paradoxně samy obohatit o náznak transcendentce, přesažení jeho daností – a tím zabránit pádu všeho do mrtvé, hluché nehybnosti pouhých věcí. Té jistě uniká už slepá chtivost průvodčího vlaku a řeči, plné břicha, jimiž se při kontrole snaží holedbavě přitřít k mladé cestující –

*

Mihotavé, i nadále pro nic blýskající šupiny vývěsního štítu vypuzeného do prachu a exilu garáže, morseovka zářivek rozžatých hned tu, hned tam v pustých úředních budovách nočního centra.

*

„Líbilo se mi usednout v hale studia a dát si leštit boty, zatímco jsem se rozhlížel po známých tvářích.“ (Luis Buñuel)

*

Přeplout oceán, abys na nejzazší výspě vylidněného ostrova našel dvě nehybné školačky visící na plotě – hlavou dolů – před dvojími vyzutými teniskami.

*

Močit jakoby nic, z obou stran svírán řadou halasných fanoušků
rozehřátých právě skončeným zápasem.

*

I tvůj plivanec teď končí na dlažbě v plivanci neznámého bližního.

*

Silvestrovská noc; u St-Germain láhev šampaňského vyšumělá
rozbitým dnem na chodník, mezi hasnoucí hvězdy.

1983

Když na Nový rok vypadnem k ránu zpátky na ulici (ještě je tma), auta zaparkovaná u chodníku pokrývá tenká vrstva šedavých krystalků zdůrazňujících lehkou, jakoby křídovou kresbou obrysy stěračů a značek na chladičích až do napůl ireálné a napůl „hyperrealistické“ vize. „Nemáš dojem, že jsme se octli v polském filmu?“ ptá se Tomáš při pohledu na mé špatně skrývané okouzlení. Kolotoč se rozjel do dalšího kola –

*

Marná snaha vniknout koncem posledního svátečního odpoledne do biografu, na Hustonova *Freuda*. Jsem jistě zklamán – návštěva biografu a závěr svátků tvoří zvlášť případné spojení –, zároveň ale cítím úlevu: vyhneme se aspoň tlačenci, zlosti ze špatných míst, obtížím s příliš rozložitými nebo povídavými diváky, ne-li s kuřáky zkoušejícími kouřit během promítání. I při vycházkách za rozptýlením ustupuje náš požitek stále víc starostem a obavám. Doma ostatně nejsme o nic klidnější: jsou tu sousedé se svým neúnavným kutilstvím a hulákajícími televizemi, ulice za okny s randálem dlouze startujících aut a nočních opilců, s mečením klaxonů a kvílením poplašných signálů. To, že zůstaneme doma, uchrání nanejvýš byt od návštěvy zlodějů...

*

V rue Ste-Cécile znovu mívám to, čím bych ilustroval svou představu modernosti. Tvoří ji dva následné záběry, pohled a protipohled: na jedné straně ulice, za zdí, prázdný dvůr mezi vysokými slepými fasádami, odkud se zvedá k nebi omšelý tovární komín, a naproti lesklá roleta garáže nad níž se rozsvěcí a zhasíná – pro ničí pohled – modrobílý terč zákazu vjezdu.

(Krátce po vzniku tohoto zápisu byl komín nad dvoranou slavně zbořen. Tolik k poutům mezi básníkem a moderností...)

*

Bledé tváře z černobílých filmů, ať byly sebepečlivěji nalíčeny, zůstávaly bytostně nahé, dál takříkajíc zranitelné světlem, které je co chvíli oživovalo a otvíralo, jako by sama jejich křehkost byla náhle milostí. Skličující elektronicko-kosmické fantastično filmů těchto let – nebo aspoň dnešní běžné produkce – nabízí naproti tomu pohledu jen jakousi zdobnou, ale prázdnou výstroj: hladké, křiklavé a nablýskané kostýmy (často opravdové krunýře), masky, dekorace, po nichž náš pohled i samo světlo marně kloužou, aniž kam vnikají, a které vyplňují rám plátna jako neprostupné paravany. Filmové obrazy přestaly sugerovat a probouzet naše snění, snaží se nás jen oslnit a zahltit. Herci přenechali své místo lidským robotům, podobným těm fanatikům motorky, jejichž přízračný zjev zřejmě inspiroval i řadu filmových kostymérů a které jejich helmy a přístroje mění v obludné, pestrobarevné a tuhé manekýny.

Ještě před pár lety byli přítom i motocyklisté čímsi zcela jiným. Když míjeli kolem po třídách a bulvárech a zápolili o každý metr s větrem a s městskou šedí, jejich schoulené, tvrdošijné siluety působily samy spíš ponuře; jen napětí, o kterém svědčily, úpornost zaťatých zubů a nahrbených zad, dávaly tušit znepokojivé kovové zvonění kdesi u dna, tam, kde vítr vnikal až do kostí. Kombinézy z kůže a chromování strojů byly krajním, ale plynulým prodloužením hmoty motorů a těl, kovu i živého masa. Výstroj sama, jinak řečeno, byla dosud formou nahoty, jejíž světélkování k nám – před očima všech – pronikalo zsinálým přísvitem světa, kde doposud pevně vězela.

*

Bez uhýbání hledět vstříc zlatu vyvstalému v pozadí scény, ze dna černé výlohy *Tovaryšů povinnosti*.

*

O nezbytnosti ztroskotání, co názorného důkazu odlišnosti moře a plavidla.

*

„Poledne stoupá na průčelí nádraží.“ (Saint-John Perse)

*

Ve vlaku: dál pokračujete sami, jen ty a pět prázdných sedadel.

*

Unášen i se slovy v knize napříč krajinou, zvednout k ní tu a tam oči jen k ověření, že tu nepřestala být.

*

Znehybnělý v průsečíku prázdných ulic, vprostřed cihlových fasád a jejich němého naléhání, poznat jen lísavým dotekem kamion, který bez zastavení míjí. Na nároží před tebou vyhaslý nápis *Řeznictví* nic netvrdí.

*

Střed se drží stranou.

*

Horké dny z počátku června tě, zdá se, zvláště důvěrně sblíží s teskně vyčítavým pohledem Henriho Fondy z Hitchcockova *Nepravého muže* a se snivýma očima mladého lunatika, který před odpoledním kinem zvedne náhle oči k svalnatému chlápku na štaflích měnícímu rázně písmena ve světelném návěští, a vyšle k němu mírným hlasem nahoru: „Udělal jste chybu... pane.“ Opravdu, místo Teenagers tam stojí Teenagres –

*

Doba, kdy ani pravá vzducholod' nad letním městem není víc, než nostalgický citát.

*

Baseballová rukavice odpálená k nebi nad obzorem, jako bleskový omyl.

*

Vysoko nad námi, pod modrou klenbou nebe nad kaňonem, tká průhledné letadlo nesmírný bílý most, po celé trvání svého přeletu.

*

Znovu a znovu se postava v dalekém okně, natočená ven nahými zády, vzdaluje k pozadí místnosti a mizí tam ve stínu. Sličná dáma, která se po svléknutí ubírá na lože k milenci? To se jistě vnutí nejdřív; právě tak se ale může jednat o osamělého, touhou užíraného mužského, který tam marně chodí pokojem ode zdi ke zdi. Místnost rozevřená na druhém konci do milostné krajiny je zároveň krutě neprodyšná klec.

*

Při pohledu pootevřenými dveřmi koupelny vidím v sousední místnosti jen dřevěný noční stolek u hlav postele, na něm lampu s bílým stínítkem a vedle lesklý černý telefon. Jsme tu doma a zároveň kdesi daleko, v anonymním hotelu vprostřed neznámé Ameriky.

*

Dveře restaurace se otvírají, neznámý jedlík vychází s dámou na ulici – už noční – a hladí si rukou břicho. To je úhledně zakulacené, jedlík sám pěkně zarudlý, jak to má být. Jen ruka, ouha, není víc než pahýl.

*

Proč psát? Snažím se žít, nic víc.

*

Nejsem tu: snáším se s deštěm na hebkou šed' jezírka tam dál,
v hloubi parku naproti verandě.

*

Velký list pomalu, ale jistě stoupá podél žluté fasády, až se náhle
rozletí k jasu nad dolním městem, veden křivolakou kresbou žilna-
tých elektrických drátů.

*

Jediná slast je větší než radost z práce: slast z úlevného roz-
hodnutí se vším praštit a nedělat nic. Jen jedno je příjemnější než
procházka: návrat z procházky domů. Nic se jistě nevyrovná potě-
šení z četby; až na gesto, s nímž odkládáme knihu, abychom zvedli
oči ke světu za oknem.

1984

Při přejíždění mostu, věta: „Návratnost jistého konceptu, jeho přitažlivá síla, plynoucí nejčastěji z jeho polysemie a jeho dynamismu, dovolují předpokládat, že hraje v díle klíčovou roli.“

*

Řidiči nákladňáků několik dní stávkovali a blokovali auty provoz na silnicích u francouzsko-švýcarských hranic. Spíš mě to dráždilo, viděl jsem v duchu jen hrubé, vulgární a násilnické týpky dožadující se přilepšení z hulvátství a z fašizující chuti dělat kravál. Dnes večer oznamují novinové titulky konec stávky: *Řidiči ustoupili*. A já se přistihuji, že s nimi náhle cítím, málem dojatý představou bojovných, ale bezmocných chlapíků, kteří, zdá se mi teď, se nanovo dali sprostě podfouknout. Špatní se mávnutím proutku změnili v dobré, díky jedinému novinářskému sloganu. Jak ubohá sentimentální kliše, živená ozvěnou nejvulgárnějších románků a dojáků z bulvárních divadel, mohou rozhodovat o našich vztazích k ostatním!

*

Sobota večer: ve světle míjejících aut krátce, málem pro nic, ztuhne lesk naší (černé) vycíděné boty do kovového úšklebku žehličky.

*

Tíha končící neděle: za oknem v pohaslém podkroví uhlová kresba láhve vztyčené proti prosvětlené jutě vzdálených dveří místnosti, bleděmodrá bruslařka – jen proužek tekoucí barvy – na pobledlé obrazovce televize puštěné pro nikoho ve vstupním salonku pustého, dokořán otevřeného hotýlku.

*

Metro: paní přistoupila se slzou.

*

(Na hrob
přijde vyrýt:
třináctého ráno
v čerstvém jaru
s R.
šestkrát za sebou)

*

Soumrak už rychle proměňuje park a jeho stromy ve spáleniště, vzduch je dosud nasáklý a ztěžklý nedávným deštěm; když doháním na konec řídké aleje, je téměř noc. V ústí, na volném prostranství za poslední dvojicí stromů, zalévá žlutavé světlo právě rozžaté lampy vrcholící konspirační schůzku: naproti parkujícímu šedému autu tu stojí starší, šedě oblečený muž a tlumeně hovoří s řidičem, jemuž za vozem sotva vyčnívá hlava. Ve chvíli, kdy vybíhám z aleje a mám tak chvíli scénu plně na očích, zatáhne řidič hlavu mezi ramena s potměšilým, skřetovským šklebem, ještě zdůrazněným odlesky špinavého třpytu, který mu stydne na kůži. Paže v rukávu špinavého trenčkotu se zároveň vztáhne k tomu druhému, proti prázdnému šedivému pozadí, jako výhružný spár –

*

Jediná jasnozřivost (a jediné vizionářství): pohled šířící se volně tím, na čem spočinul. Stromy.

*

Proč psát? Pro chvíli příměří, kdy čteš, co jsi napsal, sám s doutníkem, hrnkem kafe a plynoucím časem.

*

Včera v noci, bulvár zametaný větrem z konce léta.

*

Jediná úrodná prst': prach. Evropané lehcí pouze svým prázdňem, zapouštíme tu napříště kořeny jen v trhlinách zchátralých fasád.

*

Mé jediné tajemství: nedostupný *vnějšek* mé tváře v pohledu ostatních.

*

„Jsem silný hebkostí nahých záchvěvů.“ (Endre Ady)

*

Všechno je vztah, a nejdřív samota. Když v sobě nejvíc toneme, stačí zadívat se na míjení vzdálených siluet, aniž co čekáme; a zčistajasna, díky jediném gestu vyvstalému na druhé straně ulice, se tu sám rodíš z vlastních trosek.

*

K čemu psát knihy? Abys v nich pobýval.

*

Tlačítko zvonku se jménem MICHAUX nesvítí.

*

Až tu metaři uklidí, zapne se nanovo i stroj na vítr, stromy oživnou a mírným pohybem začnou ovívat umělé skály parku.

*

Pokaždé, když dlouhou ulicí stoupám k divadlu, za jedním z oken vedoucích na balkon se zjeví silueta šedého kamenného strážce a trpělivě na mě čeká.

*

Během zkoušky v pustém nočním Odéonu, když herečka pronese slova, po nichž má přijít – z dálky – křik jednoho z herců, odpoví jí náhle z ulice neznámá, která tam kohosi naléhavě volá. A která se to nikdy nedoví...

*

Jak se ukáže, *je* to Ljuba Hermanová.

*

Polední příměří, trhlina, díky níž můžeš nenápadně proplout napříč dnem.

*

Slavnost je nedělitelná, v sebemenší oslavě – včetně tvých soukromých nocí – je hned nutně přítomná celá. Nesejde na tom, že jsme v Malém Odeonu hráli jen pro stovku diváků, že jsme byli v proslulé budově jen chudí příbuzní a po zkouškách se odtud vykrádali jak zloději, zatímco v prázdných chodbách se rozléhaly ovace určené jiným: svět sám, buď jak buď, tleskal na konci představení i nám...

*

Veka z šedého cementu (jak u Bracqua) napříč pulsujícím zjitřením bílého ubrusu, těžké a nezvratné siluety mužských v zamženém přítmi Koljovy jugoslávské hospody –
a venku, na kraji kruhového objezdu pod Champs-Elysées, drobný třas popílku světa v chladu zimního dne.

1985

Když se ještě týž den vrátím na místo oslav, z modravého ranního přívitu za sklem dveří už je stmívání. Vycházím do ztichlé uličky, ještě jednou pohlédnu k osvětlenému bistru v jejím ústí. Opilci z dnešního rána, nehybně stěsnaní před nálevním pultem, tam jsou dál.

*

V jediném sklouznutí do tmy, současný pád mladého T. na dlažbu dvora a černobrvé B. z dosahu mého příběhu, z něhož ji nechávám vyjít dřív, než tam stačila vstoupit. Žádná ozvěna, až na zvuk kroků napínaný bez konce napříč prázdnem spolu s rozlohou nočních bulvárů –

*

A v hloubi základů pod mým Beethovenem i pod tichem za ním, bušení každodenní Strojovny.

*

Déšť slepě pracuje v přítmí úzkého dvorku (spíš světlíku), kam vede okno koupelny. Čas od času narazí voda hrotem krumpáče na napjatou blánu kelímku od jogurtu, který tam kdosi vyhodil, a ten se s úlevným randálem rozskočí.

*

Přece jen: celá tajná existence utvořená z váhavých chvil po probuzení, z mátožných postávání před knihovnou a těkání od svazku ke svazku, slitých v jedno nedohledné ráno –

*

Bludičky barevných světél v pusté diskotéce křepčí za nepřítomné hosty.

*

Vstal jsem pozdě, ale co možná nedbale. Takřka *mimochodem...*

*

Podívat se: postavit upřeným pohledem krajinu do haptáku.

*

V Knokke-le-Zoute, drak z modrého papíru se řítí mezi jasné makety plážových kabin, za sebou klikatý blesk černého ohonu.

V Ostende se výletní loď, provázená z přístavní restaurace pohledy číšníků, rozletí po moři jako střela, až náhle narazí v dálce na obzor a ztrne na místě.

*

Stejně jako lásku od nenávisti a smrt od života dělí pouhé nic, běda, i touhu a její nepřítomnost.

*

Kdesi v dálce, Arles se svým okolím.

*

Sobotní výloha, slunce od rána tiše rozehřívá perleť a chrom harmonik.

*

*„Usmívám se na každý hrot
mříží, na horečné cestě za známým.“*

(Cesar Vallejo)

*

Ještě po všech těch letech náhle čerstvě pocítěná zvířeckost fyzické lásky: i tady, v té zdánlivě tak ryze lidské sféře, jen trvalý dialog mezi námi a cizostí světa – ukrytou v našich vlastních tělech –, s nejasným úkolem si ji přisvojit.

*

A uprostřed hlučícího trhu si řezník v krámu poltí diskrétně tlapu na krvavé kousky.

*

Ten přepych, který si dopřáváme: být naživu.

*

Radost je zájmuprostá, nenávist zaujatá: angažovaná.

*

Pravé *bohatství*: chatrný stolek z šedých prken rozzářený barevnými šperky jablek, u kraje podvečerní zahrady.

*

Jen omšelost mluví z předmětů, rozsvěcí jejich neprostupnou tmou sdílnou *tělesností* zranění. Dokud jsou neopotřebované a nové, hrací kostka i dům, žehlicí prkno mi odpovídají jen mlčením „věcí o sobě“, pouhých zpředmětněných funkcí a konceptů uzavřených cele do své ne-lidskosti.

*

Vždycky se najde někdo z cestujících, kdo vyjde na chodbičku, zůstane tam po celou dobu, po kterou čekáme na zastávce, a vrátí se pak do kupé hned po tom, co se vlak rozjede. Dnes jsem to tedy byl já sám; náhlá radost z té přidělené – i odvedené – role a ze splynutí

s její anonymitou. Na rozdíl od jiných však o ní vím, a tak z ní přece jen vyčnívám –

*

Ten rudý a zelený neon, zahlédnutý mezi stromy aleje při výjezdu vlaku z cizího města, byl mimo vši pochybnost důležitý. Jiný, protijedoucí vlak jej ale hned zas zakryl, zbylo jen rudozelené, stále vzdálenější probleskování mezi vagony a jeho slib.

*

Noc se bez zaváhání snášela na čtvrt' filatelistů.

*

Návrat z Lyonu: dva rozjaření úředníci v saku si razí cestu vagonem, oba s týmiž toporně různými gesty.

*

Před vjezdem do města se vlak krátce zastavil uprostřed trati. Vzápětí se kolem znovu rozestřel prostor světa.

*

Než zjistíme pokračování příběhu, přibít pohledem reklamní sloup s plakáty k vadnoucímu nebi odpoledne.

*

Tu a tam projede ulicí loutka Catherine Deneuve, na jednom z běžících pásů vestavěných pro ni do chodníků. Pokud jde o schody spojující ulici s podzemím, pes, který po nich sjíždí, je jen nepodařený vtip. Podařený připojí až vyjíždějící koza, ten falešný anděl –

*

Mé pohlaví, trvale budoucí budíček těla, přežívá nepamětnou minulost tvého – a když se společně zasmějí, je to přítomnost.

*

Co to zní za hudbu? Bylo by přesnější ptát se, kdo to tu obchází...

*

Sperma je huňaté, blesk holý. A opasek bere míru naší směšnosti.

*

Všechna ta parádní čísla, romanopisci předvádějící svou vypravěčskou vervu a svůj překypující důvtip, houslisté ujišťující každým tahem smyčce o své horoucnosti nebo skřivánčím rozjaření! Nikdo už se nevyjadřuje, každý si na to s ochotnickou nadsázkou jen hraje. Jistěže včetně těch, kdo se tu zas a zas producírují v roli bližních, co spravedliví otci, vybraní stolovníci, správní kamarádi...

*

Tu a tam se před námi otevře neznámá rozloha: pustý bok velkého zavřeného kamionu, který nás míjí na křižovatce, tichá podšívka našeho vlastního kabátu, jak po nás krátce loupne okem při svlékání.

*

Uchovávat na dálku tajemství světa. Čas od času mě navštívil Alain R. s čerstvými zprávami odjinud, ženské v našich řečech obývaly noc svou nepřítomností.

1986

Axelovi a Heleně doručí v Holandsku pošťák mou ofrankovanou bagetu, turniket v metru mě nechá bez mrknutí projít na loňský lístek: občas se v neprostupné mase světa otevře náhlý průhled, na chvíli nebo na zbytek věčnosti.

*

Ústa, nejskvělejší vchod pro personál. Pokud jde o chodidla dam, tvoří sličné uvozovky kolem našich hlav a nepřítomných otcovských sluncí.

*

Zatímco den se chýlí ke konci, budoucnost září v dosud jasném ústí velkých bulvárů, vzadu za Operou.

*

V podvečer náhlé sblížení prvních hvězd a mansard, jak se rozsvěcejí pod střechami domů. Všechen erotismus je v tu chvíli tady, v setkání dalekých a chladných krystalů s tou plavou, horkou a slibně šumící slámou – brzy kompostem – sypanou nedbale shora na trosky dne.

*

„Ach, medový skandál stmívání...“ (Cesar Vallejo)

*

Kauzalita: Vietnamec pověřený v řeznictví obsluhou grilu a čtvrcením pečených kuřat nevychází z údivu nad nezřízenou zálibou černochoů v kuřecí šťávě, jíž – říká – se zas a zas dožadují, jako by jim o ni šlo víc než o kuře; a aby dal jaksepatří najevo

svůj nesouhlas, zas a zas k tomu při krájení potřásá hlavou. Netuší ovšem, že černoši nemohou jinak: jsou *nuceni* chtít po Vietnamci štávu, aby ten mohl jak třeba třást palicí.

*

„Mám“ Beethovenova kvarteta, Apollinairovy básně... Ta namyšlenost!

*

Návrat slunných dní: „folklorní“ obal desky s kvartety od Martinů se změnil v obálku časopisu, jímž listuje mladík v metru, v restauraci poblíž St-Sulpice lze za směšných 30 franků dostat všechny ledvinky a všechnu hořčici světa. Jenom daň z kníru čeká dál na své zavedení...

*

Konverzovat tak vzorně, natolik zdvořile a pozorně, až sám sebe a své starosti ztratíš z dohledu. Stačí snad od tebe ten obřad oddálit nepřízeň světa?

*

Démantová výheň ranního světla vítá vlak pod obloukem viaduktu, než za ním její jas letmo zavlaje – jako nazlátlá tráva – z prokřehlé lampy u trati.

*

Čas klade vejce do baseballové rukavice.

*

Dopsal jsem; zbývalo zhasnout, pozotvírat okna do noci, vrátit se ke stolu a nechat to sebou ještě jednou proudit, už bez zbytečných slov.

*

*Le dé
cédé.*

*

Nalehnu koncem hole na vajgl tak jistě, že ztrnu sám v obdivném pozoru; mýjející souseď však už místo mne vidí jen cizí božstvo s berlí.

*

Tichá hrůza mých pondělí.

*

Šarmantní: celá ta dřina s dospíváním tedy směřovala jen k tomu, aby sis nemoh beztrešně zamáčknot jedinou mouchu.

*

Ženské, natržená zvěř.

*

V horkých dnech z počátku léta, bledý pruh světla zářící nad střechami ještě i do nejhlubších nočních sametů; tichý šum, jenž se odtud dál šíří, jako trvajcí slib.

*

*„Myslím že jsem sám kdo tu bdí...
A přitom
kdyby někdo zaklepal na dveře
šel bych za ním na konec světa“
(Achile Chavée)*

*

Větrný měsíc se čeří na nebi za parčíkem, na jehož okraji má ruka, pouhý pahýl, dočasně končí v temné dutině odpadkového koše. Nad oroseným trávníkem už kropicí vodotrysk otáčí svou třaslavou clonu vstříc ránu; dosud však je tma, i Mozart v ní na chvíli rozeznává, co složil... počínaje Jednadvacátým klavírním.

*

Pivo chutnané jen v nedohledném, dosud jeskynně hořkém a už prchavém pění nazrle louže pod chodníkem, na kraji rozpálené dlažby –

*

Mrtvý pták na cestě v parku znehybněl navždy, jen stopy dramatu, jehož obětí se stal, sem dál vnáší děj a zbavují scénu tíže.

*

Vítězný oblouk vyjevuje prázdno. (Vítězství, jen prázdno pod klenbou oblouku.)

*

Hudba bez masa není nic, maso bez hudby je kdokoliv.

*

*„Kotlet vychladl, dám jej ohřát.
– Ne, děkuji, adoruji vychladlé kotlety.“*
(Julius Zeyer)

*

Další veselá chvílka v hloučku budoucích mrtvých.

1987

„Slez z talíře,“ říkám jí nečekaně, když ji chci upozornit, že stojí na složeném hadru na podlahu. To že i hadr je talíř; šedivý, látkový a čtverhranný, přesto ale talíř.

*

Jako vejce líhnoucí zvolna další...

*

Jsme teď chodci proto, že jsme sledovali ženské?

*

Hned za rohem se na mne vyhrne výklad pohřebního ústavu, vzkypělý peřejemi umělých květin. Ne bez důvodu: naproti, v pohaslé výloze večerní pekárny, jsou zbylé veky jenom nedokrevné mrtvolky.

*

Nelze vlézt dvakrát do téže řeky, jistě; jen klobouk (kulich), ježž si dáváme na hlavu, je pořád ten samý.

*

Pod velkým viaduktem u zoo, už rozdrnčeným sbíječkou a projíždějícím vlakem, běsní teď navíc velký bezprizorný hafan. Schází tu jen rachot kulometné dávky –

*

Až zmizím, svět nezadržitelně zapadne do bláta a promiskuity, konečně zbaven mého káravého pohledu a jeho pošetilé, ale úporné výzvy k pořádku.

*

Večerní návrat v roli tichého přízraku sledujícího mladou hospodyňku s deštníkem, na pozadí masivních mostů, lamp na nástupišťích, zamlžených městských obzorů a mrtvolně osvětlených podchodů.

*

V Tondově vyprávění, bílé kapičky laku na zděšených tvářích obětí vybíhajících do mrazivé tmy z baru pro americké GI, změněného výbuchem v peklo. Za oknem, mezi hotelem a dalekou vidinou divadla rozsvěcenou na obzoru krajiny z reklamních štítů, projíždí tmou jen zářící vlak bez cestujících, někdy dokonce jen supění bez vlaku.

*

Kastrační tribunál jménem Sumatra Zeman.

*

Svěžest jarní růže v natažených rukou posetých zářezy břitvy.

*

Tady jsem, známý král procházek s klotovými rukávy.

*

V dalším krásném ránu se provlékat – na place d'Armes – mezi prázdnými stolky před kavárnou, pohledem zkoumat dosud svěží poušť dlažby pod svýma nohama.

*

Sobota dopoledne, pohřební vozy jezdí městem prázdné.

*

Postačí, když mi přiznáte *pohled* básníka.

*

Vůně doutníku dává scénu do závorky.

*

„Kdo umlká
hledá místo své nepřítomnosti“
(Jean-Louis Giovannoni)

*

Proces s Klausem Barbiem, jeho hrozivá jistota, že je přese všechno dál na *správné* straně: tam, odkud se ovládá svět.

*

Uprostřed bolestí mne smýknutí vlaku v zatáčce postrčí vstříc cihlové fasádě, kterou venku za oknem zalévá pozdní slunce – a ta, jak se bez vzdoru vzdá mému pohledu, mě utěší.

*

Umřít: vrátit se k závratí svých prvních setkání s tichem krajin na starých plátnech, v bezčasu a přítomném muzei.

*

Telata zakrývají anděly, andělé sami však mají telecí oči.

*

Také za odlišností našich postojů (nevěříš – na rozdíl ode mne – že jsme tu v exilu) vyvstává neznámý prostor. A s ním i naděje...

*

S léty se můj zájem z ženských úst přesunul nenápadně na oči, nebo lépe na pohled. Jistěže včetně vlhkých úst, která se pootvírají v pohledu –

*

Autobusem na vzdálené předměstí a tam, v nevelké ordinaci s oknem vykloněným plátěnou stříškou do tekutého zlata dne, zjistit, že léto je tady.

*

Prázdný plastický pytlík se v náhlém vánku rozjíždí jakoby nic po chodníku – a já mu to závidím.

*

Sobota ráno, mrtvý nájemník z bytu nad námi tam dál luxuje.

*

Přízrak Ivana D., zívající pusou ještě celou zalepenou, se nám ráno zjeví v hotelu naproti hned po tom, co ti u čaje ukážu jeho dopis. O kus dál na bulváru, nad větrací mříží v chodníku, se v průvanu neparuje a hopsá strašidýlko z chlupů.

*

Jméno Morandi: karafa na komodě drnčí tiše v přítmí pod lehkou pobídkou auta, které kdesi mívá –

*

A Němka v mé ženě, plná uznání, mi náhle označí pánovitě prstem zvlášť přísný obrys střechy – celé z lesklých šupin – na obzoru rozpáleného náměstí.

*

Odpoledne 14. července, kdesi uprostřed trasy Paříž–Carentan nápis Navštivte Egypt.

*

„Dusno je, přece však žít se chce do smrti až“ (Osip Mandelštam)

*

Ten den, co burák na schodech v metru byl rozšlápnutý roháč.

*

To se ví, sledujeme jen ty, které se od nás vzdalují.
(Přesto má pravdu přísloví: Lepší cecek v hrsti než dva na střeše.)

*

„Poušť se rozrůstá, běda těm, kdo ji zdobí –“ (Nápis v metru)

*

A proti bezednému dechu propasti jen mírné chvění ubrusů před
tavernou, na slunečním lemu terásky.

*

Na obrazovce televize v metru se vznášejí k nebi supermani
skateboardu, pod ní procházející stařenka kope šouravě do vajglů.

1988

Novoroční průchod rue d'Aboukir, kolem výloh dosud omoklých deštěm a zvířených dechem nedávných slavností: trs umělých paží, šedých stvolů, vadne za sklem pod nohama stejně šedých figurin, jiné loutky přikryly koketně svou nahotu jen kimonky z šedého papíru; kluk v kožené bundě přikládá v krámu ucho ke dveřím a naslouchá vážně žlutým písmenům na jejich skle. A v jedné z výloh už vystavují voskovou verzi tvé milenky z předloňska, patřičně zjalovělou a roztlmenou do růžovolící letušky.

*

Státní Banka dýmá pilně z komína.

*

Titulek v novinách: „Milenci vedou spor o Ukaze, plnokrevníka ticha.“

*

Deštivé dopoledne v rue de Tolbiac: kovový zoban deštníku na kraji trotoáru, podvlíkačky a tílka hřadují ve větvích.

*

Lidé stáli frontu před domy v plamenech.

*

Noc, pozdní obejda valí ulicí terč se svou šipkou, všemi směry najednou.

*

Z další odzátkované láhve vyhrkne posměšné „Pch!“ – a zas teče krev.

*

Slepá skvrna Blešího trhu, zákulisní plácek, kde parkující auta-maringotky tvoří pod stromy malé městečko a kde cedulka *Marchand de chapeaux* (Kloboučník), vsunutá za sklo jedné z dodávek, je nemluvné tajemství. Naproti, ve stínu stánku s šátky lehce vzdouvanými větrem, postává arabský pár v burnusech pod tichým blikáním zánovní policejní sirény.

Na nároží, když opouštím kejklířského prodavače hůlek a zdravím němě jeho partnerku, uhýbám před cílem očima ke své průvodkyni, ta však už sama stočila pohled jinam, mimo scénu. A za míčem, který u viaduktu letí přes drátěný plot zpátky na hřiště, se vzápětí, proti témuž jasnému nebi, vznese vzhůru i bílý dámský střevíc.

*

Jak mívám domovní průchody, slunce na dláždění dvorů v jejich ústí.

*

*„Tvé kroky neznají pevnou půdu
až na tělo které je nese“*

(Jean-Louis Giovannoni)

*

Bláznivá opustila autobus, ale my, „normální“ pasažéři, se teď díky ní k sobě obracíme a plni zaujetí spolu hovoříme. Úlevou, kterou cítíme, nám pootevřela dveře do chodeb, kam bychom sami, bez doprovodu šílenství, nebyli schopni vkročit.

*

Obrovitý kamion, zároveň archa a ledovec, tuhne na křižovatce, před ním kolébavě přebíhá tučný trpaslice.

*

I pitomci musí naslouchat dešti.

*

Každá úspěšná dokončená myšlenka je vítězství bez hranic – a bez budoucnosti.

*

Krásný den, čili blesk předem vzlínající v těle.

*

Jak noční vítr čeří koruny stromů za zdí školního dvora, listí vysílá svůj neklid až na roh hasičské zbrojnice, k její červené lampě – a ta jej předává světelným paclím po stranách velkého vjezdu, které poplašeně blikají.

*

Jsme tu dál, uvízlí v osudném postavení neúplných Belgičanů.

*

Pár dámských lodiček stačí utvořit náhrdelník, jen lichý střevíček je úplná černá perla.

*

Před časem v Lisabonu, ve vchodu do temného hangáru naproti tržnici, ti zaplnilo pohled ztrnulé sousoší hráčů a v rovině očí, jak jsi sem nahlížel ze schůdků, hyperreálná vize dřevěných figurek na zašlém hracím stole. Dnes, v dosud prehistorickém cípu

ermenonvilleského parku, spouštíš zas krátce pohled mezi ztrnulé, vybledlé koně až k původnímu tichu –

*

Jak Z. spokojeně líčí koupi rodinného hrobu, chechtá se vlastnímu jménu na náhrobku – už teď podepsaném – jak manželovým podělaným spodkám.

*

Zatímco v ústí ulice září dosud průčelí vybělené deštěm, tady, uprostřed labyrintu, se ve výloze už nymfy bez hlavy sesouvají do šera, s neslyšným šustěním papírových leknínů zdobících jim přetátá hrdla.

*

Když v parku panství zaostříš své kukátko na zdánlivě nevinnou hromádku listí, objevíš pod vlhkými lesky léty zatvrdlý kompost s definitivně vetknutými hráběmi. Snad jen dřevěnou rukojeť v nich každé století vymění...

*

Jediný bílý oblak na zářivém nebi nad Institutem, když k němu v letním ránu přejíždím autobusem řeku, se mi zdá být znamením možného štěstí; oranžová stříška okna vysoko nade mnou, cudné plátěné víčko sklopené nad balkon s květinami a rozsvěcené týmž sluncem jako předtím kupole Institutu, mnou zato bolestně pronikne jakoby vzpomínkou na cosi, na bůhvíjaké rentiérské mládí v Paříži mimo čas, co mi navždy zůstalo nedostupné. A malý, světlezelený svazek, jež sebou vláčím napříč ránem, ke všemu dosvědčuje, že tu jsem v nejlepším případě proto, abych tu bolest a to nenaplnění vyslovil, aniž bych na nich mohl něco změnit.

*

Dík špatně domluvené schůzce tu teď trčíme na rozlehlé ko-
nečné vprostřed prázdných budov, kam městský ruch a končící
krásný den vysílají jen občasné, už ochablé rojnice aut. Octnout se
na předměstí a chutnat tu konec dne z jeho vadnoucích signálů je
ovšem i vzácná šance, již bychom si měli dopřát častěji...

*

Autobus staví u náměstí St-Sulpice, vystupuju a s bezděčným,
jakoby uctivým nahrbením se pod klenbou stromů lemujících
čtvercový střed náměstí ocitám náhle v tichu. Naproti vyvstává za
stromy pohaslá kašna, kamenní lvi z ní neúčastně shlížejí jen do
prázdné nádrže a na skupinu zřízenců v montérkách, ozbrojených
velkými smetáky s krvavě rudými kartáči (několik dalších je opřeno
o kašnu) a drhnocích jimi dno nádrže tak diskrétně, jako by jen
potají trochu dráždili denní šed'. Nad kašnou a nad věžemi kostela
za ní se náhle zhroutí kus mračné hradby a uvolní tak cestu bílé ex-
plozi, která nebeskou krajinu krátce zdramatizuje jako na rytinách
Gustava Doré; na vzdáleném okraji náměstí spatřím hosty ztrnulé
před kavárnou, jejíž stolky vyhřezly na chodník. Všechno utichlo
a jen teď naléhavě mlčí, okolo i ve mně.

*

Dlouho před tím, než vstanu a roztáhnu záclony, nahota asfaltové
vozovky pod okny mi proniká tělem – a plní je nadějí.

*

A léto nevzrušeně dovádí k vrcholu roztržitost světa.

*

V průměří sobotního dopoledne se koleje v tunelech metra dál
třpytí jako slib a výzva. K cestě kam?

*

„Jenom jistý šatník nás všechny zná v bílých veřejích odjezdů“

(Cesar Vallejo)

*

Kdo přežil apokalypsu? Mladík vyšel z jícnu podzemního skladiště s bystou ožehlé, špinavě stříbrné dámy a nakládá ji do krvavě rudé dodávky.

*

Sobotní ráno, čtvrt ještě trochu spí, ulice je vylehčená pruhem bílého slunečního světla na úpatí fasád, z něhož upíjí i téměř nehmotný vrabec, pouhá hrst peří; odjíždíme odtud na cestu a já tu právě v tu chvíli bez tíže jsem téměř doma –

*

Myslím-li, vždycky při tom *chodím* – i když se ve skutečnosti válím v posteli.

*

Ve snu marné převrácení kovových stojek a tyčí v šeru na předměstí. Chybí jim základna i stabilita, přesto jsou ale vždy znovu neodvratně na nohou, jako spáči odsouzení k nespavosti.

*

Ohořelé sirky nohou vyčouhlých z minisukní při nočním návratu nekonečným sobotním bulvárem, v neutuchající červeni sanitek a hasičských aut.

*

Noční nebe nad Pantheonem (je úplněk) vsakuje pád bílé světlice, proti mně vystalo bledé čelo chudinky s nestoudnou jizvou.

*

V baru zasvěceném Snu, jiskření pod černým kloboukem odloženým na desku flipperu.

*

„Jediný volný prostor, kde se dnes lze pohybovat a jednat podle svého, je útlejší než hrot vlasu, všechna gesta, všechny výpravy i tance tu však jsou dál možné.“ (Emmanuel Witt)

*

Vzpomínka na léta salonů a symbolismu: ruka se špacírkou, za chůze postupujícím stmíváním, svírá stříbrnou rukojeť v podobě nahé krásky.

*

„Prokletí,“ komentují titulky v novinách hrozivé zemětřesení, které zrádně zasáhlo Armenii vprostřed autonomistické horečky. Z fasád dál na bulváru visí do zimomřivé šedi pruhy modrého igitu, jako zbytky iluzí.

*

„Kdo má rozmazanou nicotu, za nic nestojí.“

*

Starcovo Oko nás vyhlíží z dámského rozkroku.

1989

Z kraje bulváru se zvedá do šedi dne ruka z platiny – a staví taxík.

*

Pomalá noční manifestace na velkoměstské třídě: loudavý nosič třímající návěstí s reklamou diskotéky a za ním, v čele vracející se společnosti, kráska vysouvající z flaušáku – co noha nohu mine – chvíli to, chvíli ono lýtko v bílé punčoše.

*

Začíná pršet, ze žluté schránky před školou se hrne nesouhlasné reptání rádia.

*

Švihácký slepec-dandy, točící si za chůze bílou hůlkou, co živý aforismus pro přítele metafysika.

*

Ve starém průjezdu, místo rozloučení, postavím na chvíli svůj kufr k motorce, která tu spí pod omšelou plachtou. Naposled se tam pak ohlédnu: kufr, s nímž odcházím, už v průjezdu zas není.

*

„Každá z mých procházek je pokus uniknout mimo hranice mé nepřítomnosti.“ (Richard Pereira)

*

Sobotní trh, v davu nám náhle klečí u nohou beznohý květinář –

*

Smrt Ernesta Chaussona: rám kola, kovový úd, náhle tvrdě napříč horoucím letním zvlněním.

*

Výlet do Burgundska: u lesa se práší na barevný hlouček dělníků – v helmách a s hrdě vztyčenými pěstmi – tuhnoucí rychle v bílý budovatelský pomník.

*

Konec světa chutná mdle.

*

Nádobí: napřed je umýt, pak roztřískat.

*

Třicáté výročí sezóny 59, zamrazení vprostřed letní výhně bulváru.

*

Budím se, kdesi na dalekém dvoře se rozjíždí mumraj muklů, němý vír.

*

Hvězdy omastku jiskří ve stojatém špalku řecké pečínky, jak zvolna krouží na rožni uprostřed vesmíru.

*

A vprostřed neúprosně břeských kovů zbrojírny pro kutily jihu nad vetchým dřevěným pultem s něžně očíslovanými šuplíčky.

*

Ještě je léto, jak se večer vracíme ulicí ke kanálu, volám: „Dost! Zpátky nahoru!“ – ale kdepak, listí se snáší ze stromů už od července. A na domě za vodou, v němž se tu do včerejška uchoval *Hôtel du Nord*, svítí zčistajasna neon neznámé agentury.

*

Z protilehlé meze políčka objatého prstencem stromů vyhřezl plavý trs kořenů jako úsměv vysněné Italie, slastný šíp mě přišpendlil zároveň k ní a k malířskému uční, jímž jsem byl – dosud z dosahu času – na zahradě svých deseti let, a který se už sám za tou zemí-slibem jen s lítostí ohlížel –

*

Italská večere na konci léta a Paříže, blaženě luxusní prodlení v exilu málem jak na pohostinném vyslanectví týden po emigraci. Při pohledu z balkonu zpátky k „okružnímu“ náměstí, kde auta jsou jen třpytky prosvítající s dalekým šuměním nočními česny stromů, je Paříž málem ještě „původní“ jak na plátně z konce století. A když jsme tam předtím v lehkém podvečerním oparu vylezli z metra jako do šedé arény, na kraji náměstí, za stromy, trčelo slunce jak velká rudá koule hned nad zelenou bobulí na reklamním sloupu. Přátelsky roztlemený Václav Bělohradský, který nás tu čekal, si brnkal na široké červené kšandy navlečené přes brčálovou košili.

*

Na nádvoří Louvru, už setmělém a bez lidí (jen prach soumraku a ohrad kolem staveniště), hučí v rostoucím chladu cizí muž v tmavomodrém raglánu do neznámé ženy. Večer ve městě začal.

*

Ještě tu spolu trčíme vprostřed noci a otočného náměstí pod matnou hvězdou, ještě v sobě každý hmatáme čerstvou kost, pramen chladu, mezi hroudami černé krve. Chvíli nato se znovu stahujeme ze světa do svých životů.

*

Před dvěma, možná třemi dny, bloudící kráska v chodbách metra –

1990

Ve znovunalezené Praze k *Peškům* a zpátky taxíkem v pozdním zlatu, po houslové koleji dálnice –

*

Na schodech sjíždějících proti mně do podzemí jedna z nehybných lidských soch náhle zívne, než zvolna přiloží k očím hodinky.

*

Ženský buldok na mě z močí páchnoucího okýnka, za jehož dřevěnou okenicí zadržuje dech, zavrčí až potom, co na ně znovu zaklepu, ještě z lešení pod svahem na mě zedníci sešlou spršku otloukané omítky, než v sousední Botanické zahradě uvidím tyčit se klidně nad skleníky starý tovární komín.

*

Na druhé straně ulice náhle jen do bledých šelestících papírků zkrotlé listí nad zborcenými popelnicemi; když tam přeжду, holka sleze u chodníku z motorky a v protisvětle odhalí obrácené V svých nohou, na půl cesty mezi cvakotem kopýtek za mými zády a chromou vlekoucí se přede mnou k Jiřího náměstí.

*

Nad svahem dýchá v podvečer prázdno příštího dne v rytmu rozsvícených a zhasených semaforů, na křižovatce jako vyhořelé pod sítí větrem rozhoupaných drátů,

na hradním nádvoří stoupá křehké ranní světlo zašlou mozaikou nad bočním vchodem do chrámu a budí ji smírně k životu, z dosahu dne a pádících dějin.

*

Metro se vprostřed cesty náhle promění v nekonečný vlak Času a nedohledně se řetězících životů, vagon i tváře naproti střídavě září a hasnou jako v dýchavičném filmu. Když znovu otevřu zalepené oči, vidím, že proti mně posadili hranatého a cedulkou označeného pořadatele.

*

V osvětlené pustině nároží uprostřed stoupající Nerudovky mluví vzdor pozdní hodině dva cizí kluci anglicky jako za morové epidemie –

*

Začátek léta, nádvoří Louvru změněné ve staveniště: hebkost noci korumpuje rozvaliny.

*

Jako zloděj kradmých znamení postupuji pustinou rue de Seine zaplavené sluncem a vyzobávám obrazy zahlédnuté v přítmí, uvnitř liduprázdných malířských galerií.

*

Sleduji vůni doutníku až na konec vagonu a objevím tam za sklem záda slepce s oholenou lebkou, vztekle tisknoucího čvaňhák ve své puse k hlavici bílé slepecké hole. A kdykoli pak v Lutychu vyjdu z hotelu, v ústí ulice se dál vlní jiskřící světelný had na navždy vyhaslém a opuštěném arkýři.

1991

Přecházet večerní náměstí Svornosti utkané jen z útočných letmých lesků, pronásledován tlukotem anonymních střevíčků zatímco vpředu, na kraji náměstí, vyvstávají v rozsvíceném patře hlavy poskakujících cvičenek –

*

Poblíž hranic se hlasy strojevůdce a jeho kolegy – výpravčí už od-mávnul – ještě rozléhají na výspě nástupiště, proti rychle chladnou-cí, dosud ale slunné krajině. Dál pak už jenom ty útlé siluety, jak do mlhy nad kopcem zvedají nehmotnou, bledězelenou oteklinu velkého balonu.

*

V krámku za pražskou Kotvou nevystavuje Bedřich Dlouhý ale jakási B. Dlouhá, pozdní slunce tu zato v přítmí rozzáří červený svetr vzdušný cecky jako džbány.

*

Pírko, které mi slétne na rameno z dalekého vesmíru, zmizí vzápětí beze stopy v hlubinách kapsy, v poušti nočního dvora trčí osamělá bota, možná jen uprostřed běhu ztuhlá krysa.

*

Uprostřed vějíře ulic stoupajících od nádraží tichem hollywood-ského studia, bývalá třída *Budoucnosti* rozzářená girlandami žárovek.

*

*„S ubývajícíím dnem
Se rozsvěcí lampa, až mne zasáhne.“*
(Jean-Aubert Loranger)

1992

Alabastrový úsvit dějin a ženského břicha v podzemí Louvru.

*

Kdesi v domě se nanejvýš případně vaří zelí.

*

Všude se teď, v novém jaru, všemožně spoří. I mladý otec, který po parku v Nanterre vozí kočárek s čerstvým dítětem, jím zároveň jako sekačkou zkracuje trávník.

*

Tajemný soulad ženských rukou s kabelkou a s předměty, které v ní bezděčně ohmatávají.

*

S Alainem R.: „Žížala je příliš pracná“, přísloví.

*

Oběšenec se tváří nejapně, státý se nedohledně diví.

*

Prám utkaný z lehce fialové mlhy, pouhý nejistý přízrak mezi jasnou kotvou na přídi a zeleným světlem na zádi, vystává proti páru Japonců hledících mu vstříc z mostu, tváře náhle vytesané z tvrdé slonoviny. Přesto se nakonec vzdají a utečou, mlhavá masa bude silnější.

*

Kniha je základ, odkud se zvedáme až k vrcholu, jímž je obraz. Uprostřed leží žena, zčeřené mléčné jezírko. A skarabeové v muzeích jsou pouhé bóje, mezi nimiž dál prosvítá celá poušť.

*

Napřed pouhý slib: trsy fialového slézu drobně vybuchují v korunách dál na bulváru, při ohlédnutí zpátky zelený chvost metařova koštěte splývá s oslněným prouděním strouhy pod chodníkem. Až potom – slunce zašlo – rozrazí vítr skleněné veřeje lítaček na nároží, ve vchodu do magazínu OLD ENGLAND, a proniká v šeru krámu až k velkému stojanu, mezi nejkrásnější kravaty světa.

*

Číst: podstatné je vypadnout náhle z autobusu na sluncem zalitý bulvár, ještě trochu vyvedeni z míry prohlížením čerstvě koupené knihy, kterou jsme před vystoupením ani neměli čas zavřít.

*

„Sobota, poslední ze starých dní, se rozlévá v záři odcházejícího slunce.“ (Jean-Paul de Dadelsen)

*

U pultu bistra (*Le Rouquet*) klepe v šeru mladý dělník příteli na rameno tlapou v kamenné rukavici.

*

Po probuzení: krajina došramotila, mravenci odtáhli na jih.

*

„Velryba je pořád víc vzdálena, čím dál nezměrnější.“ (Jean-Paul de Dadelsen)

*

Málem jsem zas napsal i cosi subtilního o stromech a o roztržitě zářivém prášení šířícím se z jejich čerstvých korun... Je to ale pořád stejně nutné, ty zatvrzelé, trpělivé, úporné pokusy o proniknutí do intimity Všeho?

*

Dopoledne na Champs-Élysées, číšník na terase restaurace rozkládá nonšalantně příbory po čerstvých ubrusech. Netuší přitom, že stejně jako skvrny slunečního světla na tkanivu proniká cinkot příborů zástěnou letního dne až k antickému zadnímu sálu, znovu šťastně obrácenému v trosky.

*

Ke komu míří naše touha? K těm, které roztáhnou stehna a vytvoří tak *událost*. Ať proto, že odhalí svou skrytou chtivost, ať proto, že intimita dá jejich kráse menší odtažitost – nebo naopak učiní cizejším jejich kamarádství. Žádné velké tajemství, jenom náhlé propojení známého se skrytým; ale se vší *oslnivostí* vzniklou proututím dvou průhledných skel.

*

Další zdařilé přestěhování.

*

Pokorný opilec v přítmí hospody otírá kradmo hadrem nárt sedící číšnice. Neodjels, víš jen, že v dálce je laguna a u ní stolky s ubrusy zvedanými váním bez tíže; a obýváš zdejší ticho jako mauzoleum tamějšího šumění.

*

Zapomnění, všechna jeho *bílá* zničehonic vyhřežlá na rubu plátěné stříšky, kterou obrací vítr.

*

„*Kleště rozlohy,*
pro nás ztracené
ale až sem k nám.“
(André du Bouchet)

*

Jen zahlédneš – zezadu – trochu přitažlivější ženu, obsedantní potřeba objevit i její tvář, *jako lampu*.

*

Bulváry v listopadu: vágní zvíření listí pod kroky občasných chodců, tu a tam pár neurčitých chodců mezi vířícím listím.

*

V touž chvíli, kdy se dotýká jižního prádla, se ruka už natahuje k severním sněhům.

*

V kavárně na rohu proti Beaubourgu si zády otočený číšník v tmavém obleku zas a zas čte matný lesk svého tácu, a oslavuje tak příchod stmívání.

1993

Zavřená rybárna, krásnější než kdy jindy, rozsvěcí v noční tmě všechny lesky umělého Ráje – bílé, rudé, modravé –, v jehož středu se co zimomřivý poklad chvěje list alobalu. Pokud jde o zásvětí, nechat se vést bledostí dívčí šíše –

*

„V každé věci dar

*poklad je
vzlétnutí“*

(George Oppen)

*

Rozloha bílé pláň proniká hádky číslic čáraných číšníkem na papírový ubrus, v tom starém „bouillonu“, vprostřed jehož omšelych dřevěných ostění a velkých nástěnných zrcadel jsem prožil – budu moci říci – celý jeden fiktivní život.

*

Prolétající pták svléká nahé nebe. (Nahota světa znásobená průletem ptáka.)

*

Bude taky pravda, že jsem se ve své přihrádce labyrintu dost nazmítal.

*

(Lednová Praha:) Dvakrát uklouznu na zamrzlém chodníku, dopadnu na něj ale až doma ve spaní.

*

Co šarmantní přízrak scházím zcela sám třídu Hrdinného komanda.

*

Jen prázdný ledový salon přetrvává v místním opilci, uprostřed nepřetržitého oběhu sklenic s pitím.

*

Večerní St-Nazaire: uprostřed kruhového objezdu se rozkvokala slečna usazená v zaskleném hnízdě telefonní budky, chlapík potácivě vyšel na ulici s dlouhou puškou, aby ji vyložil na pult blízkého bistra; snad jako rozhodný důkaz, snad jako prostou trofej.

*

Než vyjdeme na ulici, slušně zaklepáme na domovní vrata, chvíli se dokonce zdá, že venku nikdo není. Když se tam octneme, pár jich přece jen přistihneme, zas a zas ale musíme přikládat prst k ústům a žádat je o diskrétní mlčení, abychom prošli nespátrání.

Před nálevním pultem, když na láhve za ním namíříme kšilt své sedmičky (označující nekonečno chodců), jsme si náhle jisti: *postupovat si vzájemně chodník* v rozhovoru je nutné k tomu, abychom pronikli do nejhlubších trhlin, tam, kde jiným stačí stát na svém místě a obývat svou masu.

*

Konečný cíl: namířit na výčepního obrácené kukátko, a vidět ho před sebou vyvstat jako posla na obzoru.

*

Jediným bušením srdce je nám už jen mžikání víček.

*

Za někdejších přistání šífařů ve městě, vzájemný údiv nábřeží a jejich prámů.

*

Ze všech sil se snažit udržet na povrchu.

*

„... střed města, kterým předtím projel, s těmi obrovskými budovami s korunkou, teď prázdnými, vždycky prázdnými v této sezóně, podobnými pustým palácům významných hodnostářů pobývajících jinde, v jinak zcela identických prostorách, a ponechavších vlastním snům rozlehlé místnosti za zavřenými okenicemi...“ (Heimito von Doderer)

*

I do budov nakladatelství jsme vcházeli jen pro chvění papírů nadzvedaných průvanem na psacích stolech.

*

Mladík usedl na kolo a natočil ho vpřed, hubu má ale rozzívlou tak podlouhle jako by do ní chtěl bicykl zasunout, a znovu ho zaparkovat.

*

Pasáž *Černá růže*, šourání kroků zatímco někde poblíž, jako pod kůží bubnu, už tlumeně hřmí v kterémsi z tajných zahrad města.

*

Na chvíli ji, křehce žádoucí, aspoň držíš chvíli držíš v předsíni, s celou vzrušující silou možnosti s ní být, jíž sama jde málem vstříc – než společně vyjdeme ven. Den nato se na chvíli zarazíš nevysvětlitelným štěstím při pohledu na bledý jas plakátové ohrady a na mělký kráter louže před ní, v němž se předem pootvívá prostor jiného města. O kus dál, jak z ulice zahneš k tunelu, je chodník za rohem vydlážděn mezi kostkami rozsypanou rýží: znovu nic jiného než každodenní vbití do místní pustiny.

*

Závratně nezaměnitelná *melodie* tvé chůze, náhle rozeznaná vprostřed anonymní masy valících se chodců –

*

„*A at' nás to vede k nezměrnému.*“ (George Oppen)

*

Pak se na zlatavém svahu pozdního odpoledne před námi celou svou majestátní výškou vztyčí starý mlýn, s dosud teplým medem uplynulých let v zrnu svých kamenů. Mlčky, s pomalými gesty se rozptylujeme po louce na jeho úpatí a *zaujímáme svá místa*.

*

V mlázi za zídkou náhle hluboce *vážný* klid sluncem rozzářených stébel. Na kraji lesa se přiblížím k starému kamennému mostu a ke skvrnám zeleného mechu, na nichž se v úvozu za jeho arkádou lesknou kapky roztaveného zlata, a růžově se směju v masu rozzářených kamenů zbroušených až k modré čistotě popele.

*

V přítmí restaurace v Châteaufort osvětlí pozdní slunce proužky na číšnickově vestě jako případné *zpřesnění**.

*

Jak na Châtelet přecházím vozovku směrem k Zimmerově kavárně, náhlý poryv podzimního větru. Na konci cesty, zdá se, se taky bude nutné oddělit od svých desek, od svých knih a sešitů. To už je přece jen trochu moc.

*

Na terasách krouží štěstí kolem stolů.

*

Jižan vchází do hotelu odnaproti jako hrdina na začátku příběhu; nikdy jím nebudu, přeju si to ale tak silně, že už jen skrz naléhavost toho přání vnikám do hotelové haly spolu s ním.

*

Pod postranném loubím Odéonu ztuhly odložené kulisy, autobus sjíždějící od Lucemburské zahrady před nimi jedním tahem vytáčí památný oblouk –

*

A znovu si nastavuji široce rozevřenou náruč v táhlých křivkách svých vět.

*

Až umění nás spojuje se životem.

* – P. K.: básník prostoru, chvíle a látky sak rozsvěcené aureolou prachu, aby se stala tělem.

*

(Všechna zbývající lidskost v té něze – jakoby bezmezná – probouzené v nás subtilitou vjemů, již si nás pár dosud uchovává v čím dál víc nepřátelském světě.)

*

Praha: pustá křižovatka, kde do všech čtyř stran svítí ze semaforů červená.

Paříž: černoch mívá s modrým lístkem na metro vsunutým (na stojato) do pusy, jako šém, jímž se udržuje v chodu.

*

Všude na omoklých bulvárech víří ve větru velké uschlé listy, v mém talíři se při půlnočním *souper* tiše točí odlesk stropního větráku.

*

Alabastrová nahotina se něžně rozsvěcí na plakátu, v jehož pozadí se zvedá jitrně svěží silueta Eiffelky,

u Châtelet plavou ve strouze pod chodníkem použité, tristně skutečné injekční stříkačky. Paříž je nedílně – a osudově – obojí zároveň.

*

Jalovost nezralých, trapnost zestárých tváří: trávíme většinu života prací na prologu – a pak i na epilogu – k sobě samým? Tak jako slavnost spočívá v přípravě slavnosti a v jejím následném probírání?

*

Uprostřed uměle ojíněných vánočních stromků s ovocem bílých žárovek už otvírač ústřic před Bofingerem táhne hadr po namodralém pultu – jakoby omženém odleskem televize –, aby z něj setřel všechny marné obrazy.

*

Zrzavé vkládají mezi blondýny a brunety podstatný odstín,
smeknuté klobouky ukrajují z nebe –
a já z Tebe piju rovnou víno samo, bez pomoci sklenice.

1994

Přístav v St-Nazaire (leden): Stojím na lávce přístavní hráze jako na velitelském můstku, pode mnou se ale otvírá jen vdoví dutina velkého černého prámu. Všechno, co čekám od cest, je přitom obsaženo ve stínu lávky na sousedním pilíři, jehož mechově zelenavý kámen rozsvěcí slunce: tiché vzrušení rána stoupajícího zlehka, ale s jistotou k poledni, chvíle, kdy město, kam jsme včera přijeli, je už živá přítomnost a dosud pouhý slib, zatímco všechno se na okamžik zdá znovu možné.

*

Pozdní návrat od kamaráda: zase jsme (proseděli a) prokecali majlant.

*

(Těla za námi vybledala
až na ta bledá –)

*

Jak přicházím k zastávce autobusu poblíž metra, pod viaduktem dálnice, chlapík opřený naproti o zábradlí freneticky mává směrem k chumlu lidí, jenž se tam tísní a před nímž se zastavil. Má však v hloučku ještě dnes opravdu adresáta, k němuž jeho gesto – a tiché volání – může dorazit? Nebo jde spíš o dalšího cvoka, který dává znamení jen sám sobě?

*

Na kraji pusté letní Prahy nic než krátké s.o.s. rozpřáhlé ruky s ručníkem, za pootevřeným oknem.

*

Nehybně tryskající klid světa vniká všemi zářícími spárami dovnitř stodoly, ranní Archy.

*

Letní výheň: od rána ceníme na svět z postelí své díry v zadku.

*

Je vedro, ale české pěstitelství se nevzdává: *Přeppravky na zvířata – Kleštičky na klíšťata – Podložky do pelíšků*. Zhebne me roztomilí.

*

Jíst: být tažen za jazýček do ráje.

*

„Už dvě láhve od extra-dry vystrčily prázdné hrtany ze své ledové rakve.“ (Maurice Dekobra)

*

Úsměv vrcholků
je zjasněná jizva –

*

Spojit v jedinou operu všechna svá zívající „ó“, své užasle zející nuly.

*

Uprostřed sobotního trhu, Nic obratně vylovené a vytažené na světlo zpod mříže propadliště.

*

„A léto zaručených pokladů je u konce“
(Julien Torma)

*

Ještě poslední černý střeviček na výčnělku před domem obrátit k dalekému nároží, kde vzplála měď bankovního paláce, a trasa ulice zalité pozdním – už zářijovým – jasem je vyznačena. Vprostřed černajících mas města tu a tam žíhaných záblesky neonových žil pak pod zaoblenou stříškou rohového krámu příručí v modrých pláštích osamí se světlem, které narychlo vymetají z chodníku.

*

Skřehotání modrého papouška na konci paže chlapíka v džínové kombinéze, němého napovědy.

*

(Můj tajný život v zemi nikoho, již na lemu autostrád tvoří samoobsluhy a záchodky poblíž zastávek dálkových autobusů.)

*

Na závěr sobotního sezení ještě společné noční nadechnutí s hostitelem na prahu domovních vrat, před hlínou navršenou na hrobě léta a opuštěných pouličních prací.

*

Před sebou, od sloupku refýže až k rozsvícenému ústí, už podzimní stříbro vymetané z pusté dlažby větrem, za sebou jenom ztuhlou stafáž českých zad.

*

Psát do hlavních hanáckých listů.

*

Za otevřeným oknem výletní restaurace se uprostřed našich marných řečí prudce snese shůry osamělý list a přetne zeleň zahrady jedním stříbrným šlehnutím.

*

Borec přede mnou zvedne v chůzi nohu a vykrouží jí oblouk nad sloupkem vprostřed chodníku; jen skončí, v krámku na kraji chodníku začnou nespátřené ruce roztáčet v regálu hlavičku s fešnou parukou –

*

(V Bruselu:) *Baudelaire*, nová vietnamská jídelna.

*

Servírka kafeterie zůstala na letišti, ve vlastním dopoledni a těle.

*

Odrazy jistých oken v Benátkách v černé vodě kanálů, pouhé skuliny světla, jsou třaslavá promítací plátna pro naše soukromé filmy.

*

„Zřízenci ve službě si povídali za vypřaženou dřevěnou károu, která prosebně zvedala k nebi svou prázdnou vidlici.“ (Maurice Dekobra)

*

Žasnout nad Firkušným.

*

Závěrečné poselství: nejlepší jezdci jsou koně.

1995

Dopoledne, v blízkém bytě se jako obvykle neznámý dělník ukájí vrtačkou ve zborceném masivu své příští smrti.

*

„Tahle ložnice, jejíž rumišťe vidím už předem jako bílou horu vytlačující nás z míst, kde jsme zvyklí spát.“ (André du Bouchet)

*

Při pozdním vycházení z restaurace do noci chuť říct servírce zároveň „Dojed'te v klidu domů“ a „Schovejte se, je zima“; octnout se v úkrytu s jejím rozehřátým tělem a vidět je obnažované nočním chladem, jehož kladívko v něm ostře rozeznívá mladé kosti.

*

V tichém útulku Zimmerovy kavárny, zatímco na náměstí před ní víří sychravý den, zvedá postarší pán ruce ke štukování stropu, jakoby v němém vytržení samotáře; ukáže se ale, že není sám, gesto je určeno diskrétní siluete jakési slečny, která sedí naproti němu. Tu, pravda, lze bez velkých obtíží zas vymazat, co chvíli se přece, jako každý, může vytratit navždycky. V tichu světa nadále přetrvává jen pánovo lehce vytržené gesto.

*

„Nějakej Švestka, hrozně jsme se nasmáli – I Jindřišku Smetanovou jsem dostala za 10 korun, ale chybělo v ní dvacet stránek“: nevníkneš do jejího chichotavě rozevlátého světa, jen se ti skrz oka jeho řídké látky otvírá nový pohled ven, až k dalekým okrajům dne.

*

Slepené krajíce zimních odpolední.

*

Někdy i stolice z nás leze jak z chlupaté deky.

*

Zatímco večer tuhnu na chvíli u okna, abych naposled přehlédl svou památnou Ulici, naproti u hotelu se zastaví stará paní a dlouze si přes sklo hotelové haly prohlíží čísi ruku, která tam znehybněla na opěradle křesla.

*

„Celou hodinu jsem kouřil cigarety před svým otevřeným kufrem.“
(Maurice Dekobra)

*

Úplně na závěr, ohlášeny hlukem celé laviny láhví z umělé hmoty, zahájí den malé černošky – celé družstvo –, které s žokejskými čepičkami na hlavách rozkročmo skáčou přes železné falické kuželky lemující protější chodník. Jakoby na oslavu definitivního odchodu z Ráje –

*

V letadle menežeři zavěšení do vzduchu uprostřed svých kariér.

1996

Když už ses celý den poflakoval jako rentiér, proč teď, při prostém oškrabování mrkve, vzdycháš vyčítavě do stmívání s tváří udřeného otroka?

*

Parkující auto se zakřikle přisouvá k opuštěné zelinářské káře u kraje chodníku, na němž hastroš v zimníku váhavě ustrnul před hejnem vrabců roztápkávajících s vervou – trochu níž ve svahu – bledou sluneční louži. Dřevěná plošina káry i asfalt chodníku zpustly nedělí a tichem časného odpoledne, jaro už trochu povytáhlo drápy.

*

Na nástupišti metra už tuhle jen osamělý pobuda do nekonečna halekající údivem nad vlastním palcem a jeho swingově marnivými, marnými výpady do světa –

Pokud jde o Paříž, je tu dál celá v mase židlí kladených večer v hospůdce rázně, ale obezřetně nad nedotčenou křehkost sklenic a bělostných ubrusů. A ve slavném vyhlížení statistů do noci a jara z osvětleného schodiště před Operou, naproti níž se už na kraji vozovky, mezi zaparkovanými auty, úlevně válí první nonšalantní divák.

*

Má kuchyňka, laskaná zvenku přes okno třpytkami jara, se na mě culí z hloubi starých obrazů.

*

„Zvednu-li oči k mozaice tvořené listy stromů, osvěží mě ostří jejich nesčetných kontur.“ (Miklós Szenkuthy)

*

Naše parádní svůdcovská čísla, ve snaze dodat trochu šarmu svému kostlivci.

*

Nechal jsem plavat Matisse.

*

Před poštovní přepážkou se vlní nebožák pronikáný mořským příbojem.

*

Zatímco zprostřed parčíku na mě socha vděčné Belgie nepřestává přes rameno banální Marianne upírat svůj královský pohled, víceméně přitažlivá silueta té, která obchází trávník, se jen zlehka otře o zevlouna, jež mívá: příklad náklonnosti měst k setkáním i toho prostého křížení osobních cest, bez opravdové nutnosti a vyhlídky do budoucna, jež v nich setkání tak často nahrazuje.

Už na okraji Montmartru (a v jeho svahu) pak zvednu oči k protějšímu chodníku, kde dvě staré ženské prodlévají ve vlahém odpoledním vzduchu a ve venkovském poklidu čtvrti; jedna s pohledem spuštěným z přízemního okna k chodníku, druhá, vztyčená před sousedním průčelím, s očima nepokrytě vyvalenýma směrem ke mně. Obě jsou přitom jen dílčí komponenty celkového *obrazce chvíle*, jež jediná je tu neopakovatelně konkrétní.

*

„Nejsme víc než svěžest bez věku“

(António Ramos Rosa)

*

Kdy jsme opravdu začali být pozorní k ženským nohám a k těm temným švihnutím šavlí, jimiž náhle roztínaly krajinu i nás samé? Jaro v pozadí za nimi se v každém případě rozšumělo s novou naléhavostí, ptáci se za jejich rozčilujícími obrysy vznášeli jako víc noční a palčivější cáry.

*

(A tvé letmé mihnutí pod oknem
za trvalou poušť kamenné obruby –)

*

„Ženy skryté za pomníky padlých“
(Julien Torma)

*

Cítím se stále blíž svému popelníku a nedopalkům, které v něm spočinuly, šmouhám popele na ubrusu nebo zmačkávanému papíru a jeho lehkému šramotu v noční tmě – k obrazu samotného myšlení, které dnes pozbývá všechen *statut*.

*

Ostrá zřetelnost slova Úsvit a táhlé, nepředvídatelné vzdechy za čerstvou zdí, již označuje.

*

Lítost má širokou náruč.

*

Je ráno, bílý list papíru na stole a myšlenka na dopis, který mám napsat, okno, které mám otevřít, a kapesník, jež napřed tahám z kapsy, voda, která se brzy začne vařit, deska, jež vzápětí dohraje,

věta „zatímco slunce stoupá nad terasy, dívka tuhne“ mnou procházejí a pronikají, aby mě lépe vpletly do tkáně nového dne.

*

Jazz, v němž se poznala naše nervozita, nám nepatří o nic víc než těm, z jejichž zlosti se zrodil, nemoce zad, které vskrytu hnětou konec století, nás snižují na úroveň drceného hmyzu. Shrbeni, mimo provoz, obyvatelé hudby a světa bez vlastníka, jsme připraveni projít úzkou branou nikam.

*

„Přátelé se ženou pryč napříč venkovem“
(Julien Torma)

*

Dosud průzračný a rozzářený podzim mi velkoryse svinul rezavý list a u parčíku ho přede mne ledabyle vyložil na smuteční chladič.

*

Dřív jsem roztíral česnek s větším přesvědčením.

*

Slova *Pêne* (západka) a *Mortaise* (drážka v petlici), dvojhvězdí slávy na nebi mé frankofonie.

1997

Hledat maso (tělo), které vyvstává v hloubi záchvěvu.

*

Úsvit, bezedná dutina vany ztopené v přítmí, odkud vyvstává jen pravoúhlý rám a zaoblení jednoho z jejích rohů. Venku stoupá v ptačím zpěvu k nebi svěžest benátských zahrad, než se srazí s ostřím hodiny poprav.

*

*„V neobalitelném chladu,
v šeríkových vlnách
nezhojitelného...“*

(Claude Mouchard)

*

Nikdy nenavštívený, třebaže osobně osudný Brighton, spřízněný, ale promeškaný Josif Brodskij, Christian H., s kterým se důvěrně stýkám na dálku, krásná Slovenka, k níž se náhle otočím zády v přítmí studia... Absence tvořící existenci neméně než to, co se v ní zpřítomnilo.

*

Nikdo se nedozví, co si právě teď myslím. Ani já sám.

*

Nakonec aspoň tanec kolem záchodové mísy.

*

A najednou je noc, drobně prší, před zrušenými lázněmi v mé uličce stojí pod jakýmsi duralovým lešením neznámá dlouhá holka upnutá po krk v temném koženém kabátě, s černobíle nalíčenou tváří, mžourá do sinavě bílého světla – a přes uličku to do ní úporně pálí tiše cvakající fotoaparát.

*

New York: „*Right lane must turn right,*“ Broadway protažená městem jako špek pečínkou.

*

Majitelka obchodu se základním kapitálem své rozložitě pánve.

*

Už po několikaměsíčním provozu nahrané hlasy ohlašující stanice nového lyonského metra jen uboze šišljají, elektronické hodiny ve vagoněch ukazují pouze nečitelné cáry číslic. Moderní automatická technika je ve skutečnosti stará, pod předstíranou frenezií předčasně zmírá smutkem.

*

„*Vrahové a vyřvávači ,vivat;
úplný dav.*“

(György Petri)

*

Pak jsem se s údivem viděl típnout zbytek doutníku, dopít sklenici a jít spát.

*

„Nevěda, co si počít, vyšel ven, nabral vítr a odbočil.“ (Raymond Queneau)

*

Jsem tu tedy na sklonku století, bez auta, bez dětí a televize, nevybaven ani mobilem, ani nahrávačem telefonických vzkazů... Přece jen jsem něčeho dosáhl.

(Proč ale někdy chodíš po špičkách po vlastním bytě... a ve vy-
lidněném domě?)

*

Triumf: sám poránu na operní scéně, otevřít pusu dokořán jen ke královskému zívnutí.

*

Naděje navečer, beznaděj. Pavouk poránu, ráno.**

*

„Celořán
dorostlý
svého lesku.“

(Christian Hubin)

*

Ženy soužené svými prsy.

** - Parafráze francouzského „Araignée du soir, espoir. Araignée du matin, chagrin.“ (Pavouk navečer, naděje. Pavouk poránu, smutek.)

*

Hrát Cizince z westernu u pultu provinčního výčepu, pro místní brunetu nebo blondýnu v pozadí sálu; vzápětí ale bistro opustit jako obyčejný cesták, nechat se film rozplynout v okamžiku a v nehybnosti jediného záběru bez hloubky. I majitelka výčepu ostatně zapře existenci páru štangastů, na něž – když je nevidím přicházet – se jí ptám, aby mě obezřetně zadržela na prahu svého panství.

*

Pomalování a vzrušení haranti zaujali místo nepřítomného řidiče v čele soupravy metra a řítí se s povykem k budoucnosti v ústí tunelu jako v poutovém paláci hrůzy.

1998

Hned od Nového roku vrhám díky nové lampě zvlášť zdařilý stín na strop. Má vlastní kšiltovka pak přede mne ve vlaku spadne z hlavy na zem, aby mne pozdravila, u Tety Alice v Lyonu se mi své šlehané bílky podaří bezezbytku, do posledního drobku zbavit všech pražených mandlí.

*

Konec léta, nahý pod dekou vprostřed nočních, deštěm rozeznělých lesů zatímco mnou zas a zas prolétají světlice odpadlé od Mallarmého sonetů –

*

(Zatímco mé básně samy tiše stárnou,
prší a svět se rozpouští.)

*

Holka, která právě poprvé přistála v Paříži jako v románu z 19. století, čeká večer s haldou zavazadel na prahu hotelu, v drobném listopadovém dešti a v těsném sousedství víceméně podezřelých lokálů, které pomalu budou otvírat.

*

Proslulý sochař nás opustil, ale ten starý nekňuba, z jehož novin se to dovídám, se dál roztahuje v metru na protějším sedadle.

*

(Jen si poslechnete trochu Lestera Younga, a všechny mé kravaty budou vaše –)

*

(V rozhlasové jídelně:) Vstane, znovu se uvelebí ve svých kyčlích a nechá se jimi odnést.

*

„Ztrácíte své sličné kousky,“ řeknu jí málem.

*

„*Když se rozesměju tímhle způsobem, nic už není výš než já.*“
(Robert Walser)

*

Naštěstí dál uchovávám paměť měst, jejich kamenných zdí a jejich dlažby, v šedé osnově – sůl a pepř – svého saka.

1999

Všechno, co zbývá z města, soustředěno do těch pár fragmentů: chvění igelitového círu na vršku přeplněné popelnice ve spáře domovního vchodu, chladné proudění strouhy podél chodníku svažující se ulice, jejíž holá vozovka mi zazívá pod nohama, šedé chuchvalce holubů přisedlých – nad temně rudou stříškou – k pahýlu litinového nápisu nad bistroem, aby ho proti zvětšelé fasádě zpevnili v poslední monument.

*

Když se nadzdvihnu v posteli, vidím, jak se na úpatí křesílka poblíž okna cudně rozlévá po koberci zlato zkřehlého jarního slunce; svazky knihovny u postele se ale v přítmí dál noří do společného mravenčího hemžení všech textů, spisů a pojednání, co kdy vznikly.

*

Zrudlá západem slunce, ale plná chladu, masa katedrály, před níž stojíme, je spojena pouze s ledovým měsícem vyplouvajícím za ní na nebe, solidaritou dvou stejně osiřelých a dalekých planet.

*

V bistro se spatřím v zrcadle: vypadám podezřele.

*

Ve výstavní vaně plné ledu se mezi láhve šampaňského pletou trapné kartonové piksly s levným džusem, k obrazu epochy.

*

Eros z konce éry: naproti mně v metru už jen mladá žena s dlouhými vlasy, kostnatou tvář a hlubokou lhostejností k svému rozkroku v bílých kalhotkách, jež bezděčně odhalila pod černou, příliš krátkou sukní.

*

Zůstat nicméně všemu otevřen, až do úplného utonutí.

*

„*Daleká báje chvíle rozpaků.*“ (Stéphane Mallarmé)

*

11. srpen, zatmění: hledíme slepí.

*

Každé ráno při stlaní marná naděje, že si čtvercová přikrývka konečně zvolí směr a na jednu nebo na druhou stranu se protáhne.

*

Pasáž zející v Lyonu proti naší terásce si nás až do pozdní noční hodiny žádá, aniž po nás jde.

*

To, co spolu děláme v posteli, se občas opravdu podobá tomu *životu dospělých*, který v nás kdysi v dětství budil takovou zvědavost.

*

A večer už komando dělníků – někteří s helmou na hlavě – vniká do Cité Véron –

*

V bistru, kam vyjdu mezi dvěma projekcemi, se titul právě zhlédnutého filmu – MEURTRE – cení z novin na pultu, zápletka se pak ještě naposled zauzlí rozšmrdláním doutníku o nízké, londýnsky ponuré průčelí domku na prahu příčné ulice.

2000

Nahá mladá žena se stehny rozevřenými směrem k pozadí sálu leží v přítmi starého atelieru s vysokým zaskleným stropem, před zamlklým shromážděním studentů, jejichž soustředěné skicování jejího těla jen zdánlivě vpíjí vražednou pozornost, s níž ji zkoumají – jejich stejně jako moji. Později, při čekání na oběd, mě montparnaská blondýna, jak na mě upřeně hledí z pozadí restaurace, rozetne zábleskem touhy znásobené představou, že možná pod kostýmkm znovu skrývá nahotu, již jsem předtím zahlédl v atelieru.

*

V listopadu minulého roku jsem znovu krátce spatřil kdysi tak krásnou Karinu. Moc se nezměnila, jen měla pletený čepec a stahovala se pod ním do sebe s trochu staropanenskými gesty, v tváři pohasl někdejší jas. Jenom to; a už je ze zářivě nedostupné bytosti obyčejná tetka.

*

Je krásně, pitomci se pohnou na vzduch.

*

Koupil jsem si desku v šeru krámku, jež rozeznívají planoucí sóla hardbopových altkařů a trumpetistů – a teď si s její pomocí vytvářím doma přítmi a hlaholení krámku.

*

(Vstanu
a den je pryč –)

*

„Ve zvucích v kuchyni připravovaného oběda zněla nepříjemná výčitka a perspektiva mytí a holení se zdála stejně blízká a nemožná jako perspektiva u mistrů raného středověku.“ (Vladimir Nabokov)

*

Před vjezdem vlaku do Orléansu: defilé pytlů zavěšených u východů z budovy bůhvíjaké poštovní třídírny, defilé počmáraných zdí a – na náspu – týchž bílých přívěsů k autům, defilé aut na dlouhých přepravních rampách připravených k odjezdu;

krajina – která je tématem exposé, jež jedu do města přednést – krajina a její pohostinná *hloubka* tu ale jen nedohledně chybí.

*

Když vejdu do samoobsluhy, mladá pokladní tam stojí s očima upřenýma ke vchodu a místo pozdravu mumlá: „Venku je úplně bílo, jako by nasněžilo“ (právě přitom propuklo jaro). A skutečně, vchod do prodejny vyplnil velký uzavřený kamion, který se před ní zastavil a na jehož světlém boku lze číst jen ta dvě slova, která teď pokladní pro sebe hláskuje: *Mezinárodní transporty*.

*

Zaujatě debatujeme o nekonečnu, mezích člověka a neohraničenosti vesmíru, když náhle ztrneme na místě; jen naše gesta teď míří k ústí pískem vysypané aleje, uprostřed prchavých siluet dalších návštěvníků parku.

*

Dokud nevstanu, celá *jasná residence* mě čeká pod okny mých hostitelů, v klidu prosluněné ulice.

*

Chlapík, jenž zmateně hledá směr za mříží zamčené a vylidněné pasáže. A na lavičce v Lucemburské zahradě natažený mladík se sedící dívkou, která mu podpírá hlavu, po příkladu ležícího deštníku a vztyčeného pytle v trávě u jejich nohou.

*

„Budoucnost se svou narušenou grácií.“ (Jack Kerouac)

*

Ve snu se dovídám, že každý má k dispozici svou *sít' nahotin*, již může pozorovat v domech okolo svého bytu. Nedá mi to, abych v následujícím dni trochu nezkoumal blízká okna, nic, co by sdělení ze snu potvrdilo, se v nich však neobjeví. Čím víc se přitom k té zprávě vracím, tím se mi zdá důvěryhodnější, natolik, že se začíná podobat jedné z mých posledních jistot.

*

Prší, pohaslý masiv swingbandu na desce rozhrnul závěs kapek a znovu se rozjíždí. I já tu ještě straším.

*

„Snažil se přemýšlet o smrti, ale místo toho přemítal o tom, že hebké nebe s nalevo protaženým oblakem, připomínajícím bledý a jemný proužek tuku, by se podobalo plátku šunky, kdyby modrou nahradila růžová.“ (Vladimir Nabokov)

*

Prší vytrvale dál, slastně zavrhnou myšlenku nákupu a zůstanu v posteli s knihou. Jen na chvíli se mi pak stejně slastně zasteskne po chrabrém pobíhání řezníků za pultem nedělně rozhlaholeného krámu –

*

Obývám svůj doutník.

*

„Trhliny dní vyspravené deštěm, slavně rozesmáté kuličky ostřelující mantinel prochladlých sálů – “

*

14. červenec: mží, větev přetížena listím leží zlomená na dláždění.

*

Odcházející svět mých *pánů*, jejich rituálů a fanfaronád, společných postávání – i odtažitých sousedství – u nálevních pultů a u holičů, kolem týchž novin, jejich nekonečných rokování v kavárnách, na tržištích a nárožích, mlčenlivých nebo rozkrákoraných sešlostí za okny, v hernách a saloncích pánských klubů... Nespočívá poslední šance v možnosti zmizet v jejich mumlání, ztratit se v něm postupně jako v tichnoucím mženi času a praskání starých gramofonových desek?

(Letní neděle, jen marně hvízdající příbuzní pod okny bytu Pierra Étaixe v ulici stoupající k Montmartru, o kus výš na zídce opuštěné noční střevíčky: *zhacený bál*, jediný zločin. Sám přidám k polednímu horku a tichu jen dávný šramot desky, která se po dohrání protáčí v gramofonu, než si dovařím kafe.)

*

Zbývá jen doladit vrnící kohoutek umyvadla.

*

Po četných dramatech v domě a před ním (ještě za ranního chladu) už slunce rozpaluje uličku, čerstvé mydliny pěnicí ve spárách dlažby jsou jen tichá stopa rozhodného gesta, s nímž byly

vychrstnuty z prahu černé, teď znovu odmítavě zavřené branky. A já, třebaže vycházím na bulvár *zevnitř* uličky, chytám vůně pečených ryb stejně zdaleka jako bych je míjel někde na cestách, v cizí přístavní čtvrti –

*

*„a lakují okraj očních víček
vzápětí mají
budovy za vyhaslé“*

(Esther Tellermann)

*

Travestid čerstvě potřený okrovou tělkou je pohoršen: pán, který vyšel před dům vyklepat koberec, mu zjevně umnou maketu opáleného těla chce ukrýt pod tristní pláštík prachu; a pohrdavě přechází na druhý chodník.

*

Kdo je Pierre M.? Po tom, co mi telefonoval se žádostí o spolupráci, bezpochyby dost podroušený, mi o pár dní později volá znovu a opakuje svou žádost týmiž slovy, zjevně bez sebemenší vzpomínky na první volání. Bylo snad pouze vágní zkouškou před pravým vystoupením? Teď ho mám před sebou z masa a kostí, vůbec se ale nepodobá člověku, jehož jsem *viděl* za našich telefonických hovorů; dojemně mladistvé zmatení čitelné z jeho hlasu teď nahradila běžnější a tím i méně důvěryhodná snaha získat mě pro svou věc. Je proto ale jisté, že jsem se zmýlil a že ten, jenž se mi zjevil tak určitě za jeho hlasem, prostě neexistuje? Nemohl se spíš po tom, co posloužil, stáhnout ze scény? Kam ale, do jakého zákulisí? A kdo je ten, koho mám před sebou?

*

Strop obchodu s vínem se bortí a tíží na podpěrách, jejichž křehkost předem hlásí výstražná cedulka, naproti zatím číšník vyvádí ven z bistra reptavého opilce. V rybárně na rohu ulice prodavač zbrzdí svůj elán, dva kusy ledu, které vyhazoval na chodník, se před ním v poslední chvíli zarazí o ohrádku pultu; jenom pár chladných jehliček dostříkne k do zlata opečené kolemjdoucí v plážové sukýnce a trochu ji osvěží.

*

V polské restauraci, otevřené před definitivním zavřením do všech stran v pomalu hasnoucí letní výhni, obíhá vzduch díky jemnému chvění rostlin v truhlících na prahu lokálu, poslední chumáč prachu krouží na cihlových dlaždicích mezi dvěma řadami stolů.

*

„Hluboká lítost nad plechovkou na nezastavěné parcele, nad prémiovou, k cigaretám přidávanou kartičkou ze série ‚Národní kroje‘ zašlapanou do bláta.“ (Vladimir Nabokov)

*„steps, lost davenports,
etemities – “*

(Jack Kerouac)

*

A prosím, celých dvanáct minut teď spolu obýváme vagon, jehož záclonky zuřivě cuchá vítr.

*

„Pásky poutající ji k ramenům sklouznou a košilka pomalu padá... Sklouzne zvolna přes leštěné stříbro útlých hýždí a přes jejich brázdu, stín zčernalého stříbra.“ (James Joyce)

*

V pozdním světle a svěžím vzduchu (voda mezi břehy je tvrdá) náhlé zjevení pagody u periferního kanálu, jako přeludné zmrtvýchvstání skryté radosti měst –

*

V Praze před Adrií se venčí poslušný kuřák, řádně označený jmenovkou.

*

„Most, bárka, rackové. Mrtvé oči starých hotelů druhé, třetí, sté kategorie.“ (Vladimir Nabokov)

*

A Brahms se rozléhá za praskáním desky a za suchým odprýskáváním lupínků rzi z chladnoucí plotny v kuchyňce.

*

V každém stolku
kdosi přisátý svým údivem
k padající chvíli

2001

20. leden, věci skřípou zuby v *dřevěném sonetu*.

*

Rozhlédnu se: v každé z ulic, které hvězdnicovitě rozvírají městečko do všech stran, odjíždí do jara jeden zelený pohřební vůz.

*

Dvě ženská zjevení na témž nástupišti: náměsíčná natahující mezi dvěma prsty pramen vlasů, aby z něj jako ze strun harfy vyloudila neslyšné arpeggio, a sekretářka v kalhotkách, která s nedočkavostí atletky před startem hrabe nohou v dřeváku, dokud se příjíždějící metro před ní nezastaví. Která z nich je větší případ?

*

Nic, jen uvnitř prázdné sklenice se krátce zachvěje odlesk vody v sousední karafě, tichou solidaritou v přítmí.

*

Zalévám drahou kolínskou páchnoucí flek po myši vyhřezlé z neznámých, podzemních hlubin domu k hlavám postele, bláznivá odnaproti žádá přes staženou žaluzii po nočních opilcích ticho pro dávno zesnulého manžela, nad jehož agonii tam v představách dál bdí. Ještěže se ze své strany postele – a od hrozného fleku – můžu přesunout na tvou, již jsi znovu nechala prázdnou...

*

„V ruském knihkupectví se dosud svítilo – ještě vydávali knihy nočním taxikářům.“ (Vladimir Nabokov)

*

Ráno pozorně oholit mrtvolu, až pak ji vyvést obezřetně do ulic.

*

Už téměř nepiju francouzské kafe, scezené přes papírový filtr nebo přes sítko konvice zvané pračka. Mezi jeho vůní, jak ke mně po ránu proniká odkudsi ze dvora, a krásným dnem, který ohlašuje – hlavně v sobotu – se mi nicméně pořád otevírá vstříc táž propast svěžesti –

*

Zahodit svůj nedopalek do trosek spáleniště.

*

Ať se o tom tvrdí cokoli, ztratil svět smysl pro slavnost, když se přestal těšit ze *chambres séparées, oddělených* vinárenských boxů.

*

Uprostřed odpoledne diskrétní, ale rozhodný únik tužtičky do hlubin koše na papír.

*

Svorka mi vypadne z ruky, sehnu se a vyprostím ji ze spáry mezi dvěma zaprášenýma parketami; aspoň si to myslím. Nicméně se mýlím, sebral jsem místo ní tu, která mi vypadla před rokem.

*

První zkusmé kroky zájezdu mexických travestidů po nedělním bulváru de Clichy; ten vpředu, na koturnech masivních *žehliček*, vyrovnává kymácení útlou ručkou vláčně vysouvanou za hlavu.

*

Po přízračném newyorském ohňostroji, jímž jsme konečně vstoupili do nového tisíciletí – a po němž náhle zestárly všechny knihy – se propastně prohloubil i trvajících klid večerních ulic kolem St-Germain-des-Prés a ztemnělých salonků uvnitř zdejších starožitnictví.

*

„*Mohutný mořský dech větráků všech newyorských bytů a tovarů.*“ (Jack Kerouac)

*

Okurkový letohrádek v láku dešťů.

*

Zimní válka: nepřátelskou zemi zavalil sněh.

*

No prosím, dnes ještě neumřu.

*

Asijské centrum je šedý sálek s omývacími stolky, napůl kantýna a napůl ústavní hovorna na rohu příčné uličky.

*

Už jen rodná země vystávající z vůně mého doutníku –

*

Kapota auta v ulici dole pod okny za jízdy krátce nasaje modrý jed nočního města.

*

*„voda třaskající
na tváři která jásá
v záhybech pusté dlaně“
(Michel Clément)*

*

Co dělat, ani má šarmantní lenivost nestačí přimět svět k tomu,
aby se ještě měl trochu rád.

2002

Zbrusu nové bledé bankovky vylézají nad ránem do mlhy ze štěrbiny předměstského automatu, magnetický proužek zrádně nabitý mrazem jak ostnaté dráty lágrů elektřinou.

*

Zatímco scházíme deštivou uličkou k nároží, kde se láme doleva a kde pod tristním lešením z trubek trčí osamělý mužský prostitut, vlevo za omžným sklem bývalého krámu vyvstane chmurná silueta ženského Paganiniho, divoce rozehrané houslistky v černém trikotu. Aby pohled na nárožního solitéra rozšířila do širšího obrazu a proto, aby k realitě města v poslední chvíli přidala aspoň přísnou vidinu.

*

Lze jen milovat to, že ve všech *skutečných knihách* dostala krev, již byly psány, odtažitost tiskařské černi (a černého na bílém).

*

Kostnatý chlapík v saku dál brání černouškovi chytit se kovové tyče, o kterou se ledabyly opírá, když ruka italského turisty obemkne tyč zezadu hned vedle chlápkovy hlavy a strčí mu neomaleně pod nos rozevřeného průvodce, jehož svírá. „Ne, děkuji, už je pozdě,“ kňourá nesměle bledá slečna na nástupišti, ale úsilím zkroucené Monstrum ve dveřích vagonu, kterým brání v dovření, na ni panovačně řve: „Naopak, *musíš* nastoupit!“

V podzemní chodbě o kus dál předvádějí mladí fešáci polského folkloru – zpěváci i tanečníci – parádní operetní číslo pro nepřítomné televizní kamery, za blazeované asistence tří mladých pobudů

opřených o zeď chodby a srkajících pivo z dlouhých plechovek. Vedle šumařů – na prahu další chodby – se povalují cíary reklamních plakátů, vytrhaných lepičem z rámu, ale zbaběle opuštěných, tlustá krusta, již tvoří, se pustě leskne. A už je tu poledne.

*

Z plátna zrenovovaného kinopaláce se rozléhá zrockovaný Schubert co doprovod ke končícímu výseku masa na jatkách, lijem do sebe víno a jí klesá zpod sukně k zemi – natáhla si nohy – dýchající hrouda vonné, pochybné a neoddiskutovatelné tmy.

*

Noc, stařenino výhružné halekání na obcházející pobudy hájí zatvrzele tmou hrobu uvnitř sutin domu naproti jejímu, k obrazu té, kterou má sama v sobě.

*

Přihřátí mládenci ševelí staré hity do ucha nové smetánky, jen diskrétně, aby se nikoho nedotkli,
zasutá důvěrnost vyvstává vprostřed tichých sunů dosud šouravých chodců, při společném obcházení rohu.

*

Když vyjdu na bulvár, vidím nějaké kluky vyvěšovat z hotelu velkou dánskou vlajku. Aspoň mi dost dánská připadá.

*

„Obyčejný zázrak který si nás nachází

samotné v mansardách

na okraji jara“

(John Burnside)

*

Lehce vychýlena do strany na svých bílých nohách – levá vystrkuje ze střevíčku trochu zrudlou patu – čistí si zády k nám sukni na kraji chodníku, se soustředěním trucovité gymnazistky, až si posléze oběma rukama sukni zas stáhne dolů, snaživě se přitom zakrouť. Sebere pak na chodník postavenou láhev s vodou a odchází; zůstane jen průhledný, lehce nazelenalý pytel na odpadky zavěšený na sloupek, u něhož stála, a jeho větrem rozevlátá tkanička. Ten igelitový proužek, jehož chvění od začátku *procházel* dívčím tělem i jeho baletním číslem, rozptylovalo je do všech stran a odhalovalo jejich prchavou dočasnost.

*

„*Uprostřed prádla zmítaného bouřkou byly dvě nahé paže.*“
(Malcolm Lowry)

*

Bruslaři kreslí na led ležaté osmičky, kluziště proníkané neko-
nečnem se rozlévá do všech stran.

*

Při sobotním odjezdu na venkov pozdravit zlatočerné pomačkání
plastického pytle, který se jako strup letní sezóny skví na křižovatce.
Na šedém nástupišti nádraží pak leží žlutá rukavice a na sedadle
ve vlaku otevřený časopis, aby osamělou značku pytle prodloužily
do celé *dráhy*.

*

V Bois-le-Roi náhle lákavý výhled z vlaku na náměstíčko s trhem,
jen útulnější a přitažlivější drobným deštěm a roztaženými stříš-
kami stánků. Ještě dnes bych v městečku byl schopen vystoupit, jen
už bych tu nehledal neznámý svět, pouze vydechnutí při protipo-
hledu na vlaky stavící na nádraží.

*

Od šikan, které zakoušíme od černých biřiců s bičíky, jak nás hned za svítání rozvádějí na práce s výhružným úsměvem pro ty, kdo nedovedou udržet ruce u těla, po mé průjezdy městem ve visu na popruzích pružících nahoru a dolů podél stěn autobusu: filmová vynalézavost našich nočních snů by nám neměla skrývat trapnou, hluboce potupnou povahu rolí, jež nám v nich připadají.

*

Uprostřed našeho tlumeného rozhovoru o tom, co osudně přesahuje naše chápání, oslnivě bílý jas prostěradla schnoucího na šňůře v hloubi sadu, mezi dvěma stromy.

*

Zatímco ve stoupání k trhu je lokál, jenž byl do včerejška krámem, plný poskakujících cvičenek, po temnějším nebi se sune nad střechami dosud bělostně zářící letadlo; i mladík v tmavém obleku vzápětí za parkujícím autem zvedá k nebi světlou bagetu a jako trumpetu si ji přikládá k ústům k němé fanfáře.

*

Dát se do psaní dřív, než se menežeři vrátí z oběda.

*

Mluvíš o lítosti, která tě přepadá při představě, co všechno jsi nepřečetla a neprostudovala; stačí ale slyšet někoho říct o Opavě, že je to staré vojenské a židovské město, nebo narazit na jména vodních ptáků jako *foulque* (lyska) a *râle* (chřástal), aby člověk pocítil nedohledný stesk po jedinečných, nepoznaných světech, které se mu v těch zprávách otvírají – a bezednou touhu v nich pobýt, připojit jejich poznání k svému životu jako další tiché meandry a skrytá ramena. I v šedi okrajových čtvrtí Paříže, za budovami jinak

nehostinných sociálních institucí, kam je třeba jít z pouhé nutnosti, tušíme se svíravým pocitem opomíjené volání a nevyužité prostory možných průzkumů; stačilo by prodloužit nucenou pochůzku volnou procházkou, abychom tu svou existenci netušeně rozšířili.

*

Svět čím dál víc prolezlý tiskovými chybami.

*

Před otevřeným oknem, vystaven náhle celý chladu podzimního dne. Právě včas, příliš pozdě? To, co se natáčí ke světu za oknem, je pokaždé *všechna smrt v nás* –

*

„Rimbaud, Baudelaire, Mallarmé znamenají konce, ne začátky.“
Rezonance té věty na pozadí alsaských vrchů a lesů obnažených podzimem, vystlaných rezavým a cihlovým listím s hmotností rozdrčené kůry.

*

Za míjení ranně svěžího, ale nepřítomného úsměvu krásek ve výloze krámu s dámským prádlem, jak se tu nehybně vzepjaly vstříc daleké bledosti *skryté pláže* –

*

„Den který je vaší cestou sotva začne
když tady
na dosah pohledu vyvstanou sídla rozptýlení“
(Eshiro Mitsunu)

*

Odjíždím, naplněn hotelovou snídaní jako denní zásobou bez-
naděje.

*

Z Jihu dosud protínaného divokými řekami s (modrými) kameni-
tými ostrůvky, v nichž uvízly (rziivé) zlámané větve, a rozlitého až
po obzor se sloupy sopečných mraků

– k posthistorické rozloze pláně před Paříží a prstencům za-
mlžených jezírek obemknutých siluetami stromů, jako pečeti
ztišeného a do sebe uzavřeného času.

2003

Jak se v přítmí prvního dne roku vzdalují od okna, zaslechnu pod ním znovu masivní sesun následovaný plesknutím tak nezvučným, jako by je vzbudila jen lavina prachu. Mé staré gramofonové desky se dosud nepřestaly hroutit, aspoň to ještě dál pokračuje.

*

Na nádraží v Mantes vážné shromáždění před rozbitou vlakovou soupravou, ozdobenou velkým pohřebním věncem. Už před příští zastávkou se nám ale z tlampače žertovně ohlašují dělbuchy, které tam třaskají „u příležitosti jistého odchodu do penze“. Jako by si masa skutečnosti vždycky našla možnost ulevit nám i vprostřed pohromy lehkou frivolitou, a připomenout nám svůj nejapný rub –

*

V přítmí a tichu muzea, zatímco tu opakovaně narážím na touž mladou ženu, stoupá na povrch horkého dne chuť na milostné setkání jako na nepředvídané, *třetí tělo* utvořené z těch, která spojilo.

*

Letní Praha: všichni luští touž křížovku, v poledním horku visí z fasády spící fasádník.

*

Vyjít z chodeb radnice a vidět, že *všechno dál trvá* v mělkém stínu listí, jak se za mříží plotu otírá o žlutavou, sluncem zalitou fasádu blízkého kostela.

2004

Mezi chladnými skráněmi pochybnosti, jen zmuchlané zachrutí jména okolo prázdné dutiny v hloubi přítmí. Je poslední vydechnutí i záchvěv krajní slasti?

*

„Křesla široká jako lůžka a divany hluboké jako alkovny zvaly k ponoření do dřímoty a zapomenutí přítomné hodiny.“ (Émile Zola)

*

Ve snu slib nové milostné schůzky, před Operou nebo aspoň před stejnojmennou kavárnou –
a při probuzení loužička duhového světla v prachu koberce pod oknem, jako odlesk záře neexistující vitráže.

*

Věže spadly, kdesi za prázdňem, které po nich zbylo, trvá ale dál tichý rej slavností na amerických výletních parníčcích z dvacátých let: na jevišti, kde lidské přízraky tvoří jen hemživé (a předem smyté) pozadí ke skokům průzračné jazzové Kočky (*Cat*).

*

Moudrost her: tihle jsou lupiči a tamti četníci, pak se to vymění. Jedni byli jistě hned lepší v té a druhí v oné roli (pár se jich vyznamenalo v obou), jen některým neseděla žádná.

*

„Pánové se rozmrkali, ohromeni tím přívalem vířících sukní řítících se dolů po úzkých schůdcích, zoufalí z toho, že čekali tak

dlouho, aby je teď viděli všechny ufrknout, aniž by jedinou z nich rozeznali.“ (Émile Zola)

*

Spíš než to, co bylo, oplakáváme marnost touhy, již jsme do toho vkládali. I marnost stesku, který to v nás budí.

*

Zuřivý elán, s nímž prodavač sýrárny v rue de Grenelle – už za tmy – likviduje lísky na chodníku před krámem.

*

Uprostřed velkého rozvozu forbesů před Veletržním palácem drobná a sveřepá vyvřelina dvou bílých kostek povylezlých z chodníku, poblíž vchodu do Ministerstva kultury.

*

Večer u moře si mužští při pozdravu třou navzájem přes nálevní pult tlapu o tlapu, aby se zahřáli,
ženské se stahují samy ke dnu večera se svou slanou úžinou.

*

„Záhony pijanů se blížily, všechno rozptýlené šampaňské postupovalo směrem k ní.“ (Émile Zola)

*

Hluboká černě neapolských holubů.

*

A budoucnosti ubývá.

2005

Pokud jde o Boha, zasahuje už do věcí jen aby ukázal, že není.

*

(Po přeletu do Porta:) Jediná úleva v přeplněném světě, průhledná plastická písmena slova HOTEL na míjené střeše, vpíjená znovu vzduchem hned po tom, co z něj leskle vyplula.

*

„Žaluzie, prašné kostry slunce, tloukly o okenní rám.“ (Michel Leiris)

*

Při letním probuzení v luxusním sídle svých hostitelů, vágní záměr následovat kubistické malíře a podporovat po jejich příkladu lásky jablek a dýmek, kytar a sklenic na absint.

*

Hlavy zatížené neviditelnými věžemi všech klobouků, čepic a baretů, které kdy nosily.

*

Ty a já už navždycky spolu v odění zašlých chvil –

*

„Kdesi nedaleko se rozezvučely dívčí hlasy a on se zastavil ve skvrnách stínu, které mu znehybněly podél ruky, ale rytmicky se chvěly na levém boku, mezi žebry.“ (Vladimir Nabokov)

*

Jak tu sám u stolu napůl usínám, vychutnávám paradoxní skutečnost, že v Londýně teď *chybějí prázdná místa* Deště, páry a rychlosti, slavného Turnerova obrazu půjčeného na jakousi výstavu.

2006

Stačí vidět, že osa světa teď prochází štětinami kartáčku na ruce nonšalantně přistálého na obrubě umyvadla.

Petr Král
Pařížské sešity
(1968–2006)

Edice Čeští básníci 20. století

Fotografie Petr Král

Ilustrace na obálce Hybrid_Graphics/Shutterstock.com

Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání

Verze 1.0 ze 29. 5. 2020

ISBN 978-80-7602-572-1 (epub)

ISBN 978-80-7602-573-8 (pdf)

ISBN 978-80-7602-574-5 (prc)